

БЕИНСА ДУНО (Учителя Петър Дънов)

ВИСОКИЯТ ИДЕАЛ

Общ окултен клас
Година III (1923-1924)

том 1

СЛОВО НА УЧИТЕЛЯ
(ПОСВЕЩАВАМЕ ТОВА ИЗДАНИЕ)

Словото на Учителя
е записвано от стенографите
Паша Тодорова,
Елена Андреева,
Савка Керемедчиева и
Боян Боев,
а запазването му за бъдещите поколения
дължим главно на
Борис Николов и
Лалка Кръстева.
На тяхната светла памет
посвещаваме това издание.

Оригинално издание
Трето издание (1991-2001)

1 мот

© ALPHA-DAR, 2001
ISBN 954-8785-36-6

ВИСОКИЯТ ИДЕАЛ

Природата обича само ония, които имат висок идеал. Тя ги нарича свои възлюблени деца и по име ги знае. А ония, които нямат никакъв идеал, те не са написани в нейната книга. Те са бракувани, оставени в нейните изби за далечни дни, за далечни времена.

Тъй щото, ако вие някой път се усещате, като че никой не ви обръща внимание, като че вие сте изоставени от Бога, от природата, ще знаете, че погрешката е във вас, нямате висок идеал. Туй е правилото, това е закон. Тъй е, другояче не може. И следователно, всеки един от вас може да изправи своя живот, своето нещастие, всеки ще излезе от тази забравена изба. Даже един от най-забравените в дъното на тази изба, ако един ден създаде един висок идеал, той ще почне да пъпли като охлюв и няма да се мине дълго време, ще се намери отгоре на повърхността. И природата ще каже: „Ето едно от моите деца, което възкръсна“.

Що е смъртта в света? Смъртта, това е нещастieto на забравените деца без идеал. Възкресението, това са децата на високия идеал, които излизат из дъното на тия изби на материалния свят. Сега, за да изпъкнеш или да изпъплиш от такава изба, се изисква воля, се изисква безпримерна вяра, която с нищо не може да се сравни.

Има известни хора в света, които казват: „Аз нося каквото и да е, ям каквото и да е, всичко ям.“ Не е тъй. Човек, който казва, че всичко яде, е човек с нисък идеал. Той е всеядно животно. Онзи, който яде, трябва да яде

най-избрани храни в природата, които действат най-хубаво. Нищо повече! Когато и да е от вас природата ще го познае. Как го познава? Тя всеки ден прави своите изпити. И знаете ли какви отлични изпити прави? За да изпита какво се крие вътре в гънките на вашата душа, какво се крие в гънките на вашия ум, сърце, туй, което вие сте скрили, какви пориви имате и какво може да стане от вас, тя създава в градината си най-прекрасни плодни дървета и ги окичва с плодове от разни качества. Ще те пусне в тази градина и ще внимава кой плод ще вземеш. Ако имаш висок идеал и намериш най-хубавия плод, тя ще каже: „Ето едно мое умно дете.“ И веднага ще отбележи в своята книга: „От теб човек може да стане.“ Но помързи ли те да се качиш горе, тя има друго мнение за теб. Сега този плод на дървото трябва да е най-добрият. Може да ти коштува живота, за да го вземеш, но ако ти се качиш и го откъснеш, тя ще каже: „Смело е това дете, взема най-хубавото.“ Но ако туй дете погледне нагоре и каже: „Кой ще се качи сега?“ и погледне надолу, да види дали не е паднала една круша, и после посегне от близките клонища да си вземе, тя казва: „Това е едно от забравените деца, от него човек няма да стане.“ Сега забележете всички, тя гледа само на вашите вътрешни стремежи. Тя само констатира фактите, само ги наблюдава и според каквото вижда, така и бележи. Следователно, ако тя е отбелязала най-хубавото заради вас, причина за тази бележка сте вие. Тя не е турила нито повече, нито по-малко. Тя е отбелязала просто факта и от този факт, изважда своите заключения. Сега, кои са тия заключения, които ще повлияят на вашия живот? Те са вашият избор, който вие сте направили.

Аз ще ви приведа един малък пример за пояснение на тези идеи, за една египтянка, която се наричала Ел-тамар. Тя била дъщеря на най-бедния селинян в Египет, но била много умна и интелигентна, добродетелна и много скромна. Когато тя постъпила в училището, най-ният учител я запитал: „Ти ще се ожениш ли или девица ще останеш?“ Тя казала: „Аз имам само един идеал на земята. Аз съм решила тъй: Само за царския син може да се оженя. Който и да е друг, ако не е царският син, ще го върна. Един избор имам, пък ако той не дойде, аз съм решила да остана девица.“ Ще кажете вие: „Глупава работа.“ Не, идеал има тя. „Ако дойде царският син, ще се оженя, ако не, не ми трябва никаква женитба.“

Где е сега приложението на този велик идеал вътре в света? Ако ще имаш едно верую, ако ще имаш едно учение, ако ще имаш една мярка, ако ще имаш един образ, ако ще имаш едно сърце, ако ще имаш един ум, ако ще имаш една душа, един дух, този дух да е синът на Истината.

Сега ще пристъпим към сравнението. Отиваш да посрещаш слънцето. Не отивай да го посрещаш, когато то вече е излязло четири пръста над хоризонта. Ти трябва да си на първия лъч, който се покаже. Той е най-важният. Той е царският син. Не си ли там, другите не струват. Не видиш ли него, ти си изгубил изгрева на слънцето. Него хвани, другите не ти трябва. Ти вземи него и се върни дома. Сега, някои казват: „Ходи ли на изгрев?“ – „Ходих. Видях как изгръ слънцето.“ Аз казвам: Ти не си видял първия лъч. Другите лъчи са последните плодове на това велико дърво. От теб човек няма да стане!

Ако отиваш в планината, да не казваш: „Аз пия

каквато и да е вода.“ Не, ако намериш най-хубавия извор и отидеш да пиеш от центъра, от там, дето извира най-чистата вода, ти си човек с висок идеал. Отиваш ли ти към края и кажеш: „От тук може да се пие“, имаш един нисък идеал. Казват някои от вас: „Мога и от тука да пия.“ Не, това не е характер. Ученикът на окултната школа трябва да се отличава от всички. Отидеш ли там, при извора, макар че има мъчнотии, от центъра ще пиеш. Който и да е, ще вземе от най-чистата вода. Идеал имаш вече.

Ако се качиш на някой планински връх, пак същия закон. Някой казва: „Където и да е, аз мога да се кача.“ Не, на този планински връх ще избереш най-хубавото място, най-красивото място, да остави в душата ти най-дълбоките впечатления. И като слезеш, този връх трябва да го носиш в сърцето си като един жив връх. Ако четеш книги, същият закон е. Прочети на най-знаменития писател, на най-видния философ, на най-видния проповедник!

Ако отиваш да видиш някои картини, иди разгледай на най-видния художник, не на посредствения, а на най-видния. А пък тия, обикновените картини, ще видиш, когато наблюдаваш хората: кой кога яде ... Тях като наблюдаваш, ще видиш обикновените картини. Но като правиш избор, ще идеш да видиш само една картина. Първата картина в света, тя е достатъчна.

Когато избираш приятел – същия закон. Избери най-благородния, най-умния, най-интелигентния, най-добрия, с най-чистото сърце. Мъж избира ли жена – същия закон; жена избира ли мъж, пак същото. Не отстъпвайте от това правило! Отстъпването от това правило ражда хилядите страдания в този свят.

Сега аз говоря идейно върху нещата, върху принципите, които трябва да прилагате ежедневно. Някой път вие ще кажете, че вашият идеал е крив. Хубаво. Сега е крив, но следващият момент какъв идеал ще изберете? Да допуснем, днес вие сте пропуснали деня – не сте посрещнали първия лъч. Но утре пак трябва да го посрещнете. Ако го посрещнете по същия начин, вие пак сте изгубили деня; но ако днешния ден вие сте били примерен, посрещнали сте първия лъч, и утре ще посрещнете първия лъч. Така целият ви живот ще се измени.

Когато дойдем да поправим живота си, пак същият закон. Ако искаш да поправиш живота си, хвани най-голямата погрешка, не се занимавай с дребните. Хвани онази, най-голямата погрешка, дръж я ден, два, три, седмица, месец, година, 10 години и най-после тази погрешка да знае, че има човек пред себе си, и да каже: „Аз капитулирам. Ти заслужаваш да бъдеш на туй положение, на което се намираш.“ Има някои ученици, като клекнат 2 – 3 пъти, като ги повалят 2 – 3 пъти на земята, казват: „От нас хора няма да станат“. Напускат полесражението. Това са хора без идеал. Ами че защо сте повикани вие на земята? За угощение ли? – Не. Вас са ви повикали да опитат какъв е характерът, умът ви. И като ядете на трапезата на природата, тя наблюдава, очи има, гледа как постъпвате. Вилушките, лъжиците, кърпите, всичко вижда и от туй съди какво ще стане от вас. Ако ви поканят на угощение и ви турят на втората смяна, и ви дадат една паница, от която другите са яли, вие мислите ли, че сте с висок идеал? Ще ми кажете вие сега: „Тогава какво да правим?“ Ще носите паницата със себе си. Ще кажете: „Моля, у вас има ли една чиста паница?“ – „Няма.“ –

„Аз си нося моята паница“. Ще я дадеш да ти сипят в нея. Тъй ще ядеш. После ще питаш: „С вашата лъжица друг ял ли е?“ Ще си извадите лъжицата, ще си извадите вилицата, вашия нож... Разбирате ли? – Това е правило за окултните ученици. Ама вие ще кажете сега: „Като ни поканят на гости, как ще го приложим това?“ Ето аз как бих угостил моите гости. Един ден като ви повикам на гости, знаете ли как ще ви гостя? Ще заръчам 10 пити хляб, хубаво направени, хубаво опечени при един майстор фурнаджия, най-видния, най-спретнатия, най-умния, най-добрия, най-благородния фурнаджия. Него ще намеря, той ще пече хляба. Тъй, ако искам да ви дам едно угощение. При това на моята трапеза няма да има никакви паници, никакви ножчета, никакви вилушки. Ще туря тия 10 пити хляб, ще ви донеса грозде, избрано от най-хубавите чукани на лозето си, разбирате ли, от най-отбраните чукани. После ябълки, от най-хубавите си ябълки. И тогава ще взема по един грозд и ще го дам в ръката ви. Вашите паници са вашите ръце. Хлябът ще го разчупя и ще ви дам по едно парче. Тъй ще ви угостя. Разбирате ли? По един грозд, по една круша, по една ябълка, по едно парче хляб и ще си приказваме сладко, както „Сладко-медено“. И мърдане няма да има, търкане на вилици... Без шум ще мине. И кърпи няма да ви дам. Защо? Знаете ли, няма да ви дам кърпи. Щом си изцапате ръцете, ще ви заведе при най-хубавата си чешма, ще ви кажа: Измийте се тук, извадете си вашите кърпи и се избършете. Туй е един идеал на съзнателния живот. За пример много богати хора има, които са взискателни към храната, но те в морално отношение, в умствено отношение нямат такъв идеал. Аз харесвам един богат човек.

Той е много внимателен към хляба, към яденето, но в друго отношение, да открадне – не е тъй внимателен. Казвам: Добре започваш, зле свършваш. Идеалът ти на физическото поле е добър, но в духовния свят от теб човек няма да стане.

Някой казва: „Аз мога да любя когото и да е.“ Не, вие не говорите истината. Аз бих желал един от вас да ми каже, че той може да люби когото и да е. Не само тъй да кажеш. Ние трябва да поставим любовта на един вътрешен опит. Като кажеш думата „любов“ в нейния пълен смисъл, тя има свое съдържание. Какво е съдържанието на любовта?

В света ние можем да любим само Бога, нищо повече. То е великата истина! Великата истина е там. И онзи човек, който не започне с Бога, от него човек не става. Ако моите думи не са верни, прегледайте цялата човешка история и намерете някой, който, като е постъпил другояче, да е станал човек. Всички велики хора, всички светии, гении, учители на човечеството са били хора, които са любили само Бога. Сега някои правят възражения: ако е туй учението, ние ще забравим хората. Не, не ще ги забравим, ние ще дадем на хората един идеал. Ако всички хора се стремяха към първия лъч на слънцето, ако всички хора се стремяха към идеала на Божествената Любов, какъв щеше да бъде съвременният свят и съвременните ваши души? Щяха ли да бъдат така хилави? – Не. Добре. Аз ще дам едно възражение на всички онези, които казват тъй: „Аз мога да любя когото и да е, аз любя човечеството.“ Казвам: Добре, за да любиш всички, трябва да познаеш човека. Значи, щом любиш човечеството, познаваш хората, а щом познаваш хората, ти можеш да

изправиш техните погрешки. Питам: Ти имаш една жена и тя е член от човечеството, а ти с нея не можеш да живееш. Защо? Имате син, не се разбирате. Трябва да се обичате. Имате дъщеря, трябва да се спогаждате. Отгде познаваш дъщеря си? Значи, лъжливо е твърдението. Тъй съдя аз. Казвате: „Много лесно е то. Моето сърце гори, умирам зарад теб“. Да, да, вие сте в любовта, която уморява хората. Това не е любов, това е смърт, това е смрад. Това е любовта на черната светлина, която разлага, и осмърдява, и опетнява, и развращава, и помрачава човешката душа. И не мислете, че този, великият, вътре в света... В Бога има едно велико качество. Бог обича в нас най-доброто. Вие ще намерите този стих в Писанието: „Възлюбил е истината вътре в човека.“ Най-възвишеното, най-чистото вътре в нас, това Бог обича. Някой иска да знае дали Господ се интересува от техния обикновен живот. За нашия обикновен живот може да се интересуват хиляди други хора, но не и Бог. Ако аз съм слуга при някой виден господар и наоколо си имам 10 души слуги на разположение да ми обуват чорапите, да ми чистят обувката, ще дойде ли господарят ми и той да ме обуват? Ще бъде ли умно? – Не. Той не се интересува от моите чорапи, кой ще ги тури. Той казва: „Има 10 души, които ще ги турят“. Той не се интересува и кой ще лъсне обувката ми. Защо? Сума ваксаджии има, щом им дадеш 5 лв., те са готови, както искаш, да ти ваксат обувката. Някои питат: „Дали Господ днес е доволен от моите обувки?“ Че защо Господ да е доволен от твоите обувки? Той може да е доволен от онзи ваксаджия, който си е турил за идеал: „Първият човек, който дойде при мене, аз ще му лъсна обувката най-хубаво.“ И ти идеш, възприемеш идеята на

ваксаджията, казваш: „Дали Господ се интересува от моите обуща?“ – Не. Той се интересува от ваксаджията. Идея има в него. Той е лъснал обущата най-хубаво, тъй както той разбира. Сега ще ви говоря за един идеал. Ако една жена шие риза на мъжа си, и даде пари, и вземе какъв да е плат, и я мине отгоре-отгоре, тя не е жена! Не, тя трябва да преброди целия град и да намери най-хубавото платно, тънко копринено или най-здравото ленено, за да му ушие една риза, и да си каже: „Веднъж ще му уший една риза, но да я помни.“ Тя трябва да вложи всичкото си изкуство – това е жена с идеал. Мъжът отива да купи плат за своята жена. Не да вземе една басма и да каже: „Скъпи времена са, да я позалъжа малко“. Това не е мъж. Той трябва да преброди целия град и да купи най-хубавия плат, да няма подобен на него. Това е идеал в него. Него ден природата записва за жената и за мъжа, че са направили най-добрия избор. Това е характер в тях.

Избираш една книга за своя приятел, ще му избереш по възможност най-хубавата книга и ще му я дадеш подарък. Да те помини!

Даде ти някой свой албум да му напишеш за спомен няколко реда. Ти седнеш и казваш: „Хайде нещо от Петко Славейков: „Парице, парице, всесилна царице...“ – Ти ще идеш в дъното на тази изба. Това не е идеал. Ти ще избереш най-хубавото, каквото има, ще му напишеш, че, като прочете той тия думи, да се забрави. Най-хубавото ще вложиш. Веднъж ще напишеш, ама ще напишеш най-хубавото, което имаш вътре в себе си. Щом го напишеш така, пак пише природата: „От това дете човек ще стане!“

После, обичаш някого, нали? И там се познава как-

ва е любовта. Някой казва: „Аз обичам моя приятел“. Защо? „Ами че отлични вежди има, а очите му тъй..., да се ненарадваш. Той не е разбрал любовта. Нисък идеал има. Друг пък казва: „Носът му да видиш..., устата му какви са“. Друг казва: „Мустачките му какви са“. Тия всичките хора имат нисък идеал.

Ще намериш вътре в своя приятел онова качество, което го отличава от всички други хора. Ще кажеш: „В него има една черта, която другите нямат. Еди-каква е тя.“ Тя не е отвънка. Тя не е в неговите очи, в неговия нос, нито в неговата уста. Тя е на най-високото място в тия клонища. И като я намериш, ще я откъснеш, ще я държиш в своята душа, ще я запишеш в своята памет, и природата ще пише пак: „От това дете човек ще стане!“

Имате учител, казвате: „Нашият учител е много учен, той по химия, по физика, по астрономия, по философия, по това, по онова, много знае.“ Не, това не е вашият учител. Това е натоварена камила. Това, което отличава вашия учител, не седи в туй. Това са панделки, това са украшения, но где е шапката? И тогава знаете ли как се преиначават идеалите? Учителят казва на ученичката си тъй: „Ще си намериш най-хубавата шапка без панделки“. Тя отиде при шапкарката, която ѝ каже: „Той, вашият учител казва тъй, но не може без панделки. Ако турим една малка панделка, шапката ще стане по-хубава“. Добре. Турят една малка панделка. Но там има и друга. Те казват: „И от другата страна ако турим още една панделка, ще стане още по-хубаво“. И тя каже: „И мен ми се струва, че Учителя ще бъде доволен.“ Мислите ли, че тази шапка става по-ценна? – Не, тя изгуби своята цена. И да ви докажа защо изгуби своята цена.

Представете си, че моят учител ми дава едно красиво перо, с което може да се пише отлично. Дойде някой мой приятел, каже: „Чакай, аз имам един скъпоценен камък, като едно кокоше яйце, ако го турим на върха на писалката, по-хубава ще стане“. Със синджирче тъй го туря. Дойде друг, казва: „И аз имам един диамант като паче яйце, да го турим отгоре, още по-хубава ще стане“. Тури го. Питам: Този писател ще може ли да пише хубаво с тези скъпоценни камъни? – Не. Това са глупавите идеали на съвременното човечество. Това са глупавите идеали на съвременните ученици, това са глупавите идеали на съвременните религиозни хора, които не разбират онази велика Божествена искра, която трябва да проникне дълбоко вътре в нашите души. Някой път вие казвате тъй: „Да има някой да ми закачи един диамант...“ Хубаво, ако аз река да закача някому един диамант, трябва да намеря най-големия в света. Ако го намеря, ще го закача. Ако не го намеря, никакъв диамант не закачам на врата. Такъв трябва да бъде идеалът и за вас. Най-хубавото в света! Именно по този вътрешен ваш избор, всичките вие ще се отличавате от другите хора.

Сега схващате ли накъде отива моята мисъл? Схващате ли накъде отива тази река, която тече сега?

Толкова време не съм ви говорил. Тази вечер аз реших, казах, тази вечер на тия ученици ще им говоря, ще им говоря най-хубавото, най-хубавото, което мога да им дам! Ако сте схванали първия лъч, който излезе от Божественото, от вас ученици и човеци ще станат. Ако сте закъсняли и не сте схванали този първия лъч, ще ви кажа, ученици, една горчива дума: Вие ще бъдете забравените деца в дъното на тази изба.

Любящият говори за любовта, а страхливият – за страха! Кой печели в света? Който говори за любовта ли или който говори за страха? Умният говори за мъдростта, а глупавият – за блудкавите работи в света. Кой печели от двамата? Умният гради, а глупавият – разсипва. „Аз, казва, съм се научил само да се разписвам на записа, който баща ми праща“. Все се разписва. Има хора, на които целият живот е само разписване. Все се разписва, че взел нещо. И когато природата погледне това нещо, казва: „От това дете човек няма да стане. То се научило само да се разписва, а никога нищо не написва.“

И тъй всичките възвишени същества, всички онези братя на Всемирната Бяла Школа, са минали по този път. В тях има велик идеал. Те всички все така мислят. И когато някой брат от тях реши да дойде на земята, какво казват? –Той ще дойде при най-добрия. И сега може да ми цитират кой е най-добрият. – Който има стремеж, който има идеал, най-високия идеал. При него той ще дойде. Онзи ученик, на който душата трепти всеки ден мисли за своя Учител, при него ще дойде Учителят. А онзи ученик, който мисли за това-онова, Учителят ще мине покрай къщата му и ще каже: „Тук седи един от забравените ученици.“ И ще си замине. А щом мине покрай дома на първия, ще каже: „Тук седи един от учениците, които трябва да посетя тази вечер“.

Това е то великият идеал, високият идеал, който всички трябва да имате. Най-хубавото, най-възвишеното, най-красивото, най-силното, най-мощното, най-доброто, най-умното, най-правдивото, най-истинолюбивото – всичко от първа степен! Вложете този идеал и вижте как вашият живот ще се измени. Но приложение трябва!

Седиш, паднал си духом, кажеш: „Празно е сърцето ми, няма я любовта. Какво да правя?“ Кажи: „Утре ще ида да посрещна слънцето и ще гледам да хвана първия лъч.“

Вие правили ли сте наблюдение сутрин, като се събудите, да видите каква е първата ви мисъл? Природата в туй отношение е твърде възискателна. Щом се събуди едно дете, веднага тя се спре пред него с един трепет, задържа дишането си и се вслушва за какво ще помисли това дете. Ако веднага, като се събудиш, отпратиш ума си към Бога и помислиш за тази велика Любов, която е изпълнила твоята душа с всички блага, тя казва:

„От това дете велик човек ще стане.“

Благославяй, душе моя, Господа.

Тайна молитва.

8 ч. в.

1 школна лекция от Учителя,
държана на 11 септември 1923 г., София.

РАЗУМНОСТ В ПРИРОДАТА

Тайна молитва.

За следуюния път ще имате темата „Воля и безволие“.

Ако ви се даде една тема съществува ли разумност в природата, какво бихте писали? Това е една философска тема. Верующите ще кажат, че има разумност, но това трябва да се докаже. В математиката казваме, че $A : B = B : C$. Това са величини, които трябва да се докажат. Как ще докажете, че $A = B$? Математиците имат правила, имат известни методи, с които може да докажат това. Тия правила са разумни.

Първото доказателство за това, че в природата съществува разумност, е движението. Разумността започва с движение. Там, дето няма движение, не може да има разумност. Ще каже някой: „Защо именно?“ Онзи, който може да констатира най-малкото движение между две точки, в него има зачатък на разумност, значи прави разлика, че един предмет се е преместил от едно място на друго. Туй движение, което става във външната природа, става и в мозъка на човека.

Да кажем, че имате точката А (фиг. 1). Тази точка е едно силово движение, един подтик. Вие не го знаете. Имате линията АС. Тя представя едно движение, едно състояние в човека. Човек, който е започнал линията АС е започнал с радостта. Като дойде горе до точката С,

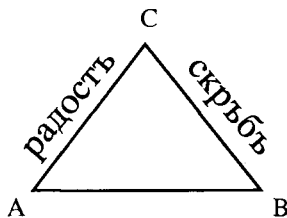
тази радост започва да слиза надолу. Под думата „радост“ разбирам най-голямата интензивност на силата, с която започва всяко движение.

Радостта е подтик отвъте. Значи точката *C* е крайната, пределната точка на движението.

Тя е крайт, докъдето може да се достигне. От тук нагоре радостта не може да отиде. От точката *C* се започва обратно движение надолу, което се из-

разява с линията *CB*. От тази точка *C* започвате вече с най-малката скръб, с най-малкото страдание, защото трябва да слизате, но когато слезете в точка *B*, имате най-голямото страдание. Значи тук процесът е обратен. От точка *A* започва радостта, *C* е точката на най-голямата радост, отдето надолу започва да се намалява, минава в малка скръб, която постепенно се увеличава и като достигне до точка *B*, то е мястото на най-голямата скръб. От точка *B* надолу туй страдание не може да отиде.

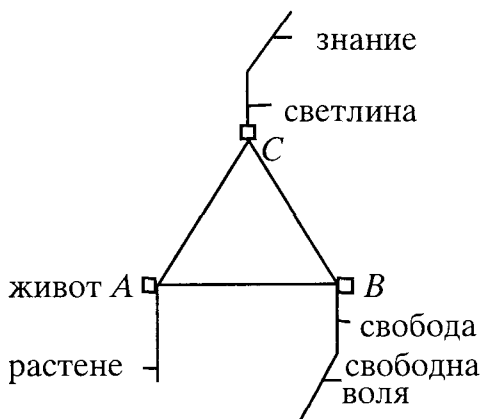
И тъй в природата има един закон, който превръща тия две енергии. Тогава имате движение на радост *AC* и движение на скръб *CB* т. е. $A : C = C : B$. Човек накоплява в себе си тия природни сили, за да може да се прояви наново. Този, първият подтик *AC* ние го наричаме подтик на живота – *Ж*. От живота се ражда растенето – *P*. Този процес, растенето, това са корените надолу. Значи животът ражда растенето, той произвежда едно движение надолу, в низходяща степен. Но за да се произведе това растение, изисква се разумност, защото животът може да се проявява само при една разумност в при-

Фиг. 1

родата. Без разумност животът не може да се проявява. Този живот се ражда от любовта. Първото проявление на любовта е животът. Първото проявление на живота е растенето, а понеже при проявлението на растенето влиза движението, то тук се създава условие за светлината. Там светлината е резултат на мъдростта. Щом има мъдрост, ще има знание. Само при светлината може да има знание. Когато мислим за ангелите, ние си представяме, че те живеят в една непрерывна светлина, а когато мислим за Бога, трябва да знаем, че Той е светлина без никаква сянка. Следователно там, дето има светлина, има знание, а дето има знание, има един друг подтик в природата, а именно в светлината трябва да има простор, свобода. И тъй имаме едно друго движение. От *С* към *В* се ражда свободата, а свободата ражда свободната воля. (Фиг. 2)

Само при свободата се проявява свободната воля, а там, дето се проявява свободната воля, се проявява исти-

Фиг. 2

ната. Следователно вие не можете да започнете с живота по обратен път. Растенията не растат отгоре надолу, а растат отдолу нагоре. В Божествения свят е така, всички неща растат отдолу нагоре. Основата на всички неща е любовта. Любовта е основа за проявяването на какъвто и да е живот, на каквато и да е

разумност, на каквато и да е свобода или свободна воля. Сега, щом се говори за любовта, вие разбирате едни вътрешни трептения, но това не е любов. Любовта е почва, в която се проявява животът. Няма друга основа в света освен Любовта. Туй може да го проверите. Щом загасне любовта, хората веднага умират. И когато някой умира от разрыв на сърцето, от що умира? – От безлюбие. Някой има апоплектически удар в мозъка. От какво става туй? – От малко светлина. Някой се задушавя. От какво става това? – От малко въздух. Значи няма свобода на дишането. Следователно, когато някой каже, че животът няма смисъл, този човек вече не разсъждава правилно. Ние запитваме отде е туй разсъждение, че животът няма смисъл? Ако вие отричате живота, вие отричате и разумността. С какво сравнявате това разсъждение? За да направите какво и да е сравнение в математиката или в каква и да е друга наука, вие трябва да имате предмет, с който да сравнявате. Следователно във вашия ум имате мярка, а тази мярка принадлежи на разумния живот, и тогава вие разсъждавате. Казвате: „Животът няма смисъл.“ Да, няма смисъл, но кой живот? Когато ние казваме, че животът няма смисъл, подразбираме живот, употребен не съобразно законите на разумността, но вън от тази разумност. И тогава казваме: Такъв един живот, употребен вън от законите на разумността, няма смисъл.

И тъй животът започва с чувствуване. Там, дето има растение, има и едно малко чувствуване, има и растеж. Дето има растеж, там се явява радост и скръб. Това е неизменен закон. Щом чувствувате, щом имате разумен живот, неизбежно ще дойдат и радостите, и скърбите. И ако вие искате да имате живота, без да растете,

без да чувствувате, такива неща в природата не съществуват. Следователно, когато един човек скърби или казва, че скърби, това е доказателство, че в него съществува един разумен живот. Той прави разлика между радост и между скръб, значи той едновременно мисли. Питам: Вие досега виждали ли сте, какво нещо е скръбта, какво нещо е радостта? Някои казват: „Всяко нещо, което човек знае, той го вижда.“ Не може да знаеш нещо, преди да си го видял. Знанието произтича от виждането. Трябва да видиш, за да знаеш. И в природата е така. Знанието се е появило отпосле. Най-първо се е появило чувствуването и, когато човек е придобил външни впечатления, на тази почва се е появил органът за досегашното гледане. За пример в глистите няма очи, което потвърждава мисълта, че очите се явяват късно. Какво учат съвременните учени хора по този въпрос, не зная. Глистите имат само зачатък от очи, но нямат орган за зрение.

И тъй радостта и скръбта, това са две качества на всичките чувства, които се появяват в човека.

Сега аз ви говоря върху този предмет, защото във вашия ум има забъркани неща. Вие казвате: Защо светът не е така направен, не е иначе направен, че ние ли трябва да страдаме и т. н.? Оставете тия глупави разсъждения! Вие сте родени да страдате, но вие сте родени и да се радвате; следователно, вие сте родени и за радост, и за скръб. Родени сте да живеете: да чувствувате, да скърбите и да се радвате. Защо имате толкова долно мнение за страданието? Защо сте тъй неприязнени към него? Едно от най-великите проявления на природата това са страданията, това са скърбите. И ако отидеш на небето, няма да те питат колко си се радвал, но ще те

питат през колко страдания, през колко скърби си минал. Там радостите не ги турят в сметка, както тук на земята не питат за бедните. Като дойдете на земята, всеки пита богат ли си. И ако си богат, интересуват се за тебе, ако си беден, не се интересуват. А ако отидеш на небето, там те питат, скърбял ли си и по това те зачитат. Ако кажеш, че си се радвал, казват: „Оставете този човек, той е харчил само.“ В радостта човек нищо не придобива, той само харчи готовата енергия. Онзи, който скърби, придобива знание, придобива мъдрост, облагородява се, повдига се. И мен ми е чудно, че вие, които сте толкова умни, всички искате само радостта. Обърнете Библията и ми кажете къде се казва: „Блажени, които се радват“? Напротив, за тях се казва: „Горко вам, които ядете и пиете“. А Христос казва: „Блажени нищите духом! Блажени, които гладуват и жадуват за Правдата Божия, които страдат!“ И при все това всички искате да бъдете щастливи. Ами че две евангелия в света може ли да има? Ако искате друго евангелие, целият свят – това е сегашното евангелие.

Сега има друга една философия, която изопачава тия факти. Казват: „Когато някой човек страда, това е карма.“ Кармата няма нищо общо със страданията и със скърбите в света. Страданията и скърбите – това е езикът на живата природа, това е езикът на Бога – първият език, с който Бог започва да ни говори, за да ни пробуди от дълбокия сън, в който духът пада. Бог го пораздрусва и казва: „Стани, синко, събуди се и започни да мислиш!“ Тук няма никаква карма. Кармата е езикът, с който ни се говори да не се отклоняваме от Божествения път. Да не смесваме скръбта и страданието с нашите

грехове. Питам тогава, ако е вярно това, че страданията са кармата на човека, тогава какви грехове е направил Христос, че страда? Той, ако и син Божий, дойде на земята да научи някои уроци, да се усъвършенствува. Той дойде главно да научи онзи велик закон на Любовта, който Бог Му предаде, да научи как става жертвата, как Бог повдига падналите същества. Този урок Христос трябваше да го предаде на своите по-малки братя. Това наричам изкупление. И досега още този закон не е изяснен. Следователно страданията, това са божествен език. И аз ви казвам: Когато започнете да страдате, вие сте в границите на разярения живот. Страдате ли, Бог ви обича, не страдате ли, вие нямате нищо общо с Бога, с Любовта. Сега вие ще кажете: „Защо са тия страдания?“ Не забравяйте, че вашите страдания образуват радостите на другите, а вашите радости са скърбите на другите хора. Аз ще ви приведа един пример, за да уясня тази си мисъл. Някой здрав, тежък старец, качил се на коня и се радва. Конят обаче радва ли се? – Не, не се радва. Дойдат в гората и конят по някъкъв начин се освободил от юлара си и хайде в гората. Сега конят се радва, но старецът радва ли се? – Старецът скърби. Докато старецът беше на коня, той се радваше, конят скърбеше, а когато конят избяга в гората, той се радваше, а старецът скърбеше. Питам: Скръбта на този старец скръб на коня ли е? – Не, конят се радва. Следователно нашите интереси в дадения случай не съвпадат. Когато вие страдате, това значи, че вашият кон е отишъл в гората. Е хубаво, какво зло има в това, че вашият кон е отишъл в гората, я ми кажете? Какъв грях има в това? Ще гледате философски на тази работа и ще кажете: „Конят ми отишъл в гората.

Що от това? Нека си почине, нека се поразходи, аз ще го почакам. Ако дойде един ден, аз ще му се кача и тогава аз ще се радвам, а той ще скърби.“ Тия разсъждения са ви необходими. Вие като ученици, ако не разсъждавате така, няма да имате една правилна философия за живота. Божественият свят не приема невежеството. Той изключва всяко невежество, изключва всяко противоречие, изключва всяко насилие. В школата всички вие трябва да мислите здраво и след като мислите здраво, ще започнете да прилагате тия принципи.

Сега някои казват: „Ама вие не живеете добре.“ Аз ще ви задам друг един въпрос: Ако вие кажете, че вашите Учители не живеят добре, я ми кажете по кои правила не живеят добре? Или ще кажете: „Нашият Учител не мисли добре.“ По кои правила не мисля добре? Трябва да ми докажете това! Само в Божествения свят съществуват правила. Дайте ми онази мярка, с която се мери добрият живот. Тази мярка не съществува на земята, тя съществува само в Божествения свят.

И тъй в дадения случай вие не можете да знаете, дали друг човек живее добре или не. В дадения случай само аз мога да кажа, дали живея добре или не. Нито за вас може да знае някой, живеете ли добре или не. Вие разсъждавате по друг начин. Ето каква е мисълта ми. Имаме точка А. Да знаеш подразбира непродължителен период в дадения момент. Този период може да е една стомилионна част от секундата и ти не можеш да го мериш. В този даден момент трябва да знаеш всичките възможности, които се съдържат и да знаеш как да постъпиш. Може да има сто милиона начина как да постъпиш, но от тия сто милиона начина на целокупния живот има да

избираш един начин, според който да извършиш едно добро дело. Ти отиваш при една бедна вдовица, за пример вдовицата А. Ще кажеш: „Какво ще направя, като отида при нея.“ Ти като отидеш при тази вдовица, ще извършиш своята длъжност, а именно с това си посещение може да дадеш подтика на сто милиона други хора да направят добро. Туй е закон. Ти може да имаш само една длъжност днес. В дадения момент ти не си пратен да идеш при всичките бедни, а само до една бедна. Но ти си едно звено в природата и когато това звено се потегли от този Божествен принцип, всичките други зърна от другите верижки, от другите върви, ще се наредят едно след друго. В тази Божествена верига могат да влязат милиарди халки. Е, ако ти се откажеш да вървиш напред, втората, третата и всички халки не ще се мръднат и те ще се откажат. Ако ти потеглиш напред, всичките халки на веригата ще се поместят една след друга. Това е един математически закон. Всяка мисъл, която дойде у вас, трябва да ѝ дадете подтик, т. е. не трябва да противодействувате на Божествените мисли вътре в себе си. От туй гледище се определя законът на свободата.

Да кажем, че буквата А представя една Божествена мисъл, а буквата В – една човешка мисъл. Божествената мисъл върви във възходяща степен, а човешката – в низходяща степен. От тук следва, че когато двама души дружат заедно, те изведнъж, в даден случай, не могат да имат една и съща Божествена мисъл. Аз ви казах, че една стомилionна част от секундата, това е един момент. Значи тази мисъл, която е дошла в теб в една секунда, може да се предаде на сто милиона души. Като мине през сто милиона души в нашия свят, дава една единица.

И тъй една мисъл, като мине през сто милиона души за 1 секунда, образува първата единица, първата мярка. Следователно онзи, у когото има човешка мисъл, трябва да се подчини на онзи, у когото има Божествена мисъл. Такъв е законът. Мъж или жена, брат или сестра еднакво трябва да спазват закона. Братче и сестриче живеят заедно. У братът има Божествена мисъл, у сестрата има човешка мисъл. Тя целия ден трябва да се подчинява на брата. Втория ден сестрата има Божествена мисъл, а братът – човешка. Тогава братът трябва да се подчинява на сестрата. Не се ли подчинява, ще дойде пръчицата на майката. Всякога бият не онзи, който има Божествена мисъл, а онзи, който има човешка мисъл. Страданията не са нищо друго освен доказателство за това, че вие не сте се подчинили на разумната, на Божествената мисъл. Всякога, когато не се подчиниш, в тебе ще има една малка скръб, едно малко страдание. Казват: „На дясно от пътя.“ Като ученици на тази велика Божествена школа, вие ще имате тези мерки, с които да разграничавате правите от кривите схващания. Щом станете сутрин, ще се попитате: „Имам ли днес Божествена мисъл?“ Ако, като станеш сутрин, мислиш най-първо какво да сготвиш, у теб е дошла човешката мисъл. Станеш ли сутрин, не мисли за човешкото, но започни да се молиш Богу, помисли за бедните вдовици и кажи: „Днес мъж ми може и без готвено.“ Тогава и той ще каже: „Днес Божественото се проявява у жена ми, нека отиде при бедните.“ На другия ден пък може в мъжа да се прояви Божествената мисъл и той да каже: „Днес няма да нося нищо за готвене, ще отида да посетя някои бедни.“ Постъпи ли така, и жената няма да се сърди, че не е донесъл нищо в

къщи. Туй е закон! Щом един човек има Божествен подтик за нещо, не му въздействайте по никой начин. Въздействувате ли, непременно ще ви дойде едно голямо страдание. Дайте ход на Божествените мисли, на Божествените желания, на Божествените действия! Само по този начин може да растете правилно, да придобивате знание и мъдрост. Всичко туй зависи от вашата свободна воля. Никой не може да каже как сте изпълнили волята Божия, само вие знаете. Щом вие почувствувате едно малко страдание, вие знаете как сте изпълнили волята Божия. Някой път човек може да се смее, да е радостен, без да подозирате в него някаква скръб. Външно той е много радостен, но зад тази външна радост се крие една голяма скръб. Някой път човек е скръбен, но зад тази скръб се крие радост. Ние не можем да знаем каква е същността на нещата. Следователно всеки човек, у когото разумното е започнало да се проявява, трябва да проверява тия свои състояния, защото само след като ги проверява, той ще може да се домогне до тази вътрешна светлина, която е необходима за живота. Така той ще нареди живота си по най-добрия начин. Кой е най-добрият начин? – Този, по който Бог е създал света. По някой път ние казваме: „Да се обичаме!“ Но как, по кой начин да се обичаме? – Като постъпваме разумно. По кой начин? – Като се разбираме. Да, но трябва да знаем как да става всичко това. За пример правилото е: Щом брат започне да ти говори, спри се, наложи си всичкото спокойствие да го изслушаш докрай. А пък ако брат ти говори Божествено, той няма да говори дълго време. Онези хора, които имат Божествена мисъл, те говорят кратко.

Сега вие ще ми възразите: Христос е държал дълги беседи, по няколко часа. Туй се нуждае от доказателство. Една беседа може да е дълга, може да е кратка. Дългите беседи са несъдържателните, а кратките беседи са съдържателните. Да ви докажа това. Говорителят е *А*. Започва да говори. Слушателят му е *В*, но е зле разположен към *А*. И двамата са отрицателни. Едва що *А* казва 10 думи, *В* го прекъсва: „Много говориш, стига, аз те разбирам.“ В този случай беседата е дълга. Това е, когато някой не те обича. Ако пък *А* и *В* са положителни, като започне *А* да говори, *В* се страхува да не би скоро да свърши, току му казва: „Говори, говори, много малко е това.“ След като *А* говори два часа, *В* казва: „Говори още!“ Значи беседата е къса. Всичките съдържателни беседи са все кратки, понеже са моменти, т. е. всяка една беседа е свързана с един малък момент. Някой път някой човек говори много работи, но ти от цялата му беседа схващаш само една негова мисъл. То е беседата. Другите работи ти не слушаш, а разсъждаваш само върху една мисъл: „Бог е Любов!“ Друг пък взел друг пасаж от беседата. Следователно късите беседи са по-съдържателни. Ако ти запомниш цялата беседа на проповедника, ти ще бъдеш нещо като фонограф. А какво значи думата фонограф, можете ли да я изтъкувате? „Фоно“ на гръцки значи звук, глас.

Туй е философско разбиране на въпроса. Късите беседи подразбират определен момент. Всяко предложение в късата беседа е нещо отделно, като житно зърно. Веднъж посято туй зърно вътре в тебе, то постепенно ще се размножава, и след време тази беседа ще стане дълга. Вземете за пример колко малко е записано в

Евангелието от това, което Христос е говорил, но върху туй, малкото, колко много са писали хората! И ако разгледате цялата литература, ще видите, че тя се гради върху туй, малкото, останало от Христа. И тъй в живота трябва растене! Растенето поражда чувстване, в чувстването има радост и страдание. Със страданието се започва разумният живот. Радост и скръб, това са двата елемента на разумния живот. Щом дойдем до разумния живот, ще се яви светлината, а дето има светлина, там има и знание. Щом дойде знанието, ще има свобода, ще се прояви свободната воля. Тогава висшият разумен живот може да се прояви в своята пълнота, а това е целта, към която всички ученици на окултните школи в света се стремят – да подготвят почва за разумния живот на земята. Под думата „земя“ се разбира разумният човек вътре в неговата душа. Тези Божествени мисли трябва да се посеят в неговия ум, че в бъдеще да няма нужда да се занимаваме с елементарни работи и да ги доказваме.

Упражнение. Поставяме ръцете на гърдите с малко свити пръсти. Постепенно изправяме ръцете напред, а пръстите държим допрени. Ръцете пак на гърдите и после пак напред, но пръстите държим отдалечени. Съединяваме пръстите и поставяме ръцете на гърдите.

Ръцете успоредно напред, с дланите навън, и успоредно на лицето.

Ръцете настрана, с бавно движение на хвърчене, после постепенно засилване.

Ръцете напред, на гърдите, настрана, напред с допрени пръсти, на гърдите със свити пръсти, напред с полукръгове. Ръцете нагоре успоредно, бавно спущане

настрана, после напред и със съединени пръсти ги поставете на гърдите.

Тайна молитва.

2 школна лекция от Учителя,
държана на 18 октомври 1923 ., София.

СТРЕМЕЖИТЕ НА УМА И СЪРЦЕТО

Тайна молитва.

Прочетоха се резюмета на темите: „Предназначението на братя и сестри“ и „Задачата на ученика във великата Бяла школа“.

Прочетоха се някои от темите върху „Воля и безволие“.

За следуюция път ще имате темата: „Разликата между левия и десния път“.

Сега ще говоря за стремежите на ума и сърцето.

На първо място вие трябва да се абстрахирате от вашите временни състояния, а временните състояния аз ги наричам преходни състояния, вълнения, на които вие не знаете причината. За пример вие седите до прозореца, отдето иде постоянно течение и се вълнувате, че може да се простудите, но при все това, пак седите на прозореца. Вие не можете да се занимавате с някой философски въпрос, да разсъждавате, понеже умът ви е зает с мисълта за простудяване. Вие не можете да разрешите никакъв философски въпрос, докато не се махнете от прозореца, да седнете там, дето няма никакво течение, т. е. или трябва да се затворите в себе си, или трябва свършено да излезете вън в природата. Едно от двете неща трябва да изберете.

Друго нещо, вие, като ученици, трябва да се освободите от една слабост, която се среща във вас. Вие мис-

лите, че окръжаващата ви среда, че небето, че хората, всички ви дължат нещо и трябва да го направят заради вас. Вие считате това нещо като аксиома, като нещо, което не търпи доказателства. И често се тревожите в себе си, защо те да не го направят. Вие не разсъждавате философски. В дадения момент вие се нуждаете само от себе си.

Да кажем, че A е вашето съзнание (Фиг. 1). За да имате съзнание, значи имате нещо дадено. Като кажем „дадено“, вие може да мислите, като че е дадено нещо отвън. Не е така. В самото естество на човешката душа има вложено туй, което човек търси. То е вложено вътре в душата, но се изискват външни условия, за пример условията B . Имате тогава AB . Туй вие наричате съзнателния живот, казвате: „Аз съм.“ Това B считате извън вас, т. е. това, което не е „аз“. Ед-

□ B

□ A

□ C

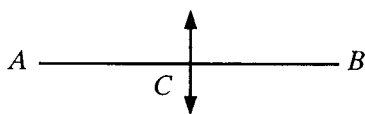
Фиг. 1

ното наричаме „аз“, а другото „не-аз“. Но в това ние можем да опровергаем съвременните философи по следующия начин. Да допуснем, че в пръстите на дясната ми ръка има съзнание, което съзнава, че е „аз“, а в лявата ръка съзнанието не се е пробудило. Като се срещнат двете, дясната ръка ще каже: „Аз съм „аз“, а ти не си „аз““. Обаче туй A и B имат отношение към C – $C : A : B$.

Сега, разбира се, съвременните математици разсъждават малко по другояче. Туй, външното, което дава, от което ние имаме нужда, всякога е по-силно. Всякога природата е по-силна от нас. Аз вземам думата природа в своята целокупност, тогава тя е по-силна. Следова-

телно всичките наши желания, всичките наши мисли могат да растат само под нейното влияние. Природата сама по себе си не иска да ни обсеби. Обсебването в света зависи само от същества, подобни нам. Само едно ниско културно същество има нужда да те обсеби. Във висшите същества няма ни сянка от такова желание. В тях има желание да влияят за добро, да контролират, да направляват другите, но да обсебват, туй желание го нямат. В по-нисшите същества обаче го има. Аз забелязвам, че във вас има два вида желания и два вида мисли: $AB \uparrow$ – нагоре, възходяще направление и $AB \downarrow$ – надолу, низходяще направление.

Сега ще ви изнеса едно малко разсъждение за ония противоречия, които се явяват в човешкия живот. Имате да кажем линията AB (фиг. 2). Тя представлява условията, почвата, при която известно растение може да

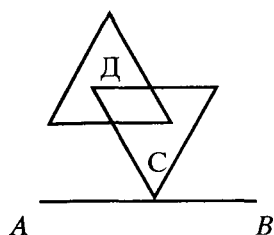
Фиг. 2

расте. Семето C се посажда под почвата. Това семенце най-първо се проектира надолу в земята, но при това си движение в земята, то достига един кръг, един предел, който не може да премине. Щом корените на това малко растение достигнат

крайния предел на този кръг, движението спира надолу и се отправя нагоре. Значи туй същото растение най-първо се проектира надолу, това са $AB \downarrow$ – низходящите желания и мисли на човека. Той иска да пусне корени в материалния свят, мисли, че като слезе в материята и вземе нещо от нея, ще бъде щастлив. Щом слезе това семенце до крайния предел, вижда, че нищо не е наме-

рило, и тогава в него се заражда желание да върви нагоре – имате втората проекция $AB \uparrow$. Този закон е верен и за човека. Затуй онези натури, които ние наричаме грешници, могат да станат големи праведници, но трябва да знаете и обратния закон, че праведникът може да стане грешник.

Представете си, че вие сте едно разумно същество – триъгълникът C , и се държите само на една точка по почвата AB (фиг. 3). Трябва да знаете как да пазите

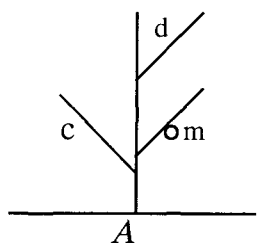
Фиг. 3

вашето равновесие. Туй е едно низходящо съзнание, надолу. Ако този грешник, след като отиде на дъното, изгуби своето равновесие, той става праведник. Такъв случай имаме в литературата със Сократа. Сократ е бил един грешник, който се е отличавал с много лоши черти, но когато стигнал дъното на този

кръг, в него се заражда желание да се издигне нагоре. Той се обръща и става виден философ в Атина. Когато срещне някои физиономисти, които описват неговия живот в миналото, той им казва: „Така беше, но аз чрез силата на своята воля се промених“. Падението е закон за събуждане. Човек трябва да падне, за да се събуди. Сега вие ще кажете: „Защо трябва да падне човек?“ Падането има своите добри страни.

Имате растението A , имате и клоните c , d , m (фиг. 4). Тук на клона m от това дърво се е родил само един плод. Ако този плод, след като узрее, не падне, ще може ли да поникне? – Не може. Като падне, той ще се разбие, понеже е узрял. И семенцата му ще паднат в почвата и

ще поникнат. Следователно и вие трябва да паднете от дървото на живота, но не сами по себе си, а друг някой

Фиг. 4

да ви катурне. Господ ще ви бутне да паднете. Вятърът е, който събаря тия плодове от дървото, отгоре, а вятърът е символ на разумния живот. Значи, щом плодът узрее, той трябва да падне. И ако ти си паднал, повидимому, мислиш, че си направил погрешка, не съжбялявай. Щом паднеш, не казвай: „Аз съжбялявам, че паднах от своето високо положение.“ Щом паднеш, трябва да потънеш долу на че-

тири пръста, а после да се молиш, да дойде отгоре малко пръст, да поникнеш. Ти пак ще излезеш отгоре, ще пораснеш на същата височина, но в друга една форма.

Така трябва да разсъждава един ученик, така трябва да разсъждава един човек, който има философски ум. Ако ние съжбяляваме за нашите високи положения, тия високи положения са нещо относително. Знаете ли това, защо доброто и злото са допуснати в света? Доброто и злото съществуват вътре в разумния свят. Злото е зло само заради нас в дадения случай. Доброто е добро само за нас в дадения случай. Сега да обясня тази си мисъл. Има добро, което не произтича от любовта, има зло, което произтича от любовта. Не се изисква голяма философия да се докаже това. Когато някой ви прави известно добро, с известна умисъл да вземе повече, отколкото ви дава, мислите ли, че той ви прави добро? Само повидимому¹ това нещо е добро. То е добро, което не произтича от любовта, пък има зло, което произтича

от любовта. Пък има зло, което произтича от любовта. Един лекар, който иска да спаси болния, ще вземе ножа, ще разреже червата, стомаха и пак ще ги зашие. Той ще му причини големи болки, но стремежът на лекаря произтича от любовта, той иска да спаси неговия живот, затова прекарва ножа. Ако нямаше такъв закон в една държава, лекарят да си позволява да отваря стомаха на болния, биха го турили в затвора най-малко за десет години. Но сега считат, че тази операция, която лекарят прави, е намясто. Казвам: Природата често прави такива операции в живота. Сега аз не говоря за онези случайности, но говоря за онази разумност, която ръководи живота ни във всичките наши постъпки. Има една вътрешна разумност. Колкото и дълбоки да са нашите вътрешни подбуждения, каквито и да са, има една разумност, която постоянно влияе върху нашите постъпки за зло или за добро. Всеки един от вас може да провери това.

Да кажем, че вие сте точката *A* (фиг. 5). Имате точката *C* и *B*. Във вас се заражда дълбоко желание да направите нещо и искате да го реализирате. Точката *C* ви казва, че не трябва да го правите! Точката *B* ви казва: „Направете го!“ Вие сега имате две противоположни влияния, не знаете кое е право, кое ще успее. *C*. *A*. *B*.
Едното казва: „Направи го“ – Не знаеш, дали ще успееш. Другото казва: „Не го прави!“ Ти казваш:
„Ако изгубя този благоприятен случай, тогава?“ Не знаеш кой говори истината. Ти се-

Фиг. 4

¹ Привидно, наглед (рус.) (Бел. ред.).

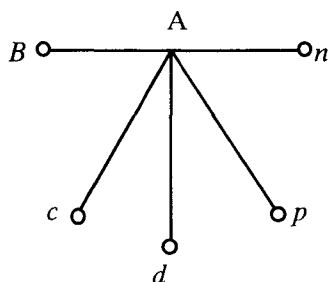
диш, колебаеш се между двете влияния. В природата има едно трето влияние, аз го означавам с буквата *n*. Тогава *n* вземе, че те катурне. Ти седиш на плета отгоре, един отляво, друг отдясно ти седят и ти не знаеш какво да решиш. Единият ти казва: „Хвърли се!“ Другият ти казва: „Стой на плета!“ Третият дойде и без да ти каже нещо, бутне те. След като те бутне, ти вземаш първото положение, първото внушение, което ти е дошло на ума. Да кажем, че като те бутне в морето, първата мисъл е да влезеш, да се окъпеш, да плаваш. Щом човек се намери в такова положение, той вече има желание да излезе благополучно от зададената му задача. И тогава много от вашите желания, вашите философски разсъждения се опростотворяват. Вие мислите, философствувате, философствувате, дойде точката *n*, туй трето влияние, бутне ви и вие паднете. Ако сега схванете, че това е за ваше добро, вие ще тръгнете по пътя, но ако се спрете и за него разсъждавате защо става, вие ще изгубите пак благоприятните условия в живота си. За пример седите при онзи лекар, който може да ви направи операция, но вие казвате: „Той разваля корема ми, това може да стане, онова може да стане.“ – Започвате да се безпокоите и с това спирате онзи процес на лекуване, който може да стане, спирате процеса на заздравяването. Дойдат ли тия мисли на болния, че това ще стане, онова ще стане, той изгубва всичките благоприятни условия. Затова всички свещени книги са казали: „Всичко съдействува за добро на онези, които любят Господа“.

Предишната лекция взех триъгълника *ABC*. Животът се проявява от *A*, от любовта. Животът е в състояние да направи всичките погрешки. Няма погрешка.

няма страдание, няма болка, няма скръб в каквато степен и да са те, които животът, който слиза от любовта, да не е в състояние да ги поправи. Сегашните ви страдания един ден ще ви се видят играчка, като един сън. Вие ще се смеете на себе си, как сте могли да се безпокоите за такива малки работи. Тогава вашето съзнание ще се развие повече. Аз ви навеждам на туй разсъждение, понеже вие живеете в края на века, ще дойдат вътрешни изпитания, а не външни. Вас може да ви турят на кладата, но ще дойдат вътрешни терзания, терзания на вашето сърце, терзания на вашия ум. Ако вие живеехте преди две хиляди години, аз другоаче щях да ви говоря.

Аз ще ви дам сега едно изяснение, което не трябва да вземате в буквалния смисъл. Ще си служа с живите точки. Тук, при точка *A* (фиг. 6) имате млада мома, толкова красива, че всички искат да я имат на страната си, да имат нейното обещание. *B*

е първият кандидат, *c* – вторият кандидат, *d* – третият, *p* – четвъртият и т. н. до *n*, плеада кандидати. Да допуснем сега, че ти си първият кандидат *B* – искаш да я завладееш. Против тебе се намира *n*, в права линия, той е по-силен. При това ти си бедняк, той е богат. Тази

Фиг. 6

мома обича да има къщи, да има хубави дрехи. Ти може да я обичаш с всичкото си сърце, с всичкия си ум, да ѝ пишеш поезия, но тя казва: „Къщата е по-съществено, твоята любов – за друг път, на земята къщата е по-реално нещо от любовта“. Ти цял ден оплакваш живота

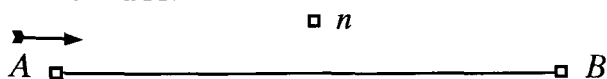
си, че си нещастен. Ще кажеш: „Този *n* да го няма, да се махне от тука!“ Добре, махне се той, но като се махне *n*, тогава друг, *p* изпъква от невидено. Друга беля, ти се чудиш, откъде излезе той, пак плачеш – да се махне и *p*. И той се махне, но изпъква на мястото му *d*. Казваш: „То не е една беля, да се махне и той.“ Хубаво, и той да се махне, остава *c*. Махне се и той. Знаете ли какво става най-последно? – Този човек се прекатурва, понеже, като е бил на противоположна посока с *n*, и двамата са се опъвали, пазили са равновесие, но сега, като няма *n* и другите, въжето се скъсва, той се прекатурва с главата надолу, охлузва си главата и казва: „Не му искам нито момата, нито белята“. Това са неща, които стават в действителния живот.

Следователно, за да се реализира едно ваше желание, всичките тия точки, всичките тия живи същества, може да са едно, две, три, десет, двацет, трябва да ви съдействуват, да кажат: „Той е най-достойният, ние му отсъждаме тази мома, тя се пада нему. Ние ще му станем шафери“. Само тогава той заслужава тази мома. Те му я дават и той бива щастлив. Туй наричам щастливите моменти в живота. Този пример може да вземете като такъв, с който да си обяснявате донякъде тия желания, които искате да постигнете. Този, който иска да завладее¹ тази мома, за това има дълбоки причини. Хората не разбират причините, затова се разочароват. Човек трябва да знае защо се стреми. Като иде на училище, трябва да знае защо е отишъл, а не, като иде там, да каже: „Не зная защо съм дошъл.“ Следователно връзка трябва да

¹ Да завладее (Бел. ред.).

има между умствените образи и сърдечните стремежи. Умът всякога се стреми надолу – $A \downarrow$, сърцето винаги се стреми нагоре – $B \uparrow$. Следователно не е умът, който влияе на сърцето, а сърцето влияе на ума. Умът е, който дава направление на сърцето, но за влияние сърцето е по-силно. И силни натури не са онези, които имат силен ум, но силни натури са онези, които имат силно сърце.

И в самото сърце има разумност. В него има два живота, две области. От точка A тази енергия възлиза от физическия свят към духовния, т. е. енергията, която минава през сърцето, възлиза към духовната страна на Божия свят. Тъй щото всичките чувствувания на човешкото сърце, каквито и да са те, са добри. Няма лоши чувствувания в човека. Аз говоря за самите зародиши, не за проявите. Всичките зародиши, които са заложи в сърцето, имат благородно произхождение. Любовта е, в която се зараждат най-благородните чувства. Отмъщение, отвращение, те са вторични чувства. Вие някой път се заблуждавате, казвате: „Яви се в мен омраза.“ Омразата има съвсем друго произхождение. Да ви обясня произхода ѝ. Имате живата точка n и живата точка A .

Тази жива точка A има стремеж към n . Този стремеж първо е чисто божествен An , но се заражда известно препятствие на пътя и туй желание на A не се постига. Тогава се образува nB . Заражда се образът и човек се разочарова. Ако A иска да вземе n и не може да успее, а B го взема, тогава в сърцето на A ще се зароди едно нераз-

положение към *В*. Следователно всичките тия прояви, които имаме в един отрицателен характер, като омраза, отмъщение, злоба, ненавист, всички тия чувства са вторични. Те са сянка на нещо изгубено. Ако мразиш, аз зная какво си изгубил; ако се съмняваш, аз зная какво си изгубил, ако се отвърщаваш, аз зная какво си изгубил. Каквито и отрицателни качества да има един човек, в окултната наука математически може да намерим същинските причини, които са образували тия отрицателни качества в човека. И тъй в човека реално е само доброто, а злото е само едно отражение на непостигнатите негови желания.

Сега, може би, в друга лекция аз ще се спра да говоря върху живото колело в природата, чрез което се проектират всичките благородни желания и мисли от Божествен произход. Каквото и да е вашето състояние, трябва да знаете, че вторичните състояния у вас са ваши, те не са от Божествен произход. Имаш омраза, ще се обърнеш към Бога, ще кажеш: В Бога всичко е добро. Бог е Любов, следователно, туй, което сега съм загубил, за в бъдеще ще го постигна. Туй, казано на философски език, не е въпрос на време и пространство, защото в духовния свят няма време и пространство. Може ли да мислиш, че само ти желаеш доброто? Един ден, когато ще се обедините с цялото човечество, вие ще чувствувате всички заедно нещата. Вас ще ви бъде радостно за реализирането мислите или желанията на когото и да е. Сега ние се радваме за реализиране само на нашите желания, на нашите мисли. Ние не се радваме на Божиите мисли. Защо да не се радваш, като погледнеш звездите? Всяка звезда е Божествена мисъл. Защо да не ѝ се

радваш? Може да ѝ се радваш. Ако ти действително възлюбиш една звезда, най-малко ще получиш една дума от нея. Да кажем, че вие се обърнете към Сириус и я възлюбите като Божествена мисъл. Тя ще ви каже: Бог е Любов!“ И ако я питате, защо Бог е Любов, ще каже: „Защото аз живея“. Някои звезди изпращат светлина. Месечината изпраща светлина, Сириус изпраща светлина, в него има интелигентност. Които не изпращат светлина, в тях няма интелигентност, в тях Любовта действа, но не се е проявила Божествената Мъдрост. Всички звезди казват: „Светлина има в Бога, простор има!“ Като погледнем нагоре, ние чувстваме едно облекчение. Ако пък питате звездите, защо Бог е Любов, те ще ви отговорят: „Ние живеем, защото обичаме Бога, защото Бог е Любов!“ Тъй ще ви каже една звезда. И ако вие искате да живеете, обичайте Го и вие ще почувствувате същото. Не мислете, че това са илюзии. Не, като излезете вечерно време, най-малко с една звезда, която е на вашето развитие, може да се разговаряте. Тя ще ви говори, ще ви предаде тия мисли. Това, че те живеят, че обичат Бога, това не са илюзии, това е разумност в тях, те имат светлина.

И тъй вие живеете в един свят, в който едва сте си показали главите над тази гъста материя. Над тази почва тук-там се показват малки дупчици, през които надничате нагоре. Един ден, като излезете над туй ясно небе, всичките звезди като ви заговорят, слънцето като затрепти, знаете ли какво ще бъде? Тогава ще видите, че Сириус е много по-красив – най-хубавата мома на този свят. В него има по-велико сърце, отколкото сърцето на коя да е най-красива мома на земята. В него има едно

сърце, което трепти от хиляди години и казва: „Бог е Любов, ние живеем, защото Го обичаме“. Следователно, когато нашият ум отива надолу, не трябва да се смущаваме и, когато нашето сърце отива нагоре, пак не трябва да се смущаваме. По някой път ние се смущаваме и при едното състояние, и при другото. Вие знаете как се създават нещастията. Някой път проявите вашата любов, но след туй казвате: „Много надолу отидох.“ Вие правите пакост на себе си. Пратете само веднъж тази Божествена вълна и оставете сама да се спре. Вие изпратите подаръци на този, когото обичате, но после казвате: „Нека се върнат, той няма да ги оцени.“ Не въздействайте зле на сърцето си, не се съмнявайте в себе си, т. е. не се съмнявайте в Бога, Който живее във вас. Вие казвате: „Дали моята любов е намястото?“ Всяка проявена любов е намясто. Ако този, когото любиш не я оцени, зад него седят хиляди същества, които ще я оценят. Да ви обясня тази мисъл. За пример, тук имате вадичка, която тече на дължина 10 км. Покрай нея посадиш 10 000 дръвчета. Първото дърво изсъхне, ти отидеш при него и му кажеш: „Ти не оцени моята любов.“ Не, има още 9999 дръвчета, покрай които, като мине твоята любов, те ще я почувствуват и ще ти пратят своята радост. Туй, че едно не я оценило, нищо не значи. Най-малко едно от тях ще я оцени. Едно от тях да я оцени, достатъчно е. Казвате: „Моята любов никой не я оценява.“ Как никой не я оценява? Най-първо Бог я оценява. Когато ти проявиш любовта, Господ казва: „Синко, много добре стори, аз се радвам, че ти прояви своята любов.“ Ти казваш: „Ама той не я оцени.“ Не, любовта всякога се оценява. Няма същество, което да не я оце-

нява, защото тя носи живот. Туй е истинската философия, която осмисля живота – философия, която за в бъдеще ще изучавате. Тя ще ви облагороди, ще ви направи смели, решителни, с благородни сърца и с благородни умове. Любовта е, която ще развие туй, за което копнееете от хиляди години, от хиляди векове. Вашата душа досега е седяла вътре в земята, в тази гъста материя. Сега вие сте на пробуждане. Не се спирайте на пътя, защото Господ няма да спре своята кола заради вас. Ако вие искате Бог да спре каруцата си заради вас, Той няма да направи това. Стойте на мястото, където Бог ви е поставил.

Всички вие трябва да научите великия закон на търпението. Има растения, които с хиляди години стоят на едно място и чакат Бог да ги освободи от това състояние. Търпението учат те. А вие колко сте чакали? Вие сте от много възискателните синове на Господа, искате всичко да ви тръгне по мед и масло. Не, вие сте в едно училище и няма да се явите с парадни дрехи, но с прости дрехи, много окъсани. Ще отидете на това училище не с първокласни обувки, а с малко окъсани. Ръцете ви няма да бъдат много гладки. Господ не иска гладки ръце. Господ иска гладки сърца, гладки умове. Когато сърцата и умовете ви станат гладки, тогава и ръцете ви ще станат гладки. Който попира ръцете ви и види, че са гладки, тогава ще познае, че и умът и сърцето ви са гладки.

Тайна молитва.

3 школска лекция от Учителя,
държана на 24 октомври 1923 г., София.

НАЙ-ДОБРИЯТ НАЧИН ЗА РАЗСЪЖДЕНИЕ

Тайна молитва.

Прочетоха се няколко теми върху: „Разликата между левия и десния път“.

Прочете се резюмето върху темата: „Отношението между въздуха и водата“.

Тема за следующия път: „Киселите и сладките храни“. Кой хора употребяват киселите и кои – сладките храни. Ще пишете за киселите и сладките храни, които съвременните хора употребяват.

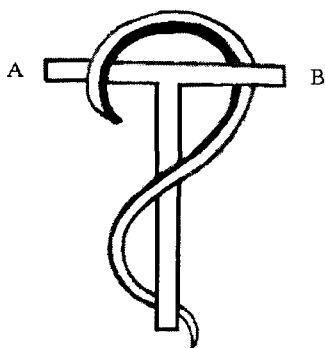
Туй, което сега мислите и разсъждавате от паметта, го знаят всички, не е нещо ново. За пример в древната философия някой философ казва: „Всички хора са смъртни“. Това е наполовина вярно. Сократ е човек, следователно Сократ е смъртен. То е един логически извод, но той не е верен в своята целокупност. Къде е неверността? Всички хора, които престъпват Божия закон, са смъртни. Сократ, който е престъпил Божия закон, и той е смъртен. Всички хора, които не са престъпили Божия закон, не са смъртни. Сократ не е престъпил Божия закон и той не е смъртен. Следователно една от предпосилките¹ не е вярна. Ето къде е лъжата на съвременната логика. Казват: „Мисълта на някого не е логична.“ Вярно е, но не всякога логиката поддържа Истината. Някой

¹ Предсилка (от рус. предпосылка) – предпоставка (остар.) (б.р.).

път поддържа, някой път – не. Значи вие трябва да се освободите от тия заблудения. Ние повтаряме: „Всички хора са смъртни.“ И аз съм човек, и аз съм смъртен. Смъртен си, защо? – Защото грешиш. И тъй практическият извод е: За да избегнем смъртта, трябва да бъдем последователни в изпълнението на Божествения закон. Божественият закон може да се изпълни абсолютно, в това няма никаква спънка. Най-лесният закон за изпълнение е Божественият. И децата го изпълняват, и животните го изпълняват. Всичко живо в света изпълнява Божествения закон и голяма гениалност се изисква, за да изопачиш Божествения закон. Само гениалните хора са в състояние да изопачат Божествения закон и да създадат нещо ново. Само те могат да отбият хората от правия път, за да ги заблудят и да кажат: „Този е Божественият път.“

„Всички хора са смъртни“. В това изречение се крие известна отрова. За силния човек, за светията, за праведния, за умния, за Божествения човек, като кажеш, че всички хора са смъртни, друга е идеята, която се крие в тия думи. Трябва обаче да знаем начина да превръщаме идеите, да разлагаме думите и да намерим Истината, която се крие в тях. Другото положение. Казват сега: „Всички ние се раждаме смъртни“. Не, всички се раждаме безсмъртни. Христос казва: „Роденото от плътта, плът е“, т. е. роденото при едно греховно състояние носи смърт в себе си, а роденото от духа без грех, носи вечен живот. Сега в този нов начин на разсъждение ние трябва да се ограничим, понеже сме на границата. Вие сте близо при тази Божествена граница: *n* ————— *m*.

Вие сте виждали онзи символ, който теософите

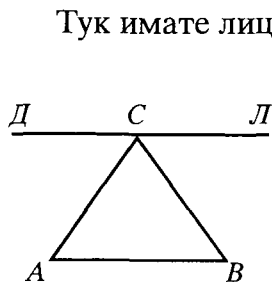

Фиг. 1

имат, нали? Те имат един знак, но аз обръщам този знак в обратна посока. Те започват движението на кривата линия от дясно към ляво, а ние обръщаме това движение от ляво към дясно (фиг. 1). Този символ е една представа за разсъжденията на нисшия ум. Горната линия АВ – това са условията на живота. Аз ще нарека

другата, напречната линия основа, върху която се крепи този живот. Тя представя Божественото начало, основата, на която се крепи човешкият живот.

Сега аз ще ви представя тази идея по следния начин.

Фиг. 2

Тук имате лицето на една пирамида *ABC* (фиг. 2). *С* е остър връх, като на игла. *ДЛ* е една плоскост, която се крепи на него. *Д* и *Л* са живи, разумни точки. Едната представлява любовта, т. е. човекът, който държи закона на любовта, а другата – на омразата. Единият си служи с буйство, отмъщение, другият – с любов. По някой път хората казват: „Защо

трябва да любиш ближния си, защо трябва да любиш противника си, врага си?“ Представете си, че Провидението ви е турило на едната страна на тази плоскост, в *Д*, а противникът ви – в *Л*, и вие се държите в равновесие

на тази игла *С*. Как няма да обичаш сега? Ако *Л* се махне, ти ще изгубиш равновесието и ще отхвъркнеш някъде далече. Следователно той съставлява противоположния полюс на твоя живот. Това не е зло. В дадения момент ти ще говориш на този човек любовно и той ще ти говори любовно, понеже вашите интереси са свързани.

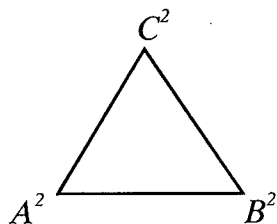
По някой път вие си мислите: „Защо ли има лоши и добри хора в света?“ Лоши и добри хора – това е обикновеното ваше разбиране. Вие още не знаете кой човек е лош. Не е зло това, което ние считаме зло. Ние не знаем кой човек е лош. Относително само знаем. Известен човек при известно отношение е лош заради нас. Така и известен човек при известни отношения е добър заради нас, но то е само едно отношение. Това не е абсолютна истина. Когато ние говорим, че трябва да любим врага си, подразбираме какви трябва да бъдат разумните ни отношения спрямо всички хора. Тия отношения, в които Бог те е поставил, не трябва да ги променяш, но трябва разумно да изпълниш всичките свои задължения. Как се създават тия врагове? *Д* е било свободно същество – *ДС*. И *Л* е било свободно – *ЛС*. Но *ДС* е жена, а *ЛС* е мъж. *ЛС* е славолюбив човек в света. Той иска да се повдигне, но няма пари. *ДС* е богата – *ДСА*. Следователно *ЛСВ*, за да постигне своята цел, се влюбва в тази мома. За какво? – За да стане учен човек, да се прослави в света. И, след като се влюби, Провидението понеже знае, че техните отношения са лъжливи, поставя ги на тази хоканица. Туй е една женитба. Казва им: „Ще се обичате и двамата“. И те се обичат, но по необходимост. Тогава някоя жена казва: „Не мога ли да напусна мъжа си, аз не го обичам?“ – Ако го напуснеш, ще отхвъркнеш надале-

че. Дойде мъжът, и той иска да напусне жена си. Казвам: Не може да я напуснеш, на хоканица си. Ние можем да проверим този закон. Ако мъжът напусне жена си, той ще умре. И ако жената опита да напусне мъжа си, тя ще умре, т. е. толкова далеч ще отхвъркнеш, че ще излезеш навън от орбитата на този свят. И затова Писанието казва: „Женен ли си, не търси да се отвързваш. Не си ли женен, не търси да се завръзваш“. Тъй седи философията. Сега вие не питате преди да си създадете известни условия в света, ами след като ги създадете. Защото имайте предвид, че аз говоря на вас като на ученици, които разбират. Ние не можем да си играем със законите, които Бог е вложил в този свят, в тази велика школа, пред лицето на всички тия разумни същества. Те са търпеливи и много снизходителни към нас, но нашата свобода е ограничена. Не може да пристъпим границите на тия закони. Щом създадем едно ново условие – *ДЛ*, било на физическия свят, било на сърдечния свят, било на умствения свят, ние носим последствията. Законът е верен навсякъде. Щом създадеш в себе си две противоречиви мисли, ти сам ще трябва да ги примириш; щом създадеш в себе си две противоречиви желания, ти сам ще трябва да ги примириш и щом създадеш в себе си две противоречиви действия, ти сам ще трябва да ги примириш. И ако не ги примириш, те ще станат една язва и ще спънат цялото твоё развитие.

Сега някой казва: „Не може ли да поживеем?“ – Свободни сте, няма нещо, което да не може да се позволи, но знайте, че в природата за всичко се плаща. Един от еврейските царе, виден поет и същевременно пророк, си е позволил един произвол, повидимому една проста

постъпка, позволена като на цар и казва: „Не съм ли цар, не мога ли да направя това, не са ли мои поданици?“ Тъй и един овчар казва: „Тия овце не са ли мои? Аз имам право да взема кое и да е агне, коя да е овца, да я заколя и да я изям. Аз съм господар“. Обаче тази философия, че овчарят има право да яде овцете, не е права. В Божествения кодекс е турен следният закон: овчарят има право да взема вълната и млякото, но никога не му е позволено нито да коли, нито да продава овцете. Че ги продава, то е негов закон, но не и Божествен. Това не е философия. Казва: „Аз не съм ли овчар?“ От това изваждам друго заключение. Някой пастир казва: „Аз съм пастир“. Има пастири в света, пастири на обществото. Някой казва: „Аз имам право да правя това или онова.“ Не, нямаш право. Какво можеш да направиш, ще се поучиш от овчаря. Овчарят няма право да заколи нито една овца, но има право да вземе млякото ѝ, има право да вземе вълната ѝ. Това е, което му е дадено в този случай. Това е нов начин за разсъждение. Обаче не е важно само да разсъждавате, но и да прилагате. Ако разсъждавате и не прилагате, тогава във вас ще се яви обратният процес. Когато казвам, че искам да разсъждавате, то не значи, че искам да изметете старото изведнъж. То е невъзможно.

От вас при сегашните условия се изисква следующето. Вие имате една цяла кармическа пирамида, нали? Аз турям на единия връх – A^2 , то е законът на противоречието, B^2 е пак законът на противоречието и C^2 също е закон на про-

Фиг.3

тиворечието. Тази пирамида се е образувала от ред беззакония, от ред беззаконни постъпки. Вие сте я съградили, да кажем, преди 3 – 4000 години. Мислите ли, че когато някой ви каже, че всичко това трябва да се изхвърли, че в един ден, в една седмица, в един месец ще може да го изхвърлите? – Не. Казват обаче: „Аз не мога да го направя.“ Питам тогава: Ти, когато за пръв път започна да туряш камъните на тази пирамида, каза ли, че не можеш да я направиш, че не можеш да я съградиш? Тогава каза, че можеш. Следователно, като си казал, че можеш да направиш тази пирамида, ти можеш по същия начин и да я развалиш. Ти си започнал да я градиш отдолу нагоре, сега ще започнеш да я събаряш отгоре надолу. Това е така по отношение на физическия свят, но по отношение на Божествения свят нещата стават моментално. Тази пирамида е създадена моментално. И затова казвам, че и в Божествения свят може да изчезне моментално. И Писанието казва така: „Ще залича прегрешенията ви и няма да ги помена“. Изведнъж, моментално подразбира, че ще ги заличи. Тогава вие се спирате на физическото поле и казвате: „Как ще изправя живота си?“ – Ще започнете да изправяте живота си от там, отдето сте го нарушили. Най-първо вие скъсахте своята връзка с Бога, и след това образовахте тази пирамида. С това скъсване се започва греховен живот, лъжлив живот. Философията е, че след като направихте тази пирамида, вие искахте да живеете добър живот, без всякакви грехове, а след 4000 – 5000 години да направите връзка с Бога. Ето где е лъжата! И сега по същия начин както скъсахте връзката, така и ще се свържете с Бога. Ще започнете обратното, ще започнете събарянето на

тази пирамида. Тя ще се събори сама по себе си. Тя се е образувала без Бога, а ще се събори чрез Бога.

Сега в школата, както и във всичките окултни школи, се проповядва един чист и свят живот, който може да се постигне чрез усилие на човека. И какви ли не начини и методи се препоръчват за това. Някой отиде да се покланя пред Бога. Ще направи един, два, три, сто поклона. Друг ще се изправи, ще се моли на Бога. Чете една, две, три, четири молитви, ще прочете всичките псалми, ще се моли, моли, но нищо не излиза от тази молитва. Не е в моленето, не е и в работата. Божественият закон, казвал съм ви и друг път, изисква абсолютно да не нарушаваме Неговия закон. То е първото правило за Неговите деца. Бог казва: „Абсолютно няма да нарушавате моя закон!“ Е, как става нарушението? Аз съм забелязвал, как се закачат братче и сестриче, които се обичат. Малкото братче дойде, хване някое косъмче от главата на по-голямото си сестриче и казва: „Хванах една мушица, че искам да откъсна един косъм от главата ти, за да я завържа.“ Това дете не вземе един косъм от своята глава, ами отскубва от главата на сестричето си. Ето как се е родил грехът. Майката, като види това нещо, започва да се смее. Това, малкото дете е извършило едно велико престъпление. То изтегля едно правило, един написан закон от главата на своята сестра. Един косъм е един велик лист. Сестрата заплаква, а майката се смее, бащата се смее и казват: „Днес нашето момченце отскубна един косъм от главата на сестра си.“ Най-после какво става с този син? Като порасне започва да отскубва космите от главите на баща си и майка си. Но законът, онзи Божествен принцип е следущият: ако

на това дете бихте дали целият свят, всичкото богатство, детето трябваше да каже: „Не, аз не продавам нито един косъм от главата на сестра си.“ Онзи брат, който е отскубал един косъм от главата на сестра си, той е извършил престъпление. За такъв брат вече се предполага, че той може да направи всичките престъпления, да продаде баща си и майка си.

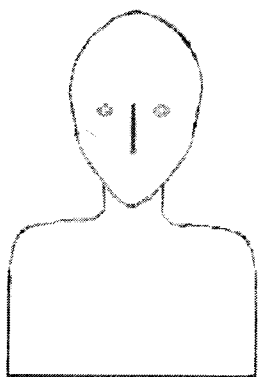
Това е нов навик за разсъждение, който вие сте забравили. Какво правите днес? – Седнете и се занимавайте с вашите големи грехове. Но ако речете вие сами да съборите тази пирамида, трябва ви 4000 – 5000 – 6000 – 7000 – 8000 години и то, знаете ли какви усилия? Затова Писанието казва: „Ние ще викаме Силния, Великия в сила и мощ и мъдрия в знание, Истина и Любов, да дойде да ни помогне, за да може да се освободим от нея и нашият ум, нашето сърце, нашата воля да могат да работят тъй, както бихме желали.“ Не че в нас няма желание да работим, но повечето от вас са свързани. Вие казвате: „Ще направя това.“ Речете да го направите и виждате, че ръцете ви са свързани. Искате да направите нещо, но усещате, че сте свързан, ограничен. Защо? Вие не се спирате сами да си дадете отчет, защо е това. Аз зная, че вие ще турите причината там, дето не е.

И тъй, когато Христос е казал: „Любете враговете си“, Той е подразбирал следния велик закон: Любете враговете си, защото това е волята Божия. Аз имам едно правило, то е следующето: ако мразиш, ти правиш един грях по отношение към себе си, сам се спъваш. А да любиш, значи да създаваш красиви образи. Тия образи са вечно красиви. Те са подтик за твоето усъвършенстване. Следователно образите на любовта са великият

подтик за растенето, за умственото развитие. Ние ще се спрем върху закона: „Искам своето добро, растенето и благородството на моята душа. Аз трябва да любя, понеже това е волята Божия.“

В окултната наука, с която се занимавате, има две противоположности. В нея има толкова възможност да станете добър, колкото има възможност да станете лош. Това не е само за вас, но и за всичките религии има тази възможност, понеже всичките религии си служат с окултната наука, с окултни сили. И вие трябва да знаете, че всичките висши същества, всичките разумни същества не са от тия, които може да окаляте или да оставите върху тях своите нечистотии. Следователно те са много възискателни. Ако вие влезете в една окултна школа и не се учите на чистота и право мислене, ще ви изключат от там. За пример някой път вие мислите тъй: „Какво ли мисли Учителя за мене?“ Самата ви мисъл вече е нечиста. Ако вие сте човек на любовта, какво ще мисля заради вас? Ще констатирам един факт, че сте човек на любовта и ако река да изопача този факт другояче, значи да проваля себе си. Ако вие сте човек на мъдростта, какво ще мисля заради вас? Не мога да изопача този факт. Факт е това. Ако при всяка постъпка, която вие вършите, постъпвате по закона на мъдростта (аз вземам думата „мъдрост“ в много тесен, ограничен смисъл – човешка мъдрост, а не Божествена) какво ще мисля? – Ще можем много добре да се разберем. И в критиката си пак ще се разберем. Любовта, за която аз ви говоря, не е човешка любов и, ако вие постъпвате по тази любов, ще се разберем. Аз искам да ви насоча не към личността, защото личността ще ви ограничи. В какво седи тази лич-

ност? Тя е един кръг, който има два центъра (фиг. 4). Това е човешкото лице. Отдолу се образува един квад-

Фиг. 4

рат. В този квадрат има малки извивки. В това е красотата. Човекът може да се представи в геометрическа форма. Онзи човек, когото художниците рисуват, той е човекът на желанията в астралния свят. Там има известна пластичност, известно движение. В малките извивки не се забелязват правите линии. Когато гледаме човека в лицето, красотата зависи от това, че в него стават промени. Тия промени именно ни радват. Ако се спрат тия движения, чо-

век е много отворителен. Когато това лице се движи бързо, то е приятно. Живото лице е, което ни радва. Живото лице може да бъде само умното лице. В личността се крият най-лошите неща. Тя е израз на егоизъм, на подлизурство, на страх, на измама, на лъжа. И човешката личност е създадена от всичките отрицателни качества в света. Това е личността. Аз не говоря за „аз-а“, за човека, за съзнанието, но за личността. Някой казва: „Обидиха ме.“ Обидили го в какво? – Че му казали една истина. А, друг е вече въпросът. Днес върху личността никаква наука не може да се съгради. Какво е родила личността? Съвременната наука: съвременната философия, химия, физика, биология, вземете и богословието, и всичките други отрасли – всички тия науки са се опорочили, отклонили са се от своя прав път, по причина на човешката личност. Да кажем, лекар е някой, но

той не е истински лекар, да служи на Бога. Съвременният музикант също не е идеен. Всеки музикант иска да спечели пари. Художникът иска да нарисува една картина за пари. Пари, навсякъде пари! Това е личността у човека. Сега някой може да възрази, че изкуството е принесло полза. Тъй е. Някой може да каже, че науката е принесла полза. Тъй е, но в света не се проявява само личността, с личността заедно се проявява и разумната човешка душа. Следователно тя превръща действията на егоизма в добро. Това не се дължи на човешката личност. Това се дължи на човешката душа, която постоянно работи за доброто в света. Ето защо ние трябва в себе си да се освободим от своята личност, не изведнъж, а последователно и разумно. Така да се освободим, щото да не нарушим чувствата, мислите и желанията на нашата душа. Някой казва: „Изведнъж да направим това!“ Вие не можете изведнъж да съборите това здание. То ще ви затрупа. Камък по камък, разумно ще снимате, разумно ще изправяте погрешките си и никак няма да се обезсърчавате. Тогава ние ще дойдем до онази нова философия, която ще ни открие, че сме в границата на този нов свят. Иде една велика вълна от мисли, чувства и действия на възвишени същества. Тя ще дойде, ще проникне навсякъде. И ако вие не сте готови, тя ще постъпи тъй: ще премахне снега от света, семенцата, които са потиснати, ще извади от земята, болните ще оздрави и всички нечистотии ще очисти. Това са твърдения. Ще каже някой: „Докажи.“ Тия неща не се доказват, вие ще ги видите. Тия неща няма какво да ги видите отвън, те са вътре във вас. Най-първо вие искате да бъдете радостни, спокойни, да имате добро разположение на духа,

искате да имате връзка с Бога. Тогава защо ще Го търсите горе на небето. Толкова години Го търсите, а не сте мислили, че Бог, който прониква във всички същества, прониква чрез Духа и във вашето сърце.

Някой път вие сте недоволни. Дойде някой приятел при вас, натъжен, скръбен, иска утеха. Вие казвате: „Днес не съм разположен, махни се от тука, друг път ела при мен!“ Питам: С тази ваша постъпка вие не сте ли наскърбили Бога? Мислите ли, че Бог е доволен от вас? Не, вие сте Го наскърбили в лицето на вашия приятел. Тогава туй разумно същество ще ви погледне, ще помисли малко и ще ви тури името така: „За спомен да мисли“ – з. с. д. м. Господ казва: „Аз ще ви науча да мислите.“ И знаете ли какво може да ви се случи? Ние имаме ред наблюдения, не от миналото, но от сегашното. Там, в Габровско, някое си малко дете се радвало на едно ластовиче гнездо. Изважда пет малки ластовичета и с ножа ще отрязва езичетата им. Занася ги при майка си и майката се радва и казва: „Моето дете днес извади пет ластовичета от гнездата им и им отрязва езичетата. Колко пъргаво, колко умно дете!“ То израства и се оженва. Раждат му се пет деца, но всичките неми. Следователно по този закон вие трябва да знаете, че всичките действия, прегрешения в света, не са много неразумни – за тях се държи сметка. Има много разумни същества, които могат да пострадат от нас. Ето защо всички спънки, мъчнотии, страдания, които ни сполетяват в живота, са резултат на нашите постъпки.

Сега в школата не искаме вие да се боите, да казвате: „А, то е страшно!“ Не, ще имате нов морал, нови разсъждения. Ние казваме: „Без страх!“ Аз съм дал на

младите един поздрав: „Само светлият път на Мъдростта води към Истината!“ На вас казвам: „Само светлият път на Божествената Мъдрост води към Божествената Истина!“ И тъй ние ще употребим науката не за нашата личност, не да пожертвуваме Истината за тази наука. Ние искаме да употребим съвременната наука като средство за възтържествуване на Истината. Ние ще си послужим с логиката, с всички други науки, с които човечеството разполага. Аз не съм против логиката. Онзи, който е измислил, добре е направил. Но тази логика трябва да бъде свещена, Божествена. Може да бъде! От нас зависи. Не всички хора могат да бъдат философи. Философите са родени, те не се раждат сега. Човек не може, като се роди, веднага да стане философ. Той трябва да е работил хиляди години, за да стане философ.

И тъй някои от вас трябва да турят нова основа, да се очистят по новия начин. Вие трябва с помощта на Божественото знание да внесете Истината. Трябва да си представите Бога като едно разумно лице, което ви наблюдава – винаги щедър, мъдър – и да кажете: „Заради Него, заради Този, който ми е дал всичките блага в света, ще се постарая да изпълня всичко.“ То е воля, то е сила! Бог е единствената сила, която може да стимулира. А сега някои вместо да турят Бога като идеал в душата си, турят някой велик, някой идеален човек и си го представят като Бога. Нямам нищо против това обаче, ще си признаете факта, ще кажете тъй: „Господи, направихме една погрешка, прости ни! Ние ще се стремим да изпълним Твоя закон.“ Погрешката е извън времето и пространството. Изправиш ли погрешката, веднага в душата си ще почувствуваш една лекота.

Туй нещо сега е необходимо за вас. Аз ще вляза в необходимостите, за да може тази наука да се реализира, вашият живот и условията да се подобрят. Сега, ако вие имате разединение помежду си, вие ще се срещнете, но тъй, както хората се срещат в гостилницата: ядат, пият и си приказват. Но тези връзки са връзки на интерес, не са любовни връзки. Божествените връзки са връзки, които ще ни свържат с вечността. Те са връзки на Добродетелта, връзки на Божествената Мъдрост и Любов, връзки на свещените Божествени мисли. Когато обичаш някого, като напише нещо, ще го изслушаш. Нека ти прочете един, два, три куплета, тогава си изкажи мнението, тогава си изкажи одобрението, но не за да го подмамваш, а само да го насърчиш. Не казвай, че е много добре. Кажи само, че е добре. Ако е добре, като ти прочете тия два-три куплета, трябва да почувствуващ хубостта на неговата мисъл.

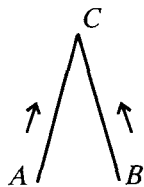
Когато вие пишете темите, каква е моята задача? Аз ви задавам теми от разни области. Моята цел не е да станете писатели, но да се научите да любите Истината и да мислите правилно. Не съм аз, който ще ви научи да мислите правилно, но искам Божественият Дух във вас да се прояви, да дойде туй, Божествено съзнание. Вие трябва да мислите правилно. Сега някой казва тъй: „Аз да порасна веднъж, няма да имам нужда от баща си.“ Не, това е крива философия, крива мисъл. Някой казва: „Не искам да имам ярема на баща си.“ Щом е имало ярем, това не е баща. Тогава, като се върви по същия път на мисълта, някой ще каже: „Ние искаме да се освободим от Бога, защото по-тежък ярем от Божия няма.“ Всички искат да се освободят, да бъдат свободни. Свободата в

света седи в изпълнението на тия велики закони. Там е нашето щастие. От Бога имаме нужда тъй, както от светлината, от водата, от хляба, даже и по-голяма нужда. И от баща си имаме нужда, и от майка си. Това са отношения. Тия отношения за бъдеще ще станат потесни. Някой казва: „Не искам Учителя си, искам да бъда самичък.“ Майката може да каже: „Аз от децата си нямам нужда.“ Крива философия е тази, вие не разсъждавате правилно. Ако мислите, че децата ви са бreme, че майката е едно бreme, в това няма никаква философия. Сега някои хора казват: „Е майка!“ Какво нещо е майката! Майката е велико нещо в света! Детето – това е израз на тази майка, на това велико. Туй разбиране, което сега имате за живота, не е истинското разбиране. Туй, което вие наричате деца, това не са още деца. Онова, разумното дете, в тебе може да бъде отвън, може да бъде отвътре, а може да бъде и горе при Бога. И тъй Христос е казал: „Един е вашият Отец горе, а всички вие сте братя“.

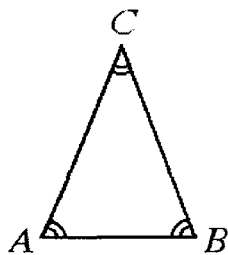
Сега в школата трябва да се образуват тия интимни, а не фамилиарни отношения помежду ви. Досега аз съм следил и някой път ми е неприятно, като виждам, че вие, като се събирате, не се събирате да видите добрите си черти, ами всички сте критици, ровите. Като срещнете някой ваш брат, най-първо вие имате мнение, че той е добър. Като поседи 3 – 4 дни, вие почвате да се ровите в него и изваждате всичките му недъзи. „Аз го мислих добър, а той бил такъв“. Този човек с тия недъзи не е вашият приятел. Недъзите, които приятелят ви носи, са неща случайни. Приятелството е съчетание на Любов и Мъдрост. Имате един приятел, това е една душа, която

ви любя, обича, но вие не оценявате тази любов. Вие сте събрани тук като ученици, но един ден казвате: „Не искам да се интересувам повече от това учение.“ Не е така. Това събиране ще послужи за вашето бъдеще самоусъвършенствуване. За да се съберете така, не съм ви събрал аз. Това е един любовен акт на Божествената Любов, Мъдрост и Истина, в името на които Бог ви е събрал, за да даде познание, мъдрост и истина, да ви научи да бъдете добри. И туй вие не трябва да го пренебрегвате. Някой дойде, казва: „Аз излизам от школата.“ Ти не можеш да напуснеш тази школа. Щом я напуснеш, ще умреш. И няма човек, който като е напуснал школата, да не е умрял. Денят, в който напуснете Божествената школа, с вас всичко е свършено. Като ученици, аз ви предупреждавам, никога не влагайте мисълта: „Аз ще напусна школата.“ Ако си в едно място на престъпление, разбирам, но в една школа, дето сте събрани да научите пътя на Божествената Любов, Мъдрост и Истина да кажете: „Аз ще напусна школата!“ – Тази пирамида АСВ ще се увеличи, ще стане толкова тежка, че вие ще се намерите в дъното на Великия океан, дето грешните души се измъчват. Бъдещата наука изисква от вас едно ново условие, за да ви изложи тази велика Истина тъй, че тя да бъде достъпна за вас, т. е. да я схванете както трябва. Някой може да каже: „Аз разбирам какво иска да каже Учителя, но аз съм човек, облечен в плът и кръв, не мога да не греша.“ Добре, вижте как се прекъсва логическата връзка. Във вашия ум влиза една нова мисъл. Казвате: „Най-после ние сме хора, облечени в плът и кръв, какво от това?“ Ние знаем, че човек е облечен в плът и кръв. Плътта сама по себе си и кръвта

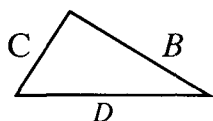
сама по себе си никакво зло не раждат. Плътата и кръвта, съединени с човешкия дух, с човешката душа и с човешкия ум и сърце, раждат греха. Защо се ражда грехът? Понеже човек оставя своите нечистотии в тази плът и кръв и тази материя не знае как да се чисти. Ако човешкият ум и човешкото сърце са нечисти, непременно ще се появят всичките нещастия. Имаш лоша мисъл, лошо чувство, ти ще го оставиш настрана. То е една смет. Казваш: „Да дойде някой да ги поправи.“ Не, ние сами ще поправим своите мисли и чувства. И тогава старовременните учени хора ето как са обяснили това нещо. Тука имате един ъгъл ACB (фиг. 5), който е в движение, понеже тия точки A , C и B са живи. В този ъгъл имате два процеса. Интересите на A и на B са към C . Интересите на B съпадат едновременно с тия на C . Друг път може да не се съвпадат. В други отношения пък може да се изключват. Значи има две положения, две възможности: интересите на B или да се съвпадат, или да се изключват. Представете си, че C е една жива ябълка, едно живо дърво. A и B се стремят към собственост, да завладеят туй дърво. Ще има ли любовни отношения между тях? Не, ще има спор за дървото. Но представете си, че A и B са мъж и жена, стремят се към туй дърво. Те живеят в любов. Дали ще има спор? Те ще кажат: „Ние ще завладеем това дърво за нашите деца.“ Значи, щом ъгълът е отворен, има спор. Щом този ъгъл е затворен, въпросът е вече разрешен. Тогава този външен дисонанс, който съществува между хората, изчезва, но може да се роди

Фиг. 5

Фиг. 6

Фиг. 7

вътрешен дисонанс. Дисонансите може да се родят в тия ъгли, които са образували триъгълника – в ъгъла *A*, в ъгъла *B* и в ъгъла *C* (фиг. 6). И тъй, някой път може да се родят дисонанси, а някой път може да се роди хармония, зависи от разбирането на човека. Това разбиране може да се измени. Кога? – Когато страната *C* стане по-малка от страната

D (фиг. 7). Изобщо всяка една страна на триъгълника може да се намалява или увеличава. Всяка една страна

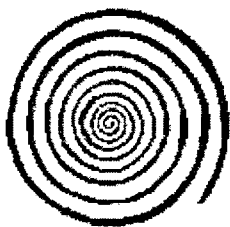
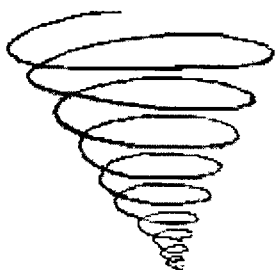
на триъгълника представлява силови линии в движение, т. е. сили, които действуват в плоскост. Следователно силовите линии на този триъгълник може да се изменят. Щом се изменят тези силови линии, изменят се и вътрешните съотношения, а

щом се изменят вътрешните съотношения, може да се изменят и силовите плоскости. Щом се изменят силовите плоскости, тогава се зараждат много неприятности в самия живот, и в ума, и в сърцето, и във волята. Същевременно се зараждат и разни болести в ума, в тялото и в сърцето. Към ума спадат всичките ония заболявания на полудяване, т. е. обезумяване на хората. В сърцето се раждат болести от чрезмерната алчност на хората. Неврастенията се дължи на дисхармония в чувствата. И всичко туй произтича от факта, че ние мислим леко за живота. Ние, когато грешим, мислим, че всеки един грях лесно може да се поправи. Преди да сме сгрешили, мислим така, но щом сгрешим, имаме друга логика. Тогава

намираме, че е много мъчно да поправим грешките си. Нито едното е вярно, нито другото е вярно. Един невежа, когато направи един грях, много мъчно може да го изправи. Един умен, когато направи един грях, много лесно може да го изправи, защото е умен. Когато някой от вас иска да греша съзнателно, да си каже тъй: „Достатъчно умен ли съм, за да мога в скоро време да поправа погрешката?“ Спрете се, помислете, умен ли сте. Ако сте глупав и не знаете как да поправите погрешката, тогава не ви трябва да грешите. Ако си много умен, сгреша. Като сгреша, ще трябва да мислиш. Ще си кажеш тъй: „Аз реших да направя този грях, но достатъчно ли съм умен да го изправа.“ Внесете този нов фактор в живота си. Внесеш ли го, ти вече 50 % ще си помогнеш в тази окултна наука. После внесете друг фактор. Искате да съгрешите. Кажете си: „Аз от любов мога ли да сгреша?“ Трети фактор: „Аз заради истината мога ли да сгреша?“ След като започнете да мислите така и след като внесете тия елементи в ума си, тогава ще може да разсъждавате. И знаете ли каква е тогава възможността за греха? Тя е 1:100 000 000. Ако не разсъждавате така, на сто милиона грехове само един път може да направите добро. И затова съвременните хора грешат. Те не мислят. Всички мислят, след като направят греха. Това не е мислене. Мисли, преди да си сгрешил. Така ще се сполучи. Първите хора, след като сгрешаха в рая, започнаха да мислят. Сега се изисква да вървим по обратния път: да мислим, преди да сгрешим, а не да грешим и после да мислим.

И тъй правилата, които се крият в съвременната наука, в геометрията са скрити. Във всички математи-

чески формули, които съществуват в съвременната математика, зад всички тия образи, които са турени в геометрията, е описан пътът на слизането, пътът на човешките прегрешения. Всички тия ъгли, триъгълници, петоъгълници показват пътищата, по които човек се е отдалечил от Бога. И следователно тия същите формули ще му покажат обратния път, по който може да се качи. И где е заблуждението, знаете ли? Съвременните философи казват, че кръгът изразява път на съвършенство. Но ко-

Фиг. 8

гато човек сгреши, той ще се намери в един кръг, от който няма излаз. Заблуждението, обаче, е там, че човек като е сгрешил, започнал своето слизание от една много малка точка. Той се е движил полека, толкоз полека, че не е забелязвал как пада, как отива в дъното на конуса (фиг. 8). Като се гледа този конус отгоре, човек вижда само края, който се проектира в това поле. От падането, т. е. от слизането на човека в материята се образува цял конус, а ние виждаме само външната му форма, кръга на тази спирала, и казваме: Ние така се родихме, т. е. в греха. Не, не

сме се родили в греха. Ето защо ние трябва да развием тази спирала. По кой начин? – По обратния път. Ще започнем от големия кръг. Смаляваме го, смаляваме, докато дойдем до точката, където е направена погрешката. Оттам ще теглим една права линия, и въпросът е свършен.

Аз бих желал след тая беседа да помислите върху новия начин на мислене, понеже той ще бъде свързан със съграждането на вашия бъдещ живот. И тогава новият живот, който сега се заражда във вас, може да се използва при други условия. Ако мислите постарому, във вас никакъв нов живот не може да се съгради. Разумното изисква разумни разсъждения.

Това, което ви казах, е само въведение. Не мислете, че много съм ви казал, има още ред правила, ред формули. Тия триъгълници са поставени в известни съотношения. Аз пак ще се спра върху тях, но когато имам благоприятни условия, защото Истината в света е Истина само тогава, когато се разбере и приложи.

Размишление.

4 школна лекция от Учителя,
държана на 31 октомври 1923 г., София.

БОЖЕСТВЕННОТО СЪВЪРШЕНСТВО

Размишление.

Прочете се резюме върху темата „Воля и безволие“.

Прочетоха се няколко от темите върху: „Киселите и сладките храни“.

Било е време, когато човек е съществувал извън времето и пространството. Било е време, когато човешкото съзнание или човешката душа е била извън времето и пространството. Сегашното състояние на душата е една определена величина A^1 . Душата излиза из абсолютното битие, дето е била щастлива. Нали всичките хора търсят щастието? И вие го търсите? По-голямо щастие от това, да живее човек в Бога има ли? Обаче да излезе душата в света, това не е желание на душата, това е желание на Бога. Следователно Бог е заставил своите щастливи деца насила да излязат от дома Му. Неговото желание е, те да излязат и да отидат в света да работят. Тия деца другояче никога не биха излезли. Туй е един факт в природата. Изобщо всички организми се отличават с една вътрешна леност, всяко едно живо същество се отличава с леност, не обича да работи. Всички същества по възможност гледат да отбегнат работата. И тъй още в първите епохи на нашето битие човекът е бил заставен да напусне своето щастие по разни причини. Само Божествената Мъдрост е могла да застави тия деца да излязат от Бога. Човек по естественото си положение

ние, като произлиза от Бога, има високо мнение за себе си. Сега аз се ще простря малко, за да ви обясня откъде произтичат противоречията в живота, т. е. да ви обясня какъв е естественият ход на противоречията, защо се раждат те. Допуснете, че точка А означава душата или съзнанието, което е излязло от Бога. То представя една съвкупност от множество малки съзнания или от безброй количествено малки души, които съставляват една обикновена човешка душа. Допуснете сега, че туй висше съзнание се движи във времето и пространството и разбира законите, затова всичко върви хармонично, няма никакво препятствие. Представете си, че всяка една малка душа на туй висше съзнание чувства силата, чрез която се движи и затова у всички тия малки съзнания се заражда желание да се разединят, да станат самостоятелни и да излязат от тази обща точка А. Окръжността представя крайният предел на движението им. Всяка точка, която се отделя от общото съзнание, носи идеята, че е всесилна, както цялото съзнание, и че има право да се движи, където иска. Туй желание на всичките съзнания да се движат, където искат, може ли да се осъществи? Питам: Като се движат тия безброй точки, коя накъдето иска, няма ли да се срещнат и да се сблъскат?

Сега всички вие искате да работите, да бъдете силни както Бога, т. е. както си искате и да нямате никакви препятствия. Но понеже всички хора искат да бъдат като Бога, то стават прекръстосвания в желанията им. В нас трябва да се роди съзнанието, че ние сме произлезли от Бога, и като така трябва да разбираме законите на своето движение, т. е. в дадения момент разумният човек трябва да знае какво може да извърши. Това, което

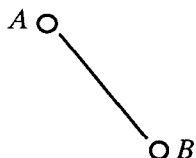
човек днес може да извърши, не може да го извърши след 20 години. Тогава условията ще се изменят съвършено за дадената работа.

Как бихме определили тази обща точка А? Казваме: В Бога всичко е хармонично, понеже у Него тия същества са малко ограничени, а у човека тия милиарди същества, които се движат в един тесен кръг, искат да излязат в разни направления. Какво ще стане с тях, ако излязат от тази обща точка А? Питам: Като се движите с тази свобода в този свят, както си искате, няма ли да си пръснете главите някъде. Вие често, като наблюдавате някое дете, намирате, че то си играе с вещите и сте недоволни от него. Дайте на едно дете една книга, то почва да дращи по нея и казва, че всичко може да направи. Не, ти трябва дълго време да го учиш да пише, докато вземе да се разбира написаното от него. И медиумите, като започнат да пишат, в първо време дращят, дращят и казват, че всичко могат да направят. Човек може да се движи така свободно, широко в дадено пространство, само ако е сам, но ако са двама или трима, не може. Ако са двама, пак могат да се движат свободно, но ако се намират в едно пространство, каквото е разстоянието между слънцето и Алфа-Центориус. Тогава възможността да се срещнат и да се стълкновят е само едно на сто милиона. А в тия малки пространства на движения изключенията са правила.

И тъй всички съвременни моралисти искат да ни покажат, че ние не трябва да имаме чрезмерно желания, защото всяко едно желание има безброй отклонения, движения, а тия движения всякога ще ни турят в противоречие със самия живот.

Сега може да си зададете въпроса: „Защо трябва да живеем?“ На този въпрос окултната наука отговаря така: Ние още не изживяваме нашия истински живот, но когато го изживяваме, ние ще живеем, за да се яви Божественото съвършенство. Следователно, когато всички същества достигнат до своя краен предел на развитие, всичката творческа енергия във вселената се разкапва, всичко туй се повръща в Бога и тогава се заражда нова вселена, за да се прояви Божественото съвършенство в нова форма. Следователно, всички ние сме слепи, за да се прояви Божественото вътре в нас, а не човешкото. И когато ние се отклоняваме от този закон, всякога идват наказания, страдания. Туй, великото, Божественото, чака, търпи, да кажем, хиляда, две хиляди години и след две хиляди години за всички същества, които не са изпълнили великия закон на Божественото съвършенство, идва тъй нареченото възмездяване. Туй е правилното схващане на въпроса защо живеем. Апостол Павел казва: „Аз не живея, но Христос живее в мене“. То значи: Аз не живея за себе си, но живея, за да се прояви в мен Божественото. Следователно писатели, философи, музиканти, художници, всички работят, за да се прояви в тях Божественото съвършенство. Обезсърчението произтича от факта, че ние искаме да станем някой виден учен, писател или някой виден философ. Хубаво, най-после станете някой виден философ, като Лайбница, за пример. Какво е създал Лайбниц като философ? Той е бил същевременно и философ, и математик. Той е създал теорията за монадите. Може ли Лайбниц да обясни със своята теория всичките явления вътре в природата? Монада значи едно. Какво значи

едно? Точка A означава първата монада, в нея е Божественото съдържание. Тази монада A съзнава, че е всесилна, че всичко може да направи. Точка B е втората монада в света. Първото начало – A , е незнанието, неясното, невидимото, понеже светлината, която иде от A не хвърля никаква сянка, няма никаква материя в света, която може да я пречупи. Единственото реално, което виждаме, то е B . A е неизменно, B е изменно. И сега, ако съвремен-

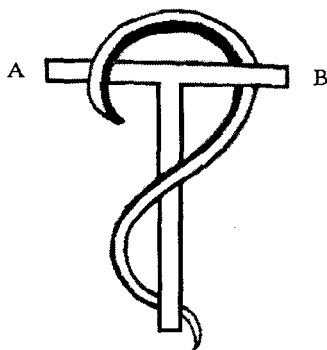

Фиг. 1

ните философи започнат да говорят от гледището на B , на туй, което е проявено, което е изменно, за туй, което не се е проявило, тогава каква е истината в техните разсъждения?

Сега аз ще направя една малка аналогия. Вземете сегашния човек, в сегашното свое развитие. Да кажем, че той е индивидът A . Този индивид има три важни части. Главата му B^1 е равна на 56 см, B^2 – лицето му – 18 см, челото му B^3 – 6 см, носът му – B^4 е равен на 5 см и B^5 – брадата му, е равна на 3 см. Туй съставлява първият етап от проявяването на B^2 , а 56 см – това е нормата. Туй число показва, че това същество живее в един въобразаем свят, дето материята е рядка и стават бързи трептения, т. е. то живее в мисловния и чувствения свят. Всичко това създава движение. Едното движение започва отгоре и после се пресича. Макар и да става пресичане, в каква посока върви другото движение? Има възможност туй движение да тръгне нагоре, да се съедини с първото движение и да направи една осморка, т. е. да

се образуват два кръга. Но законът е такъв, че тъй, както ние правим кръговете, в природата няма такива кръгове. Там всички кръгове са отворени, няма свързани кръгове. За нас те изглеждат като свързани кръгове, но всъщност в природата няма свързани кръгове. Туй движение от единия край до другия (фиг. 2) представя една линия, която се увива спираловидно, със свободен край. Туй е първата монада. Божествената, която

Фиг. 2

проектира тази права линия към *В* и минава през всичките движения. Туй движение нагоре показва, че всяка друга монада, произлязла от първичната, наново се връща в Божественото, в абсолютното. Ако вие проектирате една спирала, един винт в един свят с две измерения, вие няма да го видите като винт, а той ще се проектира като кръг. Значи, ако проектирате един конус, една спирала в една плоскост, ще се образува един кръг. Първо кръгът ще бъде много малък, но после, колкото повече се разширява конусът, толкова и кръгът става все по-голям и по-голям, докато дойде до най-големия си размер.

По този закон се развиват и нашите мисли. Всяка една мисъл, която сега се проявява в нас, е Божествена. Тия мисли не могат да се проявят в един ден. Има мисли у човека, за които се изискват 5, 10, 15, 20, 50, 100 години, докато узреят. Някой път вие искате едно

ваше желание да се реализира в един ден, но туй не е в реда на нещата.

Аз бих привел много примери, за да ви изясня закона, но примерите биха ви съблазнили. Представете си, че вие обичате мед и аз донеса пред вас един буркан мед, да ви правя опити. Веднага още половината от вас ще се разсеят. Умът им ще влезе в меда, ще се роди в тях желание да бръкнат, да вкусят от него. Следователно те няма да бъдат съсредоточени, ще мислят само за меда. Ето защо, когато аз говоря върху някой въпрос, ще мислите само за него. Сега за пример може да се приведе един свещен пример за любовта на майката, но и този пример може да ви наведе на отрицателни мисли. Мога да ви приведа друг някой хубав пример, как някой благодетел поддържа някого, но туй негово благодеяние само може да ви наведе на някоя отрицателна мисъл. *Няма добро в света, което да не роди една отрицателна мисъл.* Вие може да възразите: „Човек не може ли да приеме една добра мисъл, без да допусне някоя отрицателна?“ Всеки ден може да направите по един малък опит и да се уверите в този закон. Съвременните хора не са още в състояние да разберат основния закон на туй Божествено проявление. Допуснете, че вървите из пътя и виждате, че две деца се бият. Веднага свивате вежди, мислите за причините, защо се бият, откъде се е зародила тази вражда между тях. Казват: „Бият се за двата ореха.“ Не, причината е много по-дълбока. Вие сте ми приятел, срещате ме, но аз съм сериозно замислен, погледна ви строго, вгълбен съм в себе си. Вие казвате: „Защо така се е намръщил, защо не ме гледа весело, какво иска да каже.“ Ако сте философ, ще разберете, ще

знаете, че съм с нещо сериозно ангажиран; ще знаете защо моите вежди са свити, защо лицето ми е намръщено, защо двете деца се бият. Ще кажете: „Деца са това, бият се за два ореха.“ Хубаво, ами когато двама професори в един университет спорят, мислите ли, че причините са по-големи от двата ореха? Мислите ли, че когато мъжът и жената спорят за нещо, че причината е по-голяма? – Не. Факт е обаче, че всяко едно същество в света, не само хората, но и животните, имат особено мнение за себе си. Една оса има особено мнение за себе си, пчелата също има особено мнение за себе си. Тя, като колективна, като я бутнеш, казва: „Какво ме буташ, аз живея в едно общество, имам си работа, ти не трябва да ми се бъркаш.“ И току виж, забие жилото си и казва: „Махни се оттука.“ А сега съвременните философи казват, че въшката била много глупава. Да, аз приемам това тяхно твърдение, но на тази въшка ѝ стига ума да влезе под мишницата на човека, на най-мекото място. Тя не отива на някой по-твърд мускул, но избира най-мекото място и там започва да човърка. Тази въшка едва ли възприема третото измерение, тя живее в две измерения, а за това, где да се настани, идва ѝ на ум. После вземете охлюва, който живее също в две измерения. Един мой познат ми разправяше следния опит, който направил с охлюви. Турил в една градина няколко хиляди охлюва, турил и един тел, но толкова близо до земята, че да не могат да преминат охлювите под него, и пуснал по тела електрически ток. Щом дойде охлювът до тела, електричеството го опари и веднага се връща назад. Той турил знак на всеки охлюв, който се качвал на тела, и забелязал, че от белязаните охлюви нито един не се опитал да

премине тела втори път. И след всичко това ние казваме, че охлювът бил много глупав. Туй заблуждение в нас произтича от факта, че ние, макар и да сме разумни, продължаваме да се изгаряме по няколко пъти, та не вярваме, че охлювът от едно опарване само вторият път не попада в същата мрежа. Ние, след като се опарим веднъж, два, три, четири, пет и повече пъти, в нас се ражда амбицията да се борим, да премахнем тази пречка и казваме: „Ще премахна тази тел.“ Охлювът казва: „Не мога да премина тази тел – и се отдръпва.“ Човекът казва: „Мога да я премахна.“ Някой път я премахва, някой път не може и по-скоро сам се премахва. Ако тия телове са турени от хора, можем да ги премахнем, но ако са турени от туй, Великото същество, от Бога – не можем. Бог ни е турил в тази Божествена ограда, пуснал е ток, та като дойдем до нея, ще се опарим като охлюва и ще ни кажат: „Оттука няма да минавате, не трябва да минавате“. Никакво желание не трябва да се явява у нас за преминаване на тела. То е губене на нашата енергия. Туй е, което трябва за всеки едно от вас.

И тъй, ако искате да се развивате правилно, в ума си всякога трябва да държите идеята, че вие изразявате Божественото съвършенство. На пръв план вие трябва да се стремите да изразите Божественото съвършенство, а на втори план – вашето. То е правилният ход на еволюцията. Вие сте жива частица от Бога, една малка монада, в която Божественото трябва да се прояви. Когато ние говорим, че не трябва да мислим зло един на друг, всякога подразбираме Божественото в нас, за него не трябва да говорим лошо, а не за човешкото. За човешкото нито Господ, нито ангелите искат да знаят нещо.

Че мъжът и жената се карали, че две деца си търгали¹ косите косите, че някой ударил някого, то се констатира като факт, доколкото има отношение спрямо Божествената еволюция, но човешкото никъде не се хроникира. Че ти си направил някаква къща за 100 000 лева, за това и помен няма, но енергията, която си иждивил се отбелязва. Как и где си иждивил енергията на своя живот, това иска да знае Божественият свят, а че си бил министър, не иска да знае, това е човешко. Някои питат какви са били в миналото. Какво си бил в миналото? Хубаво, аз да ти кажа какво си бил. Когато си минавал през животинското царство като слон, имал си дълъг хобот, къса опашка, краката ти са били дебели. Като си минавал през тревопасните, през млекопитающите, имал си големи рога, ходил си с издигнат врат и постоянно си махал опашката нагоре-надолу. После, като си дошъл между маймуните, станал си една от сръчните маймуни, с опашката си се връзвал за дърветата, катерил си се по тях. И най-сетне, като си дошъл като човек, си на най-високото място, станал си цар, събрал си една стохилдна войска за война, осъдил си 10 000 души на затвор, 15 000 души на обесване, 50 000 души на застрелване. Да, бил си велик цар, но си избил 100 000 души. В този случай животът няма смисъл. Животът има смисъл само тогава, когато в нас се изразява Божественото съвършенство. Може да направите опит със себе си. Всички хора, които живеят с Бога, са доволни, а всички хора, които са недоволни, са сами, те живеят без Бога. Това е факт. Ония хора, в които се събужда един идеал, то е

¹ Дърпали, теглили (б. р.).

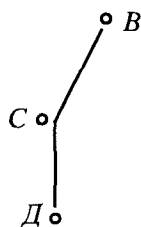
събуждане на Божественото в тях. Те имат една възвишена идея, в тях се събужда безкористието и веднага стават доволни, радостни, весели. Ако този човек е поет, неговата поезия диша живот, ако е художник, неговите картини дишат живот, ако е проповедник, професор или какъвто и да е друг, всичко в него диша живот.

И тъй, в тази окултна школа най-първо вие трябва да имате стремеж, импулс, за да дадете възможност на Божественото да се прояви във вас и да можете да правите в себе си различие между двете състояния А и В. С абсолютното, с Бога човек не може да има никаква връзка. Ако човек при сегашното си състояние направи връзка с Бога, той би се превърнал в газообразно състояние и би изчезнал. Човек в своето въображение трябва да има Бога като една мечта. Той да бъде за него един стимул в живота му. И към всички ония същества, на които вибрациите са силни, човек трябва да пристъпва внимателно, за да може да се повдигне. А сега има много сериозни хора, които мислят, че имат съобщения направо с Бога. Аз много пъти в неделните си беседи съм загатвал, че за да познаеш, дали имаш пряко съобщение с Бога, направи един опит да видиш права ли е твоята идея. Иди при някой болен и виж дали твоята енергия може да го излекува. Ако ти мислиш, че имаш връзка с Бога, а не можеш да излекуваш болния, трябва да признаеш факта, че това е само въображение в тебе. Като казвам въображение, подразбирам, че мисълта за връзката ти с Бога не е една положителна идея, но е само едно настроение. За пример, житното зърно не трябва само да се посее – първият му стадий, не трябва само да изникне – вторият стадий, да даде коренчета – третият

стадий, да даде листа – четвъртият стадий, да цъфне – петият стадий, да завърже – шестият стадий, да узрее – седмият стадий. Но какво трябва още? Какво е осмият стадий? – Наново да започне живота.

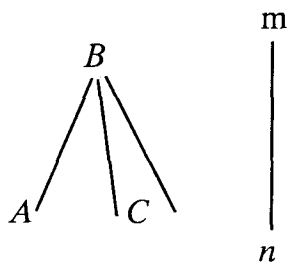
Сега, всеки един от вас ще каже: „Аз зная всичко това.“ Като знаете, кажете ми към кой стадий спада сегашният ви живот? Нали казвате, че знаете? Нека всеки един от вас ми каже, в коя стадий на живота си се намира. Никнете ли, израсли ли са ви листа, цъфнали ли сте, завързали ли сте, зреете ли, узрели ли сте или наново ще се посадите? Аз няма да разреша този въпрос заради вас, той е тъй, както ви казвам. Ако си малко семенце, то е факт, но ако ти кажа, че си във фазата на цъфтенето, то не е факт. Ако ти едва си подал главичката отгоре, казвам: Ти току-що си поникнал. И ние констатираме факта. Тогава ние в тази философия разсъждаваме тъй: Съвременното човечество, съвременната култура още нищо не знае за Истината. Това е факт, тъй знаем ние това нещо. Фактите пък представляват едно микроскопическо проявление на Истината, но не са самата Истина. Ами когато обичаш един човек и като мине някъде и вземеш калъпа от крака му, дето е стъпил, това човекът ли е? – Не е човекът. Този човек само е стъпил, но между човека и неговата стъпка има граматна разлика.

Ние говорим за Истината, но какво нещо е Истината? – Истината не може да се опише. Съвременният език не е още в такова състояние на развитие, за да можем чрез него да изучаваме тази Истина. Единственото

Фиг. 3

стъпало, до което сме достигнали в сегашното си развитие, то е, че съзнаваме Бога в Неговото първо проявление като Любов. Това е монадата *В*, творческият принцип (фиг. 3). А знаете ли в какво би се превърнала тази монада, знаете ли какво е второто нейно проявление? Онази майка, след като роди своето дете, какво прави за него?

Фиг. 4

Тук имате третата монада *Д*. Тя представя Истина. Какво нещо е Истината аз мога научно да ви докажа. Сега ще пристъпя към едно изяснение. Нека вземем думата „Любов“.

Имате две същества – *А* и *С*, които се движат към една цел – целта *В* (фиг. 4). Те се движат към една и съща посока, с един

и същ стремеж, но на тия същества им липсва една равнодействаща линия, равнодействаща сила. Тия същества се обръщат към тази равнодействаща линия и казват: „Ела ни на помощ!“ Тази равнодействаща линия е линията *mn*. Сега аз ще ви покажа, как придобивате любовта. Любовта казва на тия две същества така: „Вие, като дойдете в този общ център, няма да влезете в него да почивате, но ще се въртите около него. Казвате: „Как ще се въртим?“ Ами нали така вие пишите на български език буквата *Б*? Тя е равнодействащата, която показва, че стремежът на тия две същества е чисто материалистически, а щом турим линията *mn* за основа, образува се триъгълника, което показва, че ние имаме любов, т. е. любовта се е превърнала в един триъ-

гълник, в един разумен стремеж. Следователно там, дето има спор в любовта, ъгълът е отворен и няма равнодействаща линия. Казват за някого: „Той има любов.“ Има ли спор там? – Има. Тогава любов няма. Дето има любов, спор няма, там животът има смисъл. Първият стадий на любовта е този ъгъл да се затвори, да се образува триъгълника. В любовта всичките противоречия трябва да се премахнат. Щом се премахнат те, започва вторият стадий на любовта. Това се вижда по буквата Ю в думата „любов“, която е минала във втората фаза на своето развитие. Любовта ще мине през еволюция. Напречната чартичка в буквата Ю е съединителна нишка, мост.

Какво нещо е еволюцията? Ако аз посея едно семенце и вие го извадите, или ако вие посеете едно семенце и аз го извадя, какво ще поникне? Ако аз насаждам една мисъл, втора, трета, четвърта, пета мисъл и всичко се изкоренява, това не е еволюция, това е анархия. На всяка една мисъл, на всяко едно чувство у нас трябва да се даде подходяща почва, условия, за да може да изникне. Вън от тази почва всичко друго е само губене на време.

Важно е за вас да знаете как са образувани буквите. Във всеки език азбуката представя сили, начини, които действуват в самата природа. Аз ще взема за пример българските букви А, Б, В. Тези букви представят съчетание от сили, които действуват. И когато вие създавате една дума, вие я създавате от група сили. Тия сили указват влияние върху вас и затова, когато произнесете за пример първата буква А, която е гласна, тя ще произведе известни вибрации и известни трептения, които са я

образували. И тогава как ще използвате тази буква А, когато поискате? Какво трябва да турите, за да я използвате? А означава първото същество „аз“. Ти като „аз“ какво може да направиш? Ти си незнаен като „аз“. „Аз“ може да живее само за себе си. И докато казваш: „Аз, аз“, всички бягат от тебе. Като започнеш да мислиш за другите, туй „аз“ може да издържа и тогава другите казват: „А, сега разбираме.“ Значи всякога „аз“ в първото проявление на битието ограничава всичките същества. И който не разбира този закон, може да влезе в стълкновение с Бога и да бъде унищожен – нищо повече. Не че Бог ще го унищожи, но той, като влезе в абсолютното, иска да вземе надмощие над него. Обаче, като се бори с Бога, той ще изчезне.

Сега мнозина казват: „Защо Господ ме е създал?“ Аз ви отговарям: За да се прояви Божественото съвършенство у тебе, да бъдеш съвършен тъй, както е Бог съвършен. „Как мога да бъда съвършен?“ – Като Го слушаш и живееш съобразно Неговата воля, Неговия ум, Неговото сърце, Неговата душа и Неговия дух. „Ама аз не искам.“ – Ще бъдеш изтрит. Бог ще те направи съвършен, но по-хубаво не препятствувай, защото ще те смачка. Ако стане нужда, може и 10 пъти да те тури в Неговата фуния, но ще направиш туй, което Той иска. Той ще те тури и 100 пъти в своята пещ и никой не може да се застъпи заради тебе. Погледне те Господ, но ти не искаш да се примириш, не искаш да изпълниш волята Му. Тогава Той насила ще те застави, но от твоята личност нищо няма да остане. В някоя друга еволюция, след милиарди години, Господ пак ще си спомни за тебе, ще каже: „Я вижте туй упорито дете да не е поумняло?“ Те

ще го извадят и, ако пак упорстува, Господ пак ще го чу-
не и то пак ще изчезне. След милиарди години Господ
пак казва: „Онова упорито дете дали не е поумняло?“ И
след като те е почукал Господ най-малко 100 пъти, най-
после ще кажеш: „Чакай да послушам баща си, да видим
какво ще стане.“ И като кажеш така, ще започнеш една
нова еволюция. Същото нещо става и с тия падналите
духове, ангелите. Те са упоритите синове на Бога. И
какво е станало с тях? – Вързали са ги с вериги, огра-
ничили са ги да работят в гъстата материя вътре.

И тъй, основната мисъл в тази лекция е да се проя-
ви Бог в нас, и ние да проявим Бога в себе си. Това е
необходимо за вас в сегашното ви състояние, за да рабо-
тите, понеже се намирате в една много гъста материя.
Идеите, които сега имате, може да претърпят ред ог-
раничения, ред съпротивления. Ще казвате тъй: „Ние
живеем между този народ, за да се прояви Бог в нас и
ние да проявяваме Бога в себе си. Бог като се прояви в
нас, ние трябва да бъдем носители на Неговата велика
мисъл.“ Няма нищо по-велико от това, няма по-красив
път от този. Всеки друг път е крив. Всички велики Учи-
тели в света, всички пророци, всички учени хора, всички
адепти и на изток, и на запад, и в миналите култури, и в
сегашната, все туй проповядват, все туй е основната им
идея. Когато ние дадем място на Божественото вътре в
нас, ще дойдем в съобщение с второто проявление на
Бога, ще имаме сили да преодолеем сегашните мъчно-
сти, които ни измъчват. А сега ние за нищо и никакво
се обезсърчаваме. Някой дошъл, запалил къщата ти,
обезсърчиш се. Ти си учител някъде, чиновник, уволнят
те и ти се обезсърчиш; богат си, вземат ти парите; цар

си, свалят те от престола; министър си, паднеш от власт. Всичко си бил в света и за всичко загубено се обезсърчаваш. Умният човек трябва да знае обаче, че животът седи в проявяване на Божественото съвършенство. Има неща по-велики от това, да си цар. Да слугуваш на Бога, да се прояви Бог в тебе, да проявиш Неговото съвършенство, то е по-горе от да си земен цар. Казва Писанието: „Всичките ще бъдат царе“. Но кога? – Не сега. Не искам да си правите илюзии, че човек бил образ и подобие на Бога. За в бъдеще ще бъде, но не сега. План за в бъдеще има, побуждение има всеки ден.

Първото нещо на туй, Божественото, вътре във вас е да обработвате постоянно почвата, докато Божественият Дух със своето знание, със своята Мъдрост дойде, хвърли светлина и направи нещата ясни. Без този Дух може да ви се говори от катедрата дълго време, може да свършите десет университета, може да отидете в Индия да слушате всичките адепти, може да слушате най-великите Учители, няма да имате почва да закрепне във вас Божественото и нищо няма да направите. Мойсей е свършил една от великите школи на Бялото Братство в Египет, но като не разбирал основния закон на Любавта, един ден, като излязъл и видял, че един египтянин бие един евреин, убил египтянина и го заровил в пясъка. После като научил, че туй може да дойде до ухото на фараона, избягал. Защо избягал? – Той не беше разбрал още този велик закон. След като сгреши, той научи урока си, разбра великия закон, намери пътя, по който Духът говори и тогава започна да воюва с фараона не чрез убийство, а чрез знание и чудеса. По този начин Бог застави фараона да отстъпи. Едва след 40 години, прека-

рани от Мойсея в пустинята, Господ му се яви при капината и му каза: „Изуй обувката си, защото земята, на която седиш, е свята“.

Сега вие, учениците на окултната школа, влизате в школата с обувка. Аз ви предупреждавам всички да влизате боси. Разбирате ли какво значи боси? – Сърцето ви да бъде абсолютно чисто, умът ви да бъде светъл, волята ви да бъде готова за една от великите работи, които Мойсей е вършил. Когато Мойсей казва на Бога да го освободи от тази работа, че е гъгнив, Господ му отговаря: „Не, ти ще отидеш!“ И проводи му Бог брата му Арона като помощник в работата, красноречив бе той. И тъй да не ви обезсърчава вашата гъгнивост, но 40 години ще прекарате в пустинята в мъчнотии и в пасене на овце. Защо трябва да пасете овцете? Трябва да пасете вашите низши чувства с тояга. Казвате: „Овчар ли ще стана?“ Овчар ще станеш на твоите чувства, ще ги пазиш от вълците. Няма по-хубаво нещо от това човек да пази своите чувства да се не развратят. Да се разврати едно чувство, значи един вълк да задигне овцата. Всяко чувство, което се развращава, то е жива овца и вълкът дошъл, взел и я задигнал. Затуй казва Христос, че крадецът не иде, освен да заколи, открадне и погуби.

И тъй, в окултната школа, всяко нещо има свой смисъл. Нашите чувства трябва да ги пазим да бъдат чисти, свещени. Със своята тояга, значи със силата на волята, която е Божествена, със своя ум, със своето сърце трябва да пазим чувствата си. Сега вие отивате в астралния свят, който е бил нечист, но ще го намерите чист. Всичките грешници вече са завързани. Там има ред и порядък и, като влезете да живеете в този свят,

няма да има развращение. Със сегашното си влизане в астралния свят вие ще научите една нова култура. На земята вече такива условия няма да се създават. Някои казват: „Ще се върнем на земята.“ Не, на тази земя повече няма да се върнете. Туй ви живеене на земята е за последен път. Тия условия, при които живеете, тази обстановка, която имате, всичко това е за последен път. Тия връзки, които имате сега, са за последен път. Всички ония души, които са по-напреднали, ще ги оставят да живеят в астралния свят, в по-рядка материя, по-чиста, необезпокоявани от никакви апаши, крадци, разбойници, убийци, лъжци – изобщо ще ги поставят в по-благоприятни условия. Ония пък, които спъват човечеството, ще останат на земята. Тъй щото учениците на окултната школа трябва да знаят, че сега е последното им прераждане. За тях ще започне един нов етап, затова трябва да бъдете сериозни с живота си. Не е време за игра и опити. Опити не трябва да правите. Вие сте правили много опити, ще прекратите с тях. Сега вие трябва добре да ме разберете, да не се плашите. Ако дойде съмнението, то е един добър признак, ако дойде скръбта, тя е един добър признак.

И тъй, всички вие сте призвани за една свещена работа, ще я пазите добре в себе си. Първото нещо: всички ще пазите сърцето си! Ще започнете едно вътрешно чистене. То е много лесно. Ще оставите сърцето си на Бога да бъде изчистено. Как, по кой начин? Аз ви казвам: превръзката няма да снемате. После прозореца, през който влиза светлината, ще се изчисти, но няма да ходите да гледате, как и отгде влиза светлината. Ще ходите, без да гледате, без да надниквате. Не е позволено

да надниквате, да гледате колко светлина влиза. Ще използвате светлината, ще четете на нея книгата на живота, но надникнеш ли на прозореца на живота, непременно ще паднеш в изкушение. И в какво изкушение падате? Казвате: „Аз искам да се запозная с някой учен човек, да видя как живее той.“ Щом се запознаеш с този човек, ще паднеш в изкушение. Ти ще преживееш същото чувство, каквото ще преживее онзи знаменит цигулар, който слуша да свири някой по-знаменит от него, отчайва се и се самоубива. У вас се явява амбиция да бъдете като този учен, но не може да бъдете, условия нямате. Тогава вие ще разберете кривия смисъл на живота. Животът не седи в това да си учен. Казвам ви: Светлината, която имате, струва повече, отколкото светлината, която целия свят може да ви даде. Защото съвременният свят ходи в тъмнина.

И тъй, като ученици на тази окултна школа, аз не искам насила да бъдете свършени, но настоявам да работите за развитието на това, което е заложено във вас от хиляди години. У вас има стремеж. Дайте място на този стремеж дотолкова, доколкото е във вас, доколкото вашето съзнание е пробудено, ни повече, ни по-малко.

Тайна молитва.

5 школна лекция от Учителя,
държана на 7 ноември 1923 г., София.

ИЗЛИШЪК И НЕДОИМЪК В ЖИВОТА

Размишление.

Прочетоха се резюметата от темата: „Разлика между левия и десния път“.

Сега нека имаме едно мислено упражнение!

Представете си, че в този момент в слънцето има едно голямо събрание на интелигентни същества, които разрешават един от вашите въпроси, и се постарайте, да видим може ли мислено да се свържете с тях. Сега аз не казвам да вярвате, но само да си представите това. Ако речете да вярвате, вие ще се намерите в едно раздвоено състояние. Ще си представите това нещо в ума като една картина. Ще си представите слънцето не на това място, където е сега, но ще си го мислите под ъгъл 80° към изток, т. е 10° към земята.

Размишлението ще трае 5 минути.

Тема за следуюция път: „Отличителните черти на целомъдрието и благоразумието“.

Упражнение: Дясната ръка малко нагоре и напред. Китката се изправя по възможност нагоре. Малкият пръст се отделя, после приближава, палецът се отделя, после приближава. Показалецът се отделя после приближава. Палецът се отделя, после се съединява с върха на малкия пръст, плъзга се надолу по пръста и пак нагоре, надолу, после се изкачва по безимения нагоре, пак надолу. След това палецът минава по средния пръст нагоре, надолу, после по показалеца нагоре, надолу.

Палецът и показалецът се допират и заедно с цялата ръка се навеждат напред, като палецът и показалецът са надолу. В същото положение на пръстите ръката се издига и пак се сваля. Ръката настрани и се прибира надолу.

Тази вечер ще говоря върху темата „От какво произтича злото в света? “. За абсолютното зло няма да говоря сега.

Злото е излишък в природата. Ако известна енергия, която възприемате, не може да се асимилира от вашия организъм, тя ще създаде едно дисхармонично състояние на организма ви. Значи накоплението на известни сили, които не може да асимилирате, да употребите, образуват едно състояние във вас, което наричаме зло. Тия сили са живи. Казват за някой човек, че е зъл. Този човек преди един, преди два часа е бил в едно прекрасно състояние на духа, мислил е трезво, а след един, след два часа виждате, че неговият ум, неговото сърце, неговият организъм съвсем са се изменили. Защо е зъл този човек? В природата има тъй наречените тъмни сили, от които произтича тъмната, черната светлина. Сега физиологически, ако вие приемете известна храна, която не може да се асимилира от вашия стомах, набират се такива енергии, които раждат болести и природата трябва да ги лекува. Болестите в света са един метод на природата за лекуване на тия излишни енергии. Природата не търпи абсолютно никакъв излишък. Там, дето има излишък, всякога се заражда едно лошо състояние. Сега за пример съвременните хора, като ядат много, страдат. Само една микроскопическа част от храната се асимилира, а другата е излишък. Този излишък

трябва да се изхвърли навън. И всички болести днес се дължат на този излишък, а въпреки това всички проповядват, че трябва повече храна. Не, по-малко храна е нужна за човека и тя трябва да се приеме и асимилира така, че от нея да остане по възможност най-малък излишък. Щом имате известен излишък, вие ще си съградите от него един хамбар. Този излишък в тялото се изразява в известни натрупвания като мазнини, мускули и човек започва да надбялява. Казвате: „Този човек се поправил.“ Да, лицето му подпухва, страните му стават по-дебели и той върви и се радва, че има един излишък.

Излишъкът вътре в природата се изразява по два начина: в тлъстина и в сухота. И тлъстината, и сухотата са излишък, само че затлъстяването е излишък в материални неща. Този, който е забогатял, има много ниви, хамбари, къщи, говеда и други подобни, а този, който е изтънял, е продал всичко, всичко е вложил в звонкови пари. Той е изтънял много, но джобовите му са пълни. Той нищо няма, но касата му е пълна. Тъй че и пълните, и сухите хора имат излишък.

Сега природата на първо място може да ни лекува. От какво? – Човек не трябва да има никакъв излишък, а във всяко отношение да има толкова, колкото е необходимо за неговия живот. Природата абсолютно не търпи излишък! Природата е приготвила за всеки един потребното. Излишък в природата няма и недоимък няма. Излишъкът ние го създаваме. Затова някой път вие се разболеете и не може да оздравеете. Защо? Понеже в природата няма излишък и няма отгде да ви даде тази енергия за живот. Някои казват: „Не може ли Господ да ни даде повече?“ – Не. Излишък няма в природата.

Лекуването тогава става само по благодат. Някой трябва да отдели не от излишъка си, ами да направи една жертва, да отдели малко от живота си, за да се възстанови здравето на болния. Ще ви приведа един пример. Една стара баба се оплаквала, че много остаряла, че Господ я забравил, та искала да я вземе. Десет години наред се молила тя, Господ да изпрати някой ангел да ѝ вземе живота. Същевременно другаде някъде един богат търговец, като изпаднал, взел да се моли на Господа да умре. Един учен човек, философ, ослепял и той се молил на Господа да го вземе, като не вижда да се занимава, животът му станал безсмислен. Един свещеник, като остарял, и той също се молил на Господа да го вземе, понеже бил непотребен на хората и на църквата. Обаче имало един млад, много красив човек. Той се разболял и бил на умиране, но бил сгоден за царската дъщеря, много красива мома. След като го прегледали всички лекари, казали: „Не може да го спасим. Астрологически зодията му е такава, че той трябва да замине.“ Тогава бащата казал на лекарите: „Не може ли да му дадете вие малко енергия, та да се продължи живота му поне за един час, да види годеницата си?“ Е, може, но ще видим някой човек, който може да отдели от живота си един малък излишък. Това може да направи само този, който иска преждевременно да умре. Отиват, намират тази, старата баба, казват ѝ: „Ти по-рано искаше да умреш, можеш ли сега поне един час от своя живот да дадеш?“ – „Не може, един живот е. Едно време се молих да умра, но сега искам да си изживея времето.“ Отиват при търговеца, казват му: „Ти се молеше да умреш, можеш ли да дадеш един час от своя живот?“ – „Да, едно

време исках да умра, тогава работите ми бяха забъркани, но сега работата ми тръгна добре, не давам.“ Отиват при философа. „Ти –казват му – се молеше едно време да умреш. Сега един час не даваш ли от своя живот?“ – „Да, тогава желаех смъртта заради очите, но един лекар ме лекува и сега малко прозъртам, та не искам да дам нито час от живота си, имам надежда да се отворят очите ми.“ Отиват при свещеника: „Дядо, ти си вече стар, не даваш ли един час от живота си за един болен?“ – „Макар че съм стар, но сега ще ми дадат служба, не давам.“ Тъй обиколили целия свят, връщат се при царя и му казват: „Не намерихме нито един час излишна енергия за царския син“.

И тъй, ще знаете закона: В природата излишък няма и недоимък няма, затова енергията, която ви е дадена, ще я употребите разумно. Някои тълкуват, че трябва да жертвуваме живота си. Човек, който иска да се жертвува, най-първо трябва да проучи великия закон на Любовта. Не го ли проучи, той ще разпилее живота си. А разпиляването на живота, разпиляването на енергията не е жертва. Много хора разпиляват живота си. И казват: „Ние го жертвувахме.“ Жертва може да направи само онзи, който е проучил великия закон на Любовта. Без любов жертва не може да има в света. И единствената сила в света, в която има един малък плюс, това е Любовта. Не в природата, но в Любовта има един плюс. То не е излишък, а изобилие. Тъй че в Любовта има изобилие. И туй изобилие, което има тя, е безопасно, понеже то спада не в границите на ограниченото битие, но в безграничното. Следователно от този излишък малцина могат да се ползват. И затуй, за да може

човек да се ползува от това изобилие, трябва да възприеме Любовта.

Казват, че Христос в Палестина е излекувал този онзи, че възкресил сина на еди-коя си вдовица. Да, те не разбират този велик закон на Любовта. Че и в Израил имаше много болни. Защо той не възкреси всички, а само дъщерята на наинската вдовица? Човек, който дълго време с години се моли, той събира енергия да му се помогне. Имаме пример от онзи болен, при къпалнята. Този човек се молил 38 години! Но при все това, всякога, когато се приближавал при тази къпалня, някой друг го изпреварвал и той се връщал с една дълбока въздишка, но с вяра, че идущата година ще може да влезе. Обаче и на следната година пак го преварвали. Цели 38 години той се молил, докато най-после Христос дошъл при него и го запитал: „Ти 38 години се молиш, няма ли някой да те тури в къпалнята?“ – „Няма.“ – „Искаш ли да бъдеш здрав?“ – „Искам, Господи.“ „Тогава стани, вземи си одъра и ходи!“ Цели 38 години е трябвало той да се моли, за да дойде Любовта, да дойде Христос и да му даде от своето изобилие.

И тъй, излишък в природата няма и недоимък няма, но пълнота има. Следователно излишъкът, който ние искаме да натрупаме, всякога ще ни създаде някакво нещастие. Сега, като ви говоря за излишък, вие ще кажете: „Тогава как трябва да живеем? Нали трябва да имаме нещо складирано за нашия живот?“ Да кажем, че във вашия хамбар имате 100 000 000 житни зрънца. Мислите ли, че те са ваши? Мислите ли, че те са ваш излишък? Не, вие се самоизмамвате. Те имат един самостоятелен живот и вие не може да вземете живота на тези

сто милиона зрънца. Вие нямате право да ги обсебите. Такава мисъл днес не трябва да влиза във вашия ум. И забележете факта, че всеки, който, като съгради една къща, мисли, че тази къща е негова, непременно някой от тази къща умира. Защо? – Понеже камъните са от един по-нисш живот, то като помисли човек, че те са негови, те казват: „Понеже сме твои, дай ни живот да живеем в теб“. И не е имало случай на изключение. В Търново един от нашите приятели поиска да си строи къща. Аз му казах да не си гради къща. Ама защо? Той си съгради къща, не ме послуша, но боледува много време. Най-после одравя и каза: „Минах трапа.“ След туй му идва на гости един негов много близък роднина и умира в тази къща. Не само той умря, но и втори, и трети. Като градиха църквата Александър Невски казах, че няма да мине без жертви. И наистина падна една камбана и завлече няколко души работници. Въобще всички големи здания, които се правят, все ще дадат някоя жертва. Това произтича от факта, дето казваме, че ние сме господари. Не, в света може да използваме нещата временно, но на камъните не сме господари, на житните зърна не сме господари, а можем само да се ползуваме от тях. Щом внесеш в ума си една мисъл, която е в разрез с Божествените закони, ще пострадаш. Ти може да имаш сто милиона зрънца, но ще кажеш: „Тия зрънца не са мои, аз съм просто един техен настойник.“ Какво ще стане, ако вземеш тия сто милиона зрънца и ги смелиш? Знаете ли от какво страда съвременната култура? – Съвременната култура страда от излишък. Тя има консерви, има брашно, има риби в тенекии. Всичко това е един излишък, за който съвременната култура, бялата

раса днес скъпо плаща и още по-скъпо ще плати. В природата не се позволяват абсолютно никакви консерви! По някой път казват: „Да опражим домати, това-онова.“ Не бива. Малко може да извадиш семената на тия домати, но тях няма да вариш. Сок може да вземеш също. Това донякъде ви се позволява.

Сега, като се проповядва тази велика истина, казват: „Колко е строго! Нямаме ли право да ядем, каквото си искаме?“ – Нямаме право. Следователно тия излишъци понякога се натрупват и в желанията ни. Съвременните хора имат чрезмерно желаниа, но не всички желаниа трябва да живеят. Тия обаче, които трябва да живеят, на които да дадем живот, се нуждаят от известна храна. Да кажем, имаш десет души приятели. Обичаш ги, но ако те се нагласят някой ден да ти дойдат един по-дир друг на гости, ти непременно трябва да им сложиш трапеза. Ако не им сложиш, ще кажат: „Толкова време мина и той нищо не ни гости.“ Затуй умният ще извика всичките десет души приятели заедно и ще им сложи една обща трапеза, а не поотделно – 10 трапези няма да им сложи. И природата не търпи много угощения, защото нашите угощения често служат за спънка в еволюцията на други същества. Ето защо във всичките религии, в окултната наука всякога се препоръчва въздържание. Под въздържание не се разбира абсолютен пост, но да няма никакъв излишък. Колкото малко и да ядеш, в душата си трябва да благодариш на Бога, че си можал да използваш туй, което Бог ти е дал. Сега нещастieto на всинца ви седи в това, че нямате излишък. Казвате: Нямаме си парици, спестени за черни дни. Брашънце нямаме, това нямаме, онова нямаме. Е, мислите ли, че онези,

които имат, са осигурени? Аз говоря за излишъка в природата, но има друго нещо. Ти си гладувал 10 дена, нямал си какво да ядеш. Дойде един приятел, иска да ти послужи, носи една торба с брашно, дава ти я. Ти си честен човек, казваш: „Не искам, как ще го взема?“ Ти ще го вземеш, ти си се молил заради него. То не е излишък. То е необходимо за твоя живот. И тъй, вие трябва да изпъдите от вашия ум всяка мисъл на недоволство, всяка мисъл, която внася дисхармония в живота ви и да бъдете в хармония с великата Любов. Вие трябва да знаете, че ако живеете по Бога, Той ще ви помогне чрез хората. Като казвам да живеем по Бога, някои ме разбират криво. При сегашните ваши разбирания, вие не можете да живеете по Бога тъй, както трябва. Да живеем по Бога, значи да разбираме законите Му, да ходим в Неговата воля и в основата на живота ни да легне Любовта. Казвате: „По Любов не се живее. Ако аз живея по Любов, всеки ще ме използува.“ При сегашните условия е така, но ние говорим за един разумен живот.

Вие искате да влезете в новия живот, нали? Едно от качествата на новия живот е, че той не търпи никакъв излишък и никакъв недоимък. Излишъкът ще ви създаде, тъй да кажа, ненужни грижи да го пазите, а недоимъкът ще породи във вашата душа недоволство, неблагодарност, роптание, завист, че другите имат. Значи трябва да имаш толкова, колкото ти е потребно. Тия излишни енергии в природата създават злото. Никога не дружете с човек, който има излишък – нищо повече! Аз не разбирам само физически, но и духовно. Никога не дружете с такъв човек. Като го срещнете, не го поздравявайте в душата си. Абсолютно няма да го поздравявате,

няма да му снемате шапка. Казвате: „Идеален човек е този.“ Щом има излишък, той не може да бъде идеален. Идеалните хора са без излишък и без недоимък. А този човек с излишъка не го поздравявайте и никакъв разговор с него – от къде си, какъв си – мини и замини. Той е последният човек в света. Ако ти заведеш разговор с него, от там насетне в живота си бял ден няма да видиш. Вие ще кажете: „Е, това търсим ние, я!“ Да, но ако ти носиш чувала на гърба си, ако ти имаш излишък, какво ще говориш за другите. Най-първо ти ще погледнеш себе си, да не би ти да имаш някой излишък. И като се убедиш във факта, че нямаш нито излишък, нито недоимък, тогава ще гледаш за другите. Ти, като тръгнеш на път в живота си, ще прегледаш кесията си. Говоря за необходимата кесия в природата. Ще прочетеш сметката си добре и ще гледаш да имаш толкова, колкото ти е необходимо – нито недоимък, нито излишък да има. Най-сигурната почва е това. Като срещнете един човек, който е недоволен от живота, как мислите, от кои е той? Той е от хората, които имат един недоимък. Всичките недоволни хора имат недоимък, а всички хора, които са радостни, които скачат насам-натам, имат излишък. Ха сега, улових ви натясно! Някой казва: „Зарадвах се в Господа, но след като изял кокошката и след като пийнал. Не, не, тази не е радостта в Господа. Или спечелил си 10 000 лева от някоя лотария, казваш: „Благодаря на Господа.“ Не, това не е радост в Господа, това е излишък. Божествената радост се различава от обикновената радост. И тъй, недоволни сте, ще знаете, че имате недоимък и ще наваксате този недоимък. Ще намерите някой доволен човек, който и да е, и ще допълните ва-

шия недоимък. Много довольният човек има излишък, затова и той трябва да има толкова, колкото му е потребно. После много сте радостен, имате излишък. Ще намерите някого в света, който е недоволен и ще му дадете. Умните хора търсят някой недоволен човек да вземе от техния излишък. Защо умните хора не искат да имат излишък? Окултният ученик няма нужда от излишък. И всички велики Учители, като идват в света, имат свои ученици все по закона на самоотричането.

В окултната наука плюс и минус няма, т. е. подразбирам, че в истинския живот плюс и минус няма. Какво има тогава? – Само една математическа точка. И тя е толкова малка, щото няма никакво измерение. Минус – това е недоимък, плюс – това е излишък. В какво седи минусът? – Минусът показва само човешкото. Тази черта представлява само една плоскост, една хоризонтална повърхност, върху която няма никаква растителност, никаква мисъл. Плюсът, това е човешкото и Божествено, съединени заедно. Те са в постоянна борба. И следователно, когато на съвременните хора се проповядва една Божествена идея, най-първо те казват: „Туй е неприложимо в нашия живот, условията са такива.“ Това е плюсът, поражда се борба. Защо е неприложимо? Казват: „Такива семена не растат.“ Не, ние сме правили опити и сме видяли, че само при минуса не растат. И съвременните писатели и проповедници проповядват недоволство. Те казват: „Човек трябва да бъде недоволен, за да прогресира.“ Те поддържат, че довольните не прогресират, а недоволните прогресират. Не, и едните, и другите, не прогресират. Тази идея, че в довольството или в недоволството човек прогресира, е само измама. Един-

ственото нещо, чрез което човек може да прогресира, е неговото съзнание.

Аз ще определя какво нещо е съзнанието. Съзнанието не е един атрибут на човешкия ум, нито пък има нещо общо с ума. Съзнанието е само един принцип на сърцето. То носи светлина в себе си. Съзнанието се отнася само до човешкото сърце. И когато кажем, че човек носи един съзнателен живот, ни най-малко не подразбираме един интелигентен, учен живот. Всичко, което съзнанието носи, е преживено. В съзнанието няма нищо непрехитно. Следователно съзнанието е една база, една основа, върху която човешкият ум може да се развива и расте. Тъй както за ученика е потребна светлина, за да може да чете, така за ума е необходимо съзнание. Затова съзнателният живот трябва да предшества умствения живот. Умът е външната страна на нещата, а съзнанието се занимава с вътрешната страна на живота. Някои казват: „Човек може да е учен, а да няма съзнание.“ Не, обратното е вярно. Човек може да не е толкова интелигентен, а да е съзнателен. Следователно туй, което подтиква живота към развиване, това е съзнанието, а съзнанието е едно от великите качества на душата. Аз казвам: Съзнанието е първият лъч, който душата проектира в сърцето. Не говоря за обикновената душа, но за Божествената душа. Първият лъч е съзнанието, а от този лъч вторично вече се явява човешкият ум. Силите на съзнанието пък събуждат центровете и способностите на ума. Тъй щото, изчезне ли съзнанието, умът се губи. И действително, в живота това е вярно. Вземете един млад момък, в когото има съзнание. Той казва: „Аз искам да помогна на баща си, на майка си, на сестрите си, да се

отрека от своето.“ Защо се жертвува този момък? – Съзнанието у него е пробудено, и интелигентността се развива. Онези синове и дъщери, които искат да се пожертвуват за своите близки, умствено се развиват. Някой момък казва: „Аз искам да живея за себе си.“ Кажат ли така, у тях съзнанието изгасва и тогава те започват да отъпяват, да оглупяват. И затуй в Божествената наука съзнанието на старите хора не трябва да загасва. Че старият човек е десет пъти по-юнак, по-силен от младия. Старите хора трябва да се жертвуват, а не младите, а сега е обратното. Старите хора казват: „Досега ние се жертвахме, сега вие, младите, трябва да се жертвувате.“ И тъй, прогресът зависи от съзнанието, затова трябва да култивираме съзнанието в себе си. И в Писанието има един стих, който казва така: „Не огорчавайте Духа, с който сте запечатани“. Духът, в този смисъл, се разбира, този Божествен лъч, който иде от душата. От тази душа излиза нещо, то е Духът, движение, което слиза, за да помогне за въздигането на човека.

Следователно ще знаете едно правило: щом имате един излишък, веднага ще се зароди изкушението. Да

кажем, че първия човек изразим с точка А (Фиг.1). Той имал всичко в себе си. Той е първата монада. И когато Бог опитал тази монада, или този първият човек, какво станало? Бог прекарал всички животни да минат покрай човека, да им тури имена, да им бъде господар и да ги учи. Всички животни минали две по две покрай човека. Тогава у него се явило едно чувство за недоволство, понеже нямал

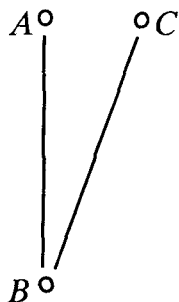

Фиг. 1

другарка, подобна на него. И тук именно той сгрешил. И знаете ли в какво седи сгрешаването? Неговият другар бил Бог, но той като не видял Бога, у него се явило желание да си има другар и вследствие на това си желание той сгрешил. И Бог, за да го избави от едно зло, веднага се проектира в монадата В. Следователно жената е първият корен, който човек е спуснал в земята, и човекът, като я видял подобна на себе си, казал: „Тази е плът от плътта ми и кост от костта ми“. Но на тази монада В светлината е била тъмна и тя се привлича от онова дърво на „Познанието на добро и зло“. Сега ще употребя една поговорка, да уподобя защо светлината на монадата В била тъмна, но да не се обидите. Хайде по-добре ще замълча. Как казвате, да кажа ли или да не кажа? – „Кажете“. – Хубаво, но няма да ми се сърдите: „Краставите магарета през девет баира се намират“. Човек, като има един недъг в себе си, няма да намери някой човек, който има една добродетел, но ще намери някой като себе си – със същия недъг, та да го види хубаво. Тези двамата търсят трети също като тях. Като влезете в някоя болница, ще проверите същия закон. Лежат трима-четирима болни. Единият разправя как заболял. Започва вторият: „Чакайте, аз, да ви разправя как заболях.“ На другия ден като станат, пак почват да разправят същото. Дойде четвърти болен, казва: „Вашето нищо не е, ами чакайте, аз да ви разправя моето.“ И той ще разправя как заболял. Дойде пети, шести, все същото разправят. Те се привличат и намират удоволствие, като си приказват за болестите. Туй съществува като един недъг и във всичките нови течения. И в новото време аз забелязвам по някой път същите тия недъзи. Някой има един недъг,

той не го счита за недъг, ами ще почне да ви изнася някоя извинителна причина, защо постъпва тъй.

Не, помнете едно нещо. Ако нещата са Божествени, те си остават Божествени, идейни. Ако са човешки, те си остават човешки. Нещата могат да бъдат или жи-

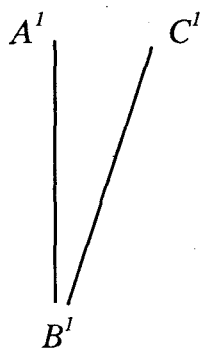
Фиг. 2

вотински, или човешки, или Божествени. При по-нататъшното си състояние монадата *B* се привлича от лошите условия и с това тя влече и монадата *A*, понеже те са свързани (фиг. 2). Какво става тогава? – Монадата *B* се повръща нагоре, но не по същия път. *AB* представлява едно движение, слизане надолу. То е инволюция, а *BC* е еволюция. Обаче, това движение *AB* представлява едно растение, което няма да има сладък плод. Плодът ще бъде горчив, от-

ровен, но туй отровното растение един ден като се превърне на човек, какво ще прави? Най-първо ще се учи да реже главите на хората. Всички лютивни растения като лука, чесъна и др., ние знаем каква култура носят в себе си. И някой ме пита какъв е бил в миналото. Ще ти кажа. Едно време, като растение, си бил лук, чесън. А като си минал през животните, през млекопитающите, имал си формата на лъва, на тигъра, на котката, на змията и досега още твой характер не е облагороден. В тебе няма самопожертвование, няма самоотричане, няма туй съзнание, което се изисква. „Ами какво трябва да направя?“ – Ще се върнеш назад. И затова египтяните в своята теория за трансформирането на душите казват: „Ако една душа не е минала през някой стадий, тя ще се върне на-

зад, ще мине през туй положение, за да добие всичките качества, които са необходими за нейното развитие, и после ще продължи нагоре. Та, за да се изправи известна погрешка във вас, не е тъй лесна работа. За да може коренно да изправите някоя погрешка, непременно трябва да настане едно слизание на душата. При това слизание на душата, човек за 2 – 3 години като че изгубва своето знание – никаква деятелност не проявява. Душата там се повръща, като че в няколко форми назад. След това дохожда едно подобрене, човек се съвзема и тръгва напред. Ако на някой човек липсва нещо, той трябва да се върне назад, към природата и от там да си достави този недоимък.

Тази монада B се проектира в C . C – това са децата. Сега може да изпаднете в една погрешка, да мислите, че всякога A проектира една тъмна монада B . Вземете, да кажем първия човек, който е направен по образ и подобие Божие A^1 (фиг. 3). Проектираната монада от него е B^1 , тя е била светла. Сега за тази монада казват това-онова, че тя е била църквата. Тази монада B^1 е майката на бъдещето човечество, от която всички трябва да се родят. И тогава всеки един от вас може да провери какви са мотивите, причините, които вас ви подтикват към действия. При сегашното състояние на вашето съзнание всеки може да провери това. Няма скрито-покрито във вашето съзнание. Викайте ме, угощавате ме. В дадения момент вие знаете защо ме угощавате. Или учител сте, отивате да

Фиг. 3

учите децата. В дадения случай вие знаете подбудителните причини, които ви заставят да станете учител. Свещеник сте за пример. Вие пак знаете подбудителните причини, защо сте такъв. Всеки един знае подбудителните причини за всяка една своя постъпка. Няма скрито-покрито пред нашето съзнание, пред нашата душа. Тази душа е огледало, в което Господ вижда всичко. Единственото нещо, което не ни лъже, е съзнанието. В съзнателния човек лъжа няма. Като говорим за съзнателния човек, ние подразбираме това в абсолютния смисъл на думата. Такъв човек е с чистота, той е добър, той е интелигентен, той е благороден. Тия качества той абсолютно ги притежава. Никаква лъжа няма в него, нито помисъл да преиначи Истината. Той е много пряк.

Тия двете същества, двете монади A и A^1 , както и B и B^1 са свързани. Едното положение в Писанието се нарича „старият човек“ – A , а другото положение, което сега се заражда, се нарича „новият човек“. Значи тия две монади, едновременно се борят да вземат връх на съзнанието ви – A^1 действа върху B^1 . То е нашата Божествена душа. От B^1 излиза C^1 . Това е нашето съзнание, първият плод на Божественото съзнание. Сега в A , B , C има желание да се домогнат до тази вътрешна светлина. И ако вие наблюдавате вашия живот, ще забележите в него една постоянна борба. Някой път вие се страхувате, дали сте на правия път или не сте. Питам ви аз: Може ли човек да се съмнява, дали е на правия път или не? Или казваме тъй: Може ли светлината да пита, дали съм светлина или не съм? – Никога. Може ли доброто да пита, дали съм добро или не съм? – Не може. Само злото пита: „Аз добро ли съм?“ Следователно, щом дойде

такова раздвояване във вас, вие трябва да знаете, че тука действува принципът на монадата А. Тогава вие сте в противоречие с общия Божествен закон и се съмнявате в установените закони, които съществуват в природата. Тогава вие имате някакъв друг авторитет. И като направите някоя погрешка, казвате: Еди кой си казал тъй... Не, никаква философия няма в това. Няма Учител в света, няма адепти в света, които могат да изменят волята Божия. Благодарение на това, че Бог е неизменяем, нашият живот е осигурен. Всички трябва да се радват на това именно качество на Бога, че Той е неизменяем. Това трябва да ви радва! Всичко в света, което се заражда, ако е добро, щом дойде до Бога, благославя се, но ако е зло, то се разтопява и изчезва. И тъй, ако вие се държите за лошите хора, за лошите си постъпки, за лошите си мисли, желаня и дойдете до съприкосновение с Бога, какво ще стане? Ако вие не искате да ги оставите, ще отидете с тях наедно. Ако ги държите, и те, и вие ще се изпарите и помен няма да остане. Само една милост ще ви спаси. Как? – Щом идете при Бога, ако се откажете от вашите лоши желаня, като главня ще бъдете изпепелен от този огън. Иначе не може, не си правете илюзии. Казвате: „Господ е милостив.“ То е друг въпрос. За милостта Божия ние не спорим, но и Правдата Божия ние поддържае и казваме какво прави Господ в своята Правда. В Него няма две мерки. Той изисква абсолютна чистота. Той изисква, щото Неговите деца да нямат абсолютно никакъв излишък. Излишъкът, това е нечистота. Недоимъкът също е нечистота, защото единият има ниви и къщи, а другият няма ниви, но има пари. И единият, и другият имат излишък. Следователно, когато

Христос казва да се отрече човек от себе си, аз разбирам, да се отрече човек от всичките свои излишъци – нищо повече!

Сега често възставате и казвате: Еди-кой си не ме обича. Казвате: „Братята тук не ме обичат.“ Отгде знаете, че не ви обичат? Кой ви са аргументите? Фактически как ще докажете това? „Ами той не ме погледна хубаво.“ Добрата обхода от поглеждането ли зависи? Добрият поглед е резултат на нещо друго. Не е погледът, който ражда доброто, но доброто ражда погледа. Добрият поглед е резултат на добра постъпка. И отгде знаеш, че не те е погледнал хубаво. Казват някои: „Той с мене не беше учтив.“ А в какво седи учтивостта? Ами, ако аз кажа за вас, че вие не сте се отнесли учтиво с някого? Първото нещо за един окултен ученик: той трябва да е сляп за обръщенията на другите хора. Аз съм ви казвал, че, като ученици, вие трябва да бъдете мъртви и когато ви хвалят, и когато ви укоряват, и да бъдете слепи и глухи за погрешките на другите хора. Сега, като превеждам това, казвате: „Тъй, тъй е.“ Не, според тоя принцип в дадения момент заради мен е важно най-първо, какви са отношенията ми към Бога. А тъй, критикувам ли другите хора, връзките ми с Бога са слаби и тогава всеки растеж у мене спира. Искате ли доказателства? Скарате ли се с някого, вие не можете да се молите. В Америка един християнин, след като живял беден живот, задлъжнял много. Молил се тук, молил се там, отникъде няма помощ, а кредиторът си иска парите. Една вечер, като се връща от молитвено събрание, дето пак се молил за подобрене на материалното си положение, вижда един прозорец отворен и там близо – торба със злато. Вътре

светло, обаче никой няма. Дръпва той торбата и си казва: „Господ чу молбата ми.“ Това било къщата на един banker. Касата му била близо до прозореца и той, като броил парите си, забравил да я затвори. Този беден взема парите и радостен отива в дома си, но рече ли да се моли, касата изпъква пред очите му. Молил се час-два, обаче молитвата му стига до торбата и по-нататък не отива. Може би трябва да направя нещо, казва си той. На другия ден сутринта пак започва да се моли. Десет деня наред се молил, но молитвата му не може да се качи нагоре, все торбата изпъквала отпреде му. Взима той торбата, отива при банкера и му казва: „Аз взех тази торба от тебе и не бих я донесъл, но не мога да се моля Богу. Знаеш ли защо взех торбата ти? Имам много дългове да плащам“. Тогава банкерът му казал: „Хайде, ще ти дам половината от тези пари, плати си дълговете“. Туй желание на християнина да има тази торба и да плати дълговете си е добро, но начинът, чрез който той се домогва до парите, е лош. Дългът е зло, но има и друго зло. Ти може да платиш дълговете си на хората, но дойдеш ли до Господа, Господ не те приема. И на Него имаш да даваш нещо. Кое е по-добре, да уредиш сметките си с хората, или да уредиш сметките си с Бога? – По-добре е сметките с Бога да са уредени. По-добре е да дължим на хората, отколкото на Бога. В какъв смисъл да бъдем изправни? – Каквото Господ ни каже, да го направим. Всяка вечер да знаем, че сме извършили Неговата воля, каквато и да е тя.

И тъй, първото нещо в живота ви, което трябва да спазвате като ученици, то е да избягвате всякакъв излишък. Този предмет не е напълно още изчерпан. Върху

него има много още да се говори. Не мислете, че вие сте набутали една истина. Аз зная, че мнозина се намирате на опасен път и ще изтълкувате криво това нещо. Някой ще каже: „Аз няма да работя, да не би да спечеля много.“ Друг ще каже: „Аз няма да уча.“ Не, не, на крив път сте. Но и другото положение не е вярно. За пример някой свършил един факултет, следвал четири години и след това казва: „Да свърша и втори факултет.“ На крив път е. Свършиш факултет по математика, свършиш по астрономия, най-после свършиш и по химия. Е, хубаво, след като свършиш, в какво ще приложиш своето знание, какво ще спечелиш? Ти си изразходвал всичко. В какво ще бъдеш полезен на човечеството? Познанието е Божествено, само когато внася онова пълно задоволство, че можеш да го използваш. Всяка сутрин, като станеш, да си благодарен, че навсякъде може да използваш туй знание. А сега хората учат от тщеславие. Казват: „Той свършил два факултета.“ И в Америка ги има такива. Титолуват се D. D. – значи доктор по богословието. Има и L. D. D. – то е все едно почетна титла – свършил не само по богословие, но и по правните науки. Такъв човек е с две титли. Аз казвам: в България всички са D. D.

Значи знанието е резултат на човешкото съзнание, а не на ума. Казва някой, че знанието произвеждало гордост. Кое знание? Истинското знание или знанието, което е произлезло от съзнанието, никога не произвежда гордост, понеже е преживяно, опитано. Има друго едно знание, то е само външната страна на истинското знание и произтича от ума. Аз го наричам механическата страна на живота. В това знание се заражда всичкото

зло. То не произтича от Бога. То е един излишък в живота. Като казвам „знание“, подразбирам да имате съзнание, защото щом имате съзнание, непременно знанието ще дойде, а щом изгубите съзнанието си, и знанието ще изчезне.

И тъй, при сегашните условия всички трябва да развивате съзнанието си. Бъдете уверени, че вашият ум и вашето сърце ще се развият правилно. Мислите ви, волята ви и желанията ви ще растат правилно. Затова казвам: В съвременния живот едно от необходимите условия е целомъдрието и благоразумието. На какво са плодове те? – Целомъдрието и благоразумието не са плодове на ума, а са плодове на съзнанието. Чистотата пък е само едно състояние на съзнанието. Само така ние ще разберем всички ония качества, за които се говори в Писанието. За пример казва се: „Мисля със сърцето си“. Това се отнася само за съзнателния живот. Не се казва: „Мисля с главата си“, а „Размислих със сърцето си.“ Значи човек, е размишлявал с този лъч, който е излязъл от неговата душа и след туй се проявил. Някой казва: „Да бъдем учени!“ Но вземете факта, че навсякъде, където има богословски училища – и в Америка, и в България, и в Германия, – религиозността на хората е понижена, защото там се учат физически, външни работи. Тия богослови нямат съзнание, не водят съзнателен живот. Казват: „Да свършим едно богословско училище, да бъдем учени!“ И след като изучат нещо по богословие, третираат въпроса как дошъл Христос, как живял и т. н. Не, силата не е там. Богословът трябва да е преживял тия неща. Той трябва да е почувствувал Любовта в душата си и тя да е разтърсила от дъно сърцето му. Тази

Любов не трябва само да го разтърси, но да тури в движение и сърцето, и ума, и волята му, та тогава да иде да следва по богословие. И като излезе оттам, да няма никакъв товар на гърба си и да не мисли нищо за осигуряване, че трябвало да стане чиновник, за да се прехранва, или каквото и да е друго. Ето защо отпадат богословските училища. И в Америка също много малко съзнателни студенти има по богословие.

Сега в съвременната окултна наука има една опасност. Тя представлява школата на сърцето, преди всичко школата на съзнанието, а не школата на ума. А вторично от туй съзнание се заражда вече опитната наука, която лежи върху една морална база. Тогава природата разкрива недрата на своите тайни. Нямах ли обаче светлината на съзнанието, природата държи всичките свои врати затворени. И сега мнозина са ме питали какво трябва да правят. – Ще слушате душата си. Първият лъч, който душата е пратила до сърцето ви, е съзнанието. Няма да чакате Христос да дойде, но отворете вашите прозорци широко! Христос кога ще дойде? Казвате: „Той ще похлопа на вратата.“ Да, хлопа Христос, но там, дето има запалени свещи, а там, дето сърцата са мъртви, Христос никога не хлопа. Дето има съзнание, само там ще похлопа Христос. Който е мъртъв, Христос при него не отива. Какво значи да отворите душата си? – Тази душа трябва да се разтвори като някоя пъпка, за да може да влезе Божествената светлина и да се разцъфти. Туй значи „отваряме вратата на сърцето“. То не е едно механическо отваряне на вратата. То е процес на съзнанието. То не е един умствен процес. И онзи, който не разбира закона, като влезе Христос в него, ще се раздру-

са и ще каже: „Господи, иди си от мене, аз не съм готов.“ А който е готов, ще го приеме, ще се зарадва, ще яде и пие с Христа. Това е един вътрешен процес, една вътрешна опитност. Всички ще се стремите към този процес. На всички ви липсва тази опитност. Сега всички турете в ума си мисълта: Съзнателен живот трябва да имаме. Аз взимам думата „съзнание“ в Божествен смисъл. Под „съзнателен живот“ подразбирам живот, в който има светлина, защото светлината е едно от качества на съзнанието.

Тайна молитва.

6 школна лекция от Учителя,
държана на 14 ноември 1923 г., София.

СИЛОВИТЕ ЛИНИИ В ПРИРОДАТА

Тайна молитва.

Прочетоха се някои от темите: „Отличителните черти на целомъдрието и благоразумието“.

Прочете се резюмето от темите върху „Киселите и сладки храни“.

За идущия път ще имате темата: „Разликата между гордост и тщеславие“.

На десет теми една трябва да бъде отрицателна. Ще разгледате гордостта и тщеславието като две положителни прояви на човека в низходяща степен или като две отрицателни качества на неговия характер. Когато в човешкия организъм се появи някой цирей, в какво съотношение е този цирей към човека?

Сега за пример англичаните казват: „The proud flesh“. То значи: човешката плът е такова нещо, че с каквото мехлем и да я мажеш, не се лекува. Такова нещо е и човешката гордост – на никакъв морал, на никакъв съвет, на никакво разсъждение не се поддава. Тя казва: „Аз сама за себе си живея.“ В българския език думите „горд“ и „щеславен“¹ започват с буквите Г и Щ. Тщеславният обича рекламите. Буквата Щ е знак на размножение. Тщеславният човек обича много работи, обича разнообразието. В тщеславието влиза един важен елемент, едно от добрите качества, една положителна чер-

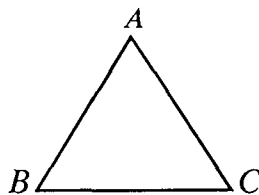
¹ Според по-стария правопис на българския език (б. р.).

та – общителността. Тщеславният човек е общителен, много разговорчив, отдето мине всички го знаят.

Думата „горд“ в български има две значения. Горд човек е този, който пази своето достойнство. Думата „горд“ започва да се развива във възходяща степен. Тя еволюира и добива добро значение. В гордостта като основа влиза личното чувство, самоуважението, то е главният елемент, а в тщеславието – общителността. Горделивият мисли само за себе си, а тщеславният мисли за окръжаващите. Той, като мисли за окръжаващите, интересува се от това, какво те мислят за него, какво е тяхното мнение. За тях общественото мнение е меродавно. Всички хора, които искат да знаят какво е общественото мнение за тях, са тщеславни. Онези, които казват: „Аз пет пари не давам за общественото мнение“, са горделиви.

Сега да кажем, че *A* (фиг.1) е главната монада, т. е. висшето съзнание. *B* е малкото съзнание. То казва: „Аз не искам да зная какво мисли *A*.“

Как мислите, правилно ли е решението на въпроса? Във всяко едно общество има отделни разсъждения на индивида, има и общи разсъждения. За пример един народ трябва да има общо съзнание, колективна душа. Такава една душа, която прониква един народ,

Фиг. 1

минат, минава като индивид. Туй, което е колективно, което е множество на земята, в небето минава за единица. Българският народ в Божествения свят се представя от един човек. А някои народи в Божествения свят

нямат още свой представител. Значи не е в множеството. Сега каквито качества има *A*, има ги и *B*, само че в помалък размер. Всяка една монада изобщо има три проявления. Монадата *A* се проявява като един съзнателен, мислещ живот в своето висше произхождение. Тя е първото произхождение на този висш живот. След туй имате *AB*. То изразява живота на тази монада в един астрален свят. Тук се развиват чувствата на тази монада. Най-после имате трето проявление на тази висша монада. То е *BC*. Това проявление представлява един чисто материален физически живот. Съвременното общество днес преживява своя материален живот. Българите за пример сега преживяват последните дни на своя материален живот. Германците, англичаните, американците, също така преживяват своя материален живот, но след като го преживеят, имат умствена култура. Българите ще преживеят своя материален живот, без да имат такава интелектуална култура. В техния живот чувствата вземат участие. Те се намират в последните дни на своя астрален живот. Всеки един от вас минава през тия три категории живот. Ако преживявате вашия Божествен живот, умът ви всякога ще се съсредоточи към посоката на сърцето. Ако преживявате вашия чувствен живот, ще бъдете съсредоточени повече към главата си, ще мислите повече, защото само онези хора, които мислят, много са чувствени. Тяхната мисъл е насочена към начините, по които биха могли да удовлетворят своите чувства. Ако преживявате вашия физически живот, постоянно ще мислите за тялото си. За пример при най-малкото заболяване всяка една част от тялото ви ще ви интересува много. Идете на един бал, на един концерт, там ще

видите всички типове на преживяване. Следователно тия три типа имат три различни понятия, три различни схващания за живота. Защо е така? – Защото всеки тип разглежда нещата през особена призма. Не мислете, че когато мислите за духовния свят, вие можете прямо да гледате на нещата. Вашият ум все още гледа през някаква призма. Тази призма може да представлява знанието на друго някое същество, по-високо от вас. Умът на един човек може да бъде като призма за друг човек. Вие можете да гледате нещата през ума на някой човек. Имаме един такъв пример, той е следният: Един от американските професори, музикант и учител по музика, преподава на една своя ученичка и забелязва, че когато ученичката е на прозореца към пътя, а той свири на пианото, вижда кой минава. Щом тя се отдалечи от прозореца, нищо не вижда. Това значи, че неговият ум и умът на тази мома имат един и същ фокус. Затова и при ясно-видството казват, че трябва да се създаде известна среда, за да се вижда. Трябва да се намери човек, чрез ума на когото да виждаме. Какво може да ни ползува такова виждане? Да допуснем, че през ума на някого може да видите какво става в духовния свят. Ако вие надникнете в духовния свят, ще видите, че и той има три проявления. За пример вие може да надникнете само във физическата страна на духовния свят, във външните му прояви. Тия три проявления са проявления на един и същ живот.

Съвременните учени хора написват една линия, която в началото е крива, а към края се изправя и казват: „Това е крива линия, а това е права линия.“ Добре, кои са причините за изкривяването на линиите и кои са причините за изправянето на линиите? Ние казваме:

Правата линия е най-късото разстояние между две точки, а кривата линия показва, че е срещнала ред препятствия по пътя си. Когато имаме ред препятствия, тогава обичаме кривата линия. След това тия учени хора написват и втора, и трета такава линия. Тия линии са три типа хора, три пътя, по които те се движат. Тия линии са една в друга. Горната представя пътя на един човек, който разсъждава дълбоко, умно, умерено, разсъдливо, благоразумно и не бърза. Неговият темперамент е донякъде холеричен. Втората линия изразява втория тип, човек сангвиник, бърз, еластичен, експанзивен, обещава всичко, но и половината от обещанията не изпълнява. На обещание е пръв, но когато дойде до изпълнение, казва: „Обещах, но не мога да изпълня.“ А третата линия, третия тип е човек сметкаджия. На всички хора природата е турила на техния организъм по един знак. Ако вие изучавате организмите под микроскоп, ще видите, че силовите линии в тях имат определени пътища. Както ние мислим и чувствуваме, по същия начин се движат и силовите линии в живота ни. Познанието на тази наука може да ни ползува, ако ние искаме да изправим своя организъм. Запример, срещаме много стари и млади хора, които се прегърбват. Защо се прегърбва човек? Когато се крие човек, какво прави? – Прегърбва се. В прегърбването има някакъв замисъл, крие се човек някъде. Щом започнем да се крием в нашата мисъл или в нашия чувствен живот, ние започваме да се прегърбваме, докато най-после съвсем се изкривим. Някои ще отдадат туй изкривяване на съвсем други причини. Всеки трябва да гледа гърбът му да е прав. Има изкривяване и на краката. Често гледате токовете на някого изкривени, кра-

кът му също изкривен. Защо става така? Има една свещена област, която аз не искам да разкривам. Кракът някой път може да се изкриви в ходилото, като започне да се изкривява навън, или навътре, и то не само мускула, но и цялата кост. Това показва, че в движението на силовите линии в мисълта има дефекти, не вървят хармонично. Щом започнат обущата ви да се разкривяват, трябва да знаете, че имате някакъв дефект. От обущата си може да констатираме, какви болести ще имате след един месец, след два месеца, дали ще имате неврастения, тифузна треска, коремоболие, главоболие, или какво да е друго.

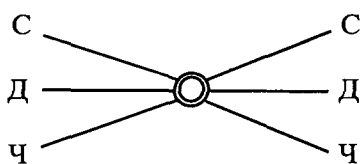
Други случаи: Допуснете, че някой мъж туря шапката си малко накриво, или я хваща отгоре, и тъй я туря на главата си. Какво означава всичко това? Това са все признаци. Аз забелязах преди да дойде всеобщата война, имаше една мода да сплескват шапките отпред, а отзад оставаше вдигната. Какво означаваше това? Понеже отпред на челото е милосърдието, хората казваха: „Милосърдието на хората трябва да се сплеска, да се спити. На този свят не трябва милосърдие.“ И хората опитаха тази своя философия. Милосърдието се сплеска, но се намериха в трудно положение. По същия закон, когато милосърдието се развива, развива се и горната част на челото. Истинската база на умствения живот е милосърдието. Някои хора искат да възпитават, да развиват ума. Те са приложили хиляди системи до сега, но въпреки това умственият живот не върви по правилен път. Събудете в един човек милосърдието, ще събудите в него и правата посока към умствен живот. Милосърдието се намира в центъра на челото. Милосърдието е център,

към който хората трябва да се стремят. В умствения живот милосърдието има най-силно влияние. Няма друго чувство, друга способност, която да има такова силно влияние върху ума, каквото милосърдието, затова челото трябва да расте съразмерно. Горната му част трябва да се издига нагоре. От чисто идеално гледище, вие трябва да оставяте милосърдието да прояви резултатите си в ума. Тъй, както днес някои схващат милосърдието, то е безидейно. Запример, гледаш, че някой страда, но твоето сърце не се трогва ни най-малко. Когато дойде истинското милосърдие в света, когато човек схваща правилно нещата, той има еднакво разположение към всички живи същества. Затова, първото нещо в умствения живот е милосърдието.

Човек на главата си има три центъра, които играят важна роля: милосърдие, любов към Бога и твърдост. Милосърдието е качество, което свързва човека с висшите същества, у които няма страсти. Вторият център е висшето чувство у човека – любов към Бога. То го свързва със същества, които произлизат от първичната светлина. Третото чувство представлява твърдостта у човека, един от главните стълбове на неговата воля. То го съединява със съществата, които разполагат със силите в природата. Твърдият човек издържа всичко, което му дойде в живота. Имало е случай, когато някой го бие, пукне му главата, но той издържа, нищо не казва. В него търпението е силно развито. Не всички хора са еднакво търпеливи. Твърд трябва да бъде човек, за да бъде търпелив. Когато разумните същества ви разглеждат, те разглеждат само движението, пътищата на силовите линии във вас, а не се занимават с вашата външна

страна. Когато вляза в една къща, аз не изучавам хората, кой какъв е на глед, но разглеждам как е направен прозореца му. Гледам каква е големината на прозореца му, какво съотношение има между височината и широчината му. После, гледам как е направил вратата си, какви са стълбите, по които се качва, гледам още какво е разпределението на стаите. Туй характеризира човека! Къщата му е една книга, и по тази книга ти ще го познаеш какъв е. Когато едно висше същество иска да изучи характера на някое човешко същество, като влезе в тялото му, поглежда какви са прозорците му, т. е. какви са очите му, какъв размер имат и т. н.

Да кажем, че това изразява окото и лъчите, които излизат от него. Това око е живо. То има хоризонтално движение. Един французин изучавал тъй наречения „бо-варизъм“ наука, която определя хората по очите, главно по този лъч, който излиза от очите, по неговото направление. Човек, у когото светлината, която излиза от окото, има направление в двете страни, е

Фиг. 2

материалист. Някой път лъчът, който излиза от окото, има движение нагоре към слънцето, от двете страни на окото. Някой път човек погледне, погледът му е надолу. От това нещо вие трябва да се пазите. Всеки ден трябва да се оглеждате, да наблюдавате движението на силовите линии на очите си, понеже очите изразяват най-висшето нещо в човека. Във видимия човек няма по-изразително нещо от човешкото око. Единственото

нещо, което не се мени, е човешкото око. По очите може да познаеш какво мисли човек, той не може да те излъже, няма скрито-покрито. И децата знаят този закон. Като направят една погрешка, те си затварят очите, да ги не вижда майка им, защото знаят, че тя ще ги познае. Те правят и друго нещо: турят ръката на очите си, не че ги е срам, но тъй привидно си турят маска. Вие съзнавате този факт. Когато направите някаква погрешка в духовния свят, във вас има желание да си закриете духовните очи, затова сърцето ви се свива. Божествената светилина, или светлината на по-висшите същества тогава не реагира върху вас и вие усещате в себе си един недоимък. В такъв случай най-главното за вас е да изправите погрешката си. Всяка погрешка ще ви застави да си затворите очите. Щом си затвориш очите, ти се лишаваш от Божественото благо. Погрешките не са нищо друго, освен спънка, за да се лишиш от Божествените блага. Някой казва: „Защо трябва да изправам погрешката си?“ – Защото една погрешка може да съкрати твоя живот. Една погрешка може да повреди твоя ум, твоето сърце, твоята воля. Ако имаш музикални способности, ще ги изгубиш, ако имаш художествени способности, ще ги изгубиш. Какъвто и да е недостатък, каквато и да е грешка, трябва да ги махнеш. Туй е научната, вътрешна страна на въпроса защо трябва да изправаме живота вътре в себе си. Всяка една погрешка трябва да се констатира точно, защото небето не обича преувеличаване. Онези, които преувеличават и намаляват, те лъжат. Духовният свят обича да констатира нещата тъй, както са си, точно, с мярка. Така и ти няма да преувеличаваш, няма и да намаляваш, ще кажеш истината. Благородс-

твото в характера седи в това, да си признаеш погрешката, както е, без никакво пристрастие. Не се плашете от вашите погрешки. Няма същество в света, което да не е грешно. Като изключим Бога, всички други същества са грешни. Единственото същество, което не е грешно, е Бог. Той е абсолютен. Всички, които са излезли от Него, са минали през погрешките. Те знаят какво е погрешка. Погрешката не е морален недъг. Грехът е друго. Погрешката и грехът са две различни идеи. Грехът е нещо умишлено, той е престъпване на известен закон, който Бог е турил, а погрешките произтичат от невнимание. Затова ще се стараете да поправите погрешките си. Един от недъзите у хората, както и у учениците е този, че те виждат погрешките на другите. Ако започнете да виждате много погрешките на хората, да знаете, че сте на опасен път. И ако не ги виждате, пак сте на опасен път, защото погрешките на другите хора са училище заради вас. Една погрешка, която си видял у другите, можеш да я използваш, за да изправиш себе си. Ако не я видиш, ще минеш през същия път. За пример в един голям клас като вашия трябва да се балансират силите, които действуват. Най-първо трябва да се балансират вашите мозъчни сили. На второ положение трябва да се балансират вашите сърдечни сили. И на трето положение трябва да се балансират вашите физически сили, силите на тялото. Двама души може да се отблъснат. Как? – Ако вие сте положителен и се приближите към мен, но и моята ръка е пълна с положителна енергия, какво ще стане? – Щом се приближите, веднага ще усетите едно стесняване. Между двете ръце има една борба. Може да сте имали такава опит-

ност. Приблѝжиш се до някого, ръката ти започва да те сърби. Ти усещаш сърбеж и той усеща сърбеж. Едва търпите и гледате да се преместите от там. Вие искате да си дадете отчет за тия неща, искате да си ги обясните. Разбира се, тази е много важна област за проучване, но вие мязате още на онези любопитни деца. Знаете ли какви деца сте? Има един разказ из древността, може да го знаете, дето жените протестирали, искали и те да управляват света. Явила се депутация пред царя и казала: „Голяма неправда е само мъжете да управляват. Искаме и ние да вземем участие в управлението“. „На драго сърце“, казал царят, „но ще ви дам едно малко изпитание“. Дал им една затворена сфера и казал: „Дръжете я една седмица и след туй ми я донесете“. Показал им как се отваря, но им заръчал да не я отворят. След като я взели, още на другия ден се питат: „Какво ли има вътре! Да я отворим или да не я отворим?“ Най-после решават да я отворят. Отворили я, но каквото било скрито в сферата, изскочило навън. Такива сме и ние, като децата. Всякога искаме да влезем вътре. Природата има едни такива сфери, и като ни даде някоя, отворим я и пилето изхвъркне. Като изхвъркне пилето, яйцето вече нищо не струва.

Сега и вие, като ученици на окултната наука, като ви дадат нещо, не го държите затворено. Като отидеш при царя и върнеш сферата, той ще ти каже: „Отвори сферата!“ Но преди той да ти е казал, не я отваряй! Значи в природата има закони, които трябва да се изпълняват. Когато природата каже: „Няма да отваряш!“, ще слушаш, ще чакаш, ще търпиш, няма да бързаш. Казва: „Сега отвори!“ – Ще отвориш. Ние всякога отваряме

нещата без време. И от това се раждат всичките страдания и заблуждения. Казват за някого: „Той е отличен човек, като него няма втори в целия свят.“ Не се минава един месец, казват: „Ние се излъгахме, той бил лош човек.“ След един месец пак казват: „Не, той бил добър, аз съм се излъгал“. Не правете бързи заключения! Аз мога да бъда и добър, и лош. Ако съм бирник, пратен при вас да събирам държавните пари, нали, като приложам закона, ще бъда лош човек? Длъжност изпълнявам! Ако съм чиновник на държавата, изпратен при вас да давам пари на бедните, нали ще бъда добър човек? Хубаво, в този случай добрината моя ли е? Тогава, вашите зъби са най-виновни. Кажете ми кого сте посрещнали добре? Казват: „Ние сме отлични хора.“ Да, вие минавате за много добри хора, но я питайте ябълчните семки и всичко живо в света какво могат да кажат за вашите зъби! По някой път мъжът може да каже какво нещо са зъбите на жената. И жената може да каже какво нещо са зъбите на мъжа. Питам сега: Кой е виновен? Зъбите ли са виновни или ние сме виновни? Ние можем да извадим зъбите на един човек, но злото пак не се оправя. Злото не е в зъбите. Друго предназначение имат зъбите. Злото в зъбите е дошло вторично, когато човек ги е употребил в това направление, за зло. На много от нашите органи ние сме изопачили службата. Това сме направили с очите, с езика, с носа, с ушите. Ухото не е направено да подслушва. Ухото не е направено за шпионство. То е създадено да придобиеш с него Мъдрост. Езикът не е за злословие, но да благославяш, да говориш разумно, а ти с него можеш да изкажеш и най-лошите работи, езикът не е виновен.

Като ученици никога не отлагайте. Вие всякога

трябва да имате един силен стремеж. Пазете се от следното. Не казвайте, че знаете, но кажете: Ние се учим! Знанието е нещо преходно. Туй, което сега знаеш, ще видиш, че след вереме не го знаеш. Тия хора, които много знаят, много грешат. Истинският човек, или ученикът трябва да казва: Аз ще се уча! Това е правото положение. Това е мисълта, в която няма никакво раздвояване – уча се! И да е погрешка, и да не е погрешка, уча се, от всичко се уча. Ако добре свиря и ако лошо свиря, всичкото е една наука, изпитвам и едното, и другото положение.

Размишление.

7 школна лекция от Учителя,
държана на 21 ноември 1923 г., София.

ВОЛЯТА БОЖИЯ

Тайна молитва.

Ще имате един пропуск до идущата сряда. Аз ще ви кажа: „Мир“. Вие ще отговорите: „Мирът носи Божията радост.“

Произнесохме всички заедно три пъти дадения пропуск: *Мирът носи Божията радост.*

Прочете се резюмето върху темата: „Отличителните черти на целомъдрието и благоразумието.“

Прочетоха се няколко теми върху: „Отличителните черти на гордостта и тщеславието.“

Тема за идущия път: „Отличителните качества на мъжа и жената“. Вие ще разгледате отличителните качества не на сегашните мъже и жени, и то обективно, като че не се отнася за вас, а тъй както са мъжът и жената в природата – идейно какви трябва да бъдат.

Сега да имаме едно малко музикално упражнение. Ще изпеем думата „миръ“¹. Колко слога има тя? – Един. Понеже има само един слог, затова е мир. Тя е едно-сложна дума. Колко букви има? – Четири. Сега ще пеете думата „Мир“ с постепенно повишаване на тона и после с постепенно понижаване. При повишаването вземате тоновете: do, mi, sol, do, а при понижаването се пее от горно do до долно do: do, si, la, sol, fa, mi, re, do. Колко

¹ Според стария правопис (б. р.).

стъпки има на слизане? – Осем. На качване? – Четири. От какво произлиза тази разлика? Сега, като съберете 8 и 4, колко правят? – 12. А като съберете 1 и 2, прави 3. Значи имате числата 4, 8 и 3. Те означават хармония в окултната музика. Числото 4 е бащата, който прави 4 стъпки, за да възлезе нагоре. То е тонът на Мъдростта. Осем стъпки надолу, това е майката. При слизането стъпките трябва да бъдат всякога по-дребни. Ако крачиш повече, ще паднеш. При качването стъпките са по-малко: четири, защото са по-големи, двойни са те. Който се качва горе, по-едри стъпки прави, иначе ще падне.

Ще ви запитам: Какво нещо е музиката, само кога можеш да пееш? Музиката е първото видимо изявление на Любовта. Когато за първи път се събудили ангелите на небето, почнали да пеят. И те се събуждат. Като почнали да пеят, светът почнал да се създава. Те и до сега пеят. Значи видимата, външната страна на съзнателния живот всякога започва с музика. Ако разглеждате това един ден, когато станете ясновидци, ще видите, че пеенето започва тогава, когато любовта заговори в сърцето на човека. Вие и сега сте ясновидци, само че на дребно. Не че не можете да виждате, това не е обида, но пред вас има препятствия; качвате се нагоре, а хоризонтът ви е тесен. Но един ден, когато се качите на високо и хоризонтът ви бъде широк, тогава ще почнете да виждате добре. При пеенето съзнанието всякога прониква. Не можеш да пееш, докато не обикнеш, докато не съзнаваш. Даже и този, който никак не знае да пее, щом се влюби, почва да пее. Това е вярно и в природата. Щом обикнеш, почваш да пееш. Не само хората, но и животните пеят. Пение има даже и в дърветата, в изворите,

навсякъде. Сега вас може да ви се вижда чудно как е възможно извор да се влюби, да пее! Чудно ви е, но загадъчна е песента на извора! За да разберете тази мисъл, идете малко по-далеч в едно философско разсъждение. За пример вземете едно същество, на което съзнанието е по-ниско от вашето и проявете само към него своята любов. Не би ли се учудило туй същество, ако ти искаш да му покажеш, че го обичаш и проявяваш своята любов чрез ръката си? То ще каже: „Защо ме стискаш?“ – „Защото те обичам.“ Любовта в ръката ли седи? Не, тя може да се прояви чрез ръката, но не е в ръката, може да се прояви чрез сърцето, но не е в сърцето. Колкото ръката е извор на любовта, толкова и сърцето. Казваш: „Сърцето ме боли.“ Не, сърцето не може да те боли, но понеже накоплението на енергията, която се събира в сърцето, е голямо и не може да изтича правилно, влюбеният почва да усеща едно стягане в сърцето, едно голямо напрежение и тогава всички казват: „По-малко любов трябва“. Т. е. казано на наш език, по-малко напрежение трябва. И тогава той затваря сърцето си, за да не се пукне кранът. После някои казват за някого: „От много любов мозъкът му се напрегнал.“ Не, любовта не е нито в мозъка, нито в сърцето, нито в тялото. Вие може да направите опит с един извор, да видите, че той люби. Идете при един балкански извор и измерете най-ниското ниво на водата му. След това го изчистете хубаво, докато не остане никаква тиня в него и през това време проектирайте своята любов към водата на този извор. Като поседите там 1/2 или 1 час, ще забележите, че нивото на водата в този извор се е повдигнало на 1/2 мм. Ще кажете: „Това е случайно.“ Не е случайност. Направи следния

опит: премери широчината на ръката и врата на някой човек, преди да е влюбен, и после, след като се влюби, и ще видиш дали има разлика. Разширение има в този човек. По същия закон и водата се е разширила. Вие ще кажете, че и това е случайност. В такъв случай аз мога да кажа, че разширението изобщо е случайност. Да, но философията е там, че любовта се чувства навсякъде. Любовта може да я намерите и в растенията. И тук може да направите същия опит, какъвто направихте с извора. Изобщо, за да видите, че в природата има съзнание, че всичко чувства любовта, се иска тънък усет. Премерете с една точна мярка колко са широки и дълги листата на някое растение и после проектирайте вашата любовна мисъл към тях, не когато то има плодове, защото ще ви прати плодовете си, но когато още не е завързало, и ще намерите, че листата му са станали с 1/4 от милиметъра по-обемисти. В това растение става едно разширение, което показва, че то чувства любовта и може да каже: „Аз те обичам и ако дойдеш идущата година при мене, ще ти дам от най-хубавите си плодове.“ Съзнанието на тия същества, които са на земята, е в нисша степен на развитие, но духът им, който е в повисшите светове, чувства тази любов и чрез органите си се изразява, като казва: „Аз ти благодаря за вниманието, благодаря ти, че ми изпрати едно любовно чувство, благодаря ти, че ме поля с вода.“ Питам ви: Ако почнете да мислите така, ще считате ли, че това дърво не чувства? Свещено е туй дърво! Нали има свещени дървета? Как станаха тия дървета свещени? Свещени станаха не самите дървета, а техните духове.

И тъй, музиката е проявление на любовта във ва-

шата душа. Музиката, пеенето е събуждане. По някой път има механическо пение, но в истинското пение има едно успокояване. Който пее истински, той трябва да пее само за себе си, защото, щом мисли за окръжаващата среда, то е ограничение. Щом пее за себе си, той в дадения момент е по-голям от всички хора наоколо. Физически той е по-малък, но духовно е по-голям. Щом съзнаваш, че всички хора са като тебе, значи единиш се с тях. Всеки човек е единица от едно велико цяло. Следователно в дадения момент може да схващам всички хора като материални единици, а същевременно може да ги съзнавам като души, като тела, като сърца и като умове. Значи в пението има едно разширение, едно успокоение. Като пеете, ще си избирате съответни на разположението ви думи. Българите започват: „Стоян си мами думаше“. Какво искат да кажат с това? Или друга някоя песен: „Отивала мома на извора“ и т. н. Туй са песни от народния бит. Тези песни са съвсем извратени. Първоначално тяхното значение е било друго. В сегашните нови песни почти няма поезия. Сегашното пение аз го считам само упражнения, приготовления за бъдещата музика. В класическите парчета има идея, те са продиктувани от нещо по-високо, а останалите са повече упражнения. Упражненията не са лошо нещо, но песните са нещо велико. Някой казва: „Е, какво нещо е песента?“ Чудна работа! Аз наричам моята любов едно окултно упражнение, тя не е песен, ще стане песен, но докато стане песен, трябва да има такива песнопойци. Защото песента става чрез песнопойците. Ще кажете: „Как тъй?“ Вземете едно парче и накарайте един първо-класен цигулар виртуоз да го изсвири. Накарайте след

това някой обикновен цигулар да го изсвири и ще видите грамадната разлика. Казвате: „Отлично парче!“ Отлично, но при великия цигулар. „Цвете мило, цвете красно“ при някой велик цигулар е чудо, а при обикновен – е обикновено. Слушате последния и казвате: „Стига, разбрах го.“ Следователно хубавите песни само хубавите, красивите души могат да ги пеят. Само една красива душа може да пее упражнението „Бог е Любов“. Някой път, като ви слушам, че пеете „Бог е Любов“, чудя ви се каква е тази Любов. Защото, ако в действителност бяхте изпели само веднъж както трябва „Бог е Любов“, моментално щяхте да се промените и, като се върнете в къщи, не бихте могли да се познаете. „Бог е Любов“ пеем, значи приближаваме при Бога, при Неговата благодост. Знаете ли какво е благостта на Бога? Вчера ви говорих за едно от качествата на Бога. Ти, като отидеш при Бога, никога не ще можеш да кажеш една лоша дума. Каквото си намислил да кажеш, всичко го забравяш. И като слезеш на земята, казваш си: „Защо не Му казах това-онова?“ Ти, като отидеш при Бога, забравяш да искаш книги, дрехи, знание, сила, всичко забравяш и като се върнеш, казваш си: „Къде ми беше ума? Аз всичко забравих.“ – И знаете ли на какво мяза вашето положение? В Англия в едно от подбудителните събрания се явява един велик проповедник. Той бил много красноречив човек и всеки, който отивал да го слуша, се захласвал. Един от тези джебчии, обирачи казва: „А, аз няма да се захласна. Аз харесвам този проповедник, той върши за мене една велика работа, понеже всички, които отиват да го слушат се захласват. Ще отида при всеки захласнат и ще го обера.“ Отива той в църквата, сядва при

един богат човек и го чака да се захласне. Седи и си казва: „Чакай, изведнъж няма да пристъпя, ще гледам да се захласне, че тогава.“ Чака, чака и не усеща как се захласва и той сам. Всички се събуждат, събужда се и той. „Е, този път не успях, ще отида втори път.“ Отива втори път, проповедникът започва, но той си казва: „Ще почакам отначало малко, докато се позахласнат.“ Не усеща обаче, как се захласва и той. Като ходил десетина пъти и все не успявал, казал си най-после: „Повече няма да ходя, рискувам да си загубя занаята.“ Такова нещо е великата Истина в света! Ще отидеш веднъж, дважд при нея, ще се захласнеш и повече няма да буташ в никой джоб. Защо хората не искат да отидат при великата Истина? – Ще си загубят занаята, нищо повече!

Да изпеем още един път „*Мир*“.

Сега аз ще ви говоря върху едно качество, което всички абсолютно трябва да го имате – без никакво изключение и без никакви разсъждения! То е, че всички трябва да се научите да изпълнявате волята Божия! Няма какво да ви налагам, това е един общ закон. Ще изпълните волята Божия без разсъждения. Волята Божия, това е един всемирен закон, изпълнението на който е един временен акт. И когато говоря за изпълнение на волята Божия, разбирам всичките моменти на проявление на тази воля в даден случай. Защо? Защото този акт в дадения момент подразбира благо на всички същества, без изключение. Да изпълниш волята Божия в даден момент, подразбира да направиш едно благо, което се отнася до всички същества без изключение: не на един човек, не на едно общество, не на един народ – на всички същества. Този е великият закон! Някой казва:

„Аз изпълнявам волята Божия.“ Не, не, ти изпълняваш твоята воля, волята на още много други същества, но волята Божия не изпълняваш. Разбрахте какво значи да изпълниш волята Божия. Туй подразбирал и Христос. В туй схващане и изпълнение волята Божия човек може да стане велик. Вашата воля е тази, която ви разслабва. Ако един ваш акт не включва благото на всички в себе си, това е слабост. Сега туй не може да се доказва, но трябва да се опита. Ако вие се опитате да изпълните волята Божия правилно, ще забележите голямата промяна, която ще стане във вас. Някога аз слушам да казват за някой: „А, той се влияе.“ Да, щом не изпълняваш волята Божия, ти ще се влияеш и ще бъдеш под влиянието на един, на втори, на трети, на четвърти и на много други, но не под Божието влияние. Изпълниш ли волята Божия, ти ще бъдеш под едно влияние само, под влиянието на абсолютното. Бъдеш ли под влиянието му, ти от никого няма да се влияеш. Кой ще ти влияе тогава? Мислите ли, че ако аз бъда едно голямо езеро и в мене се влива една малка вода, та аз ще се повлияя от нея? Мислите ли, че ако аз съм една река, която се влива в океана, та ще повлияя на океана? Не, нищо няма да му предам. Онази вода на океана има една форма, а водата на реката има друга форма. Следователно според туй схващане, ако не искате да се влияете, трябва да държите ума си свободен и във всеки един момент всеки акт да включва благото на всички същества. „Ама той не го заслужава“. Не, ти ще служиш на Бога, а за Петко, за Драган няма да мислиш. Стари дертове няма да има. Че този имал да плаща. Не, само един акт у тебе ще има – да служиш на Бога! Е, питам сега: Има ли някоя обида

в света, която да е толкова дълбока, че да не може да се оправи. Да допуснем, че аз съм обидил някого от вас, макар че не съм обидил никого. Тия, които мислят, че съм ги обидил, това е тяхно схващане, аз го оставам на тяхна сметка. Питам: В какво съм ви обидил? Да допуснем, че вие сте професор в някой университет, но аз подействувам да ви уволнят и заемам вашето място. Вие минавате покрай университета, казвате: „Той ми взе мястото, характер няма у него.“ Аз съм професор вече. Е, допуснете сега, че аз като съм в университета, без да знаете вие, подействувам да ви направят ректор. Сега каква ще бъде вашата философия? Вие, като не знаете кой ви назначи, ще кажете: „А, той ме изпъди от университета, взе ми мястото, но провидението ми помогна, направи ме ректор. Чакай, аз ще му отплатя!“ И първото нещо, като ректор, какво ще направите? Ще се поставите малко неприязнено към него. Това е неразбиране на живота и в него няма никаква философия. Всичките ваши постъпки като ученици на една окултна школа трябва да поставите на място. Трябва да знаете, че като ученици всичко каквото ви се случи, то е предопределено, нищо не е случайно и вие не можете да го избегнете. Програма има вътре в школата, която се спазва най-строго.

Сега разсъждавайте добре! Аз ви задавам следните философски въпроси: Каква нужда имаше да бият Христос? Небето не беше ли силно да го освободи от тези римски тояги? В дадения случай Христос беше ученик в школата. Той напусна небето, забрави високото си място и дойде със смирение на земята, дето биде подложен на изпит. Той не казваше, че беше господар. Той казва-

ше: „Тук аз съм слуга“. Питам: Каква нужда имаше да Го бият? Невидимият свят не беше ли силен да Го избави? – Може да го избави. Казва се, че небето е все-силно. Е, питам тогава: Как ще си обясните това противоречие; защо трябваше да бият Христа? Не само, че Го биха, но защо трябваше да Му се присмиват? Заковаха Го на кръста и Му се присмиваха отдолу. Защо трябваше да бъде тъй? Какъв смисъл имаше това нещо? В лицето на Христа ние виждаме един велик пример на онова велико любовно чувство, на онази велика Божия Любов! Характер имаше в Христа! Той казваше: „Прости им Боже, прости! Ако те знаеха нещата тъй, както аз ги знам; ако те разбираха нещата тъй, както аз ги разбирам, и ако те са готови да изпълнят волята Ти тъй, както аз съм готов да я изпълня, не биха сторили туй. Един ден те ще научат това, прости им!“ Е, какво каза Господ? – „Ще им простя, но един ден тояга ще има.“ Тояга ще има, разбира се. Чудни са хората! Ако праведният бият с тояга, оплюват Го, заковават Го и Му се присмиват, на грешния трябва ли да му се простят греховете и да мине без бой? Ще му се простят греховете, но и тоягата ще дойде. От кого? – От твоите подобни, от твоите другари, с които си ял ипил. Те ще кажат: „В тебе характер няма, убеждение няма.“

Аз гледам философската страна на въпроса. От толкова време говоря, а у вас, у някои от учениците няма тези елементарни разсъждения. Някои, които минават за много умни, разсъждават детински. В какво седи детинското разсъждение? Детинското разсъждение седи в това, че ние мислим какво някои могат да ни повлияят. И за потвърждение на тази си мисъл някои ще

ни цитират стихове от Писанието, от някои философи, от къде ли не. То е смешно! Човек не може да се повлияе. Ако хората можеха да се повлияват, то досега добри щяха да станат. Някои казват: „Учителя им повлиял.“ Ако аз мога да ви повлияя, вие светии щяхте да станете. Това е един факт, обаче вие сте такива, каквито си искате, а не каквото ви говоря. Где съм ви повлиял? Не, не съм ви повлиял. Вие можете да бъдете такива, каквито искате, а законът говори: „Вие можете да измените вашия живот, у вас има сили.“ Вие сами можете да измените вашия живот към добро, към Бога. В окултната школа има два велики закона, които са неизменяеми. Причината следствие не може да бъде и следствието причина не може да бъде. Сега да го определим. Майката дете не може да бъде и детето майка не може да бъде. Вие ще ми докажете обратното. Как? Че туй дете, като израсне, може да стане майка. Но това не е философия. Философията не е във времето и пространството. Ако вие изисквате нещата във време и пространство, то е друго нещо. Имате точките А и В – движат се.

А ————— В

Ако имате само една точка – А, накъде ще се движи тази точка? Влиянието ѝ може да бъде към В, т. е. А може да се движи към В, а може и точката В да се движи към А. Това са два полюса. В дадения случай А може да бъде по-силно от В, но може и обратното да бъде, т. е. В да е по-силно от А. Сега при дадените условия А – положителната страна е по-силна от отрицателната. Следователно електричеството се явява на по-слабата страна. И в живота е така. Само слабите хора се

проявяват, силните хора не се проявяват. Всички хора, които се проявяват като философи, писатели, това са все слабите хора. У вас се явява една мисъл: „Как, това са великите хора!“ Ами че слънцето може ли да се прояви на земята? Слънцето у вас на гости може ли да дойде? Не може. Вие сте чудни! Слънцето на гости не можем да го поканим. Не че не може, но нямаме място къде да го турим. То е един милион и половина пъти по-голямо от Земята. Къде ще го турим? Ще му кажем: „Молим ти се, седи си на мястото.“ Ние обаче можем да отидем на гости на Слънцето и там има място за нас. Бог при нас не може да дойде. Вие ще кажете: „Бог живее в нас.“ То е друг въпрос. Това, дето казваме, че Бог живее в нас, то е само проявление на Бога, проявление на Любовта. Бог като люби, и Любовта живее в нас, но туй е само едно отражение на Бога. Животът седи в малките неща. Бог като живот може да се прояви у нас, но Бог като Любов във всичката своя пълнота сега не може да се прояви у нас, няма още условия за това. Един ден, когато дойде Любовта, ние ще отидем при Него. Той няма да дойде при нас. И тъй, като живот Бог идва при нас, а когато трябва да Го познаем като Любов, ние ще идем при Него. Някои от вас казват: „И ние можем да отидем при Бога.“ Хубаво, това трябва да докажете сами на себе си. Следователно А само не може да се движи към никаква посока, значи то не може да се влияе. Обаче отде произтича влиянието? Туй е момент на съзнанието. Сега искам да имате едно философско, едно окултно схващане. Под „момент на съзнанието“ ето какво аз разбирам. Този момент не включва никакво време и пространство. Вие сте свободни в себе си, имате прекрасно разположе-

ние, но у вас се зароди едно малко желание. Щом имате най-малкото желание, вие вече се влияете. Обикнете ли някого, вие вече се влияете. Не само вие се влияете, но и този, когото обикнете, също се влияе. Вие някой път казвате, че този, когото вие обичате, не ви обича. Да ви обича, значи да се влияе от вас. Той казва: „Аз не искам да се влияя от вас.“ Защо? Ще го питате: Ти обичаш ли ме, любовта ти истинска ли е? Ами докажи я! Ако ме обичаш, направи ми една къща; ако ме обичаш, качи ме на каруцата си; ако ме обичаш, опечи ми едно прасенце, една кокошка, туй-онуй. И виждаш този, който те обича, станал цял слуга все за туй „обичаш ли ме“. Е, питам: При туй разбиране на любовта, каква свобода може да има? Любовта не пита „обичаш ли ме“. Туй е един момент. Ти ще съзнаеш в себе си в даден момент, че ти обичаш и че те обичат без никакви граници. Така трябва да бъде! А вашите разсъждения ви довеждат до други схващания. Ако искате да се самовъзпитавате, то със сегашните си разбирания, по стария начин не можете да се възпитавате и не можете да се самовъзпитавате. Ще бъдеш без желания! Е, как ще ме разберете сега какво означават думите „без желания“. Аз не ги разбирам тъй, както теософите ги разбират. Ще изясня мисълта си. Представете си, че имам една много хубава ябълка, която обичам, и я държа в стаята си, да я гледам. Дойде някой у дома, види я и той я обикне. Седнем и двамата около нея, и двамата я обичаме. Дойде трети и той я обикне. Дойде четвърти, пети, шести, десети, всички я обичаме, всички седнем наоколо ѝ. В обичта няма нищо лошо, но лошото е, че в дадения момент у мен се поражда желание да изям ябълката. Аз казвам: „Аз се от-

казвам.“ Вторият – също, третият, четвъртият, десетте – също, и ябълката остава. Сега ябълката сама ще реши въпроса. Тя казва: „Аз съм много благодарна за всички услуги, сторени от вас, но ще ми направите още една услуга“. Каква? – „Ще ме посеете и след като минат 10 години, ще ви се отблагодаря. Ще имате търпение. След 10 години, като минете покрай мене, ще ви кажа: „Вземете си сега ябълки, колкото искате“. Туй са великите схващания в Божествения свят. Желаете ли нещо само заради себе си, ти се влияеш вече. У тебе ще се зароди и завист, и гняв. Ще си кажеш: „Аз обикнах тази ябълка, но моята мисъл е безкористна.“ Сега ще положите този закон на безкористие вътре в душата си и ще работите. Не е лесна работа да се освободите от всичките остатъци на миналото, аз ги наричам атавистически. Вие сте ги придобили от хилядите съществувания, през които сте минали. Колко отрицателни качества са се наслоили вътре в ума ви, в сърцето ви, във волята ви! И тези качества сега изпъкват. За пример някой човек убива. Защо убива? Мислиш ли, че той, като човек, е научил това? Не, той е научил това изкуство някога си, когато е живял като тигър. Някой обича да души хората. Той, когато е бил паяк, обичал да души. После всичките хитрости, лукавства ги е научил, когато е минал през животинското царство. Той трябва да поправи всички тези животински, атавистични навици на своя характер, да ги облагороди. „Този е благороден човек“ казват за някого. Отворя книгата на неговото минало, гледам някога е бил вълк. „Аз съм благороден човек“. Да, изял си 100 овци и не си платил за тях. Благороден си бил! На друго място гледам някой бил боа,

удушил 10 души. И този дълг не си платил. Но, яви ли се като човек, то е друг въпрос. Та кармически колко живота има да изплащате в сегашния си живот. Като казваме „в грях ме зачена майка ми“, разбираме далечното минало. Човек е грешил, грешил и сега има много недъзи. Един ден ще плати това нещо. Как? – Чрез закона на Любовта ще плати на всички тия същества. Мислите ли, че един кюмюрджия, който е изсякъл толкова дървета, няма да плати? Не, като дойде кармическият закон, той ще плати всичко туй до стотинка, той ще посади всички изсечени от него дървета и тогава ще се завърне на небето. Няма да остане нещо, което да не плати.

Сега ние имаме в живота си една велика задача: да научим хората да бъдат милостиви не само към хората, но и към животните, и към растенията. Туй е великият Божий закон! Тези работи Бог ги е изправил, но недъзите са в нас. Той ги е изправил отдавна, няма наша погрешка, която Бог да не е изплатил. Някому си изкривил тялото, Бог го е поправил, но го е турил на твоя сметка. Ти си избил толкова животни. Той им е възвърнал живота, но всичко това е турил на твоя сметка, отбелязал е, че си бил жесток човек. Тази черта е отбелязана в твоя характер. Един ден ще идеш при Бога и ще Му кажеш: „Господи, аз съм готов да Ти служа, да изправа всичките си грехове“ и Той ще те постави на изпит. Ще кажеш: Едно време в грях ме зачена майка ми и грехове правих, но сега искам да ме зачене Любовта, Мъдростта и Истината и с тях да Ти служа.“ Ако в грях ме зачена, значи може и другояче да ме зачене.

Следователно, като ученици, всички трябва да желаете да бъдете заченати по друг начин. Туй е ново-

раждането, за което Христос проповядваше: „Ако се не родите изново“. Той не говори за раждане в грях. Роденото в плът – плът е, а новораждането от Духа – Дух ще бъде. Като сте родени в Дух, Дух ще бъдете. Това е великата задача! Тъй ще работите. А сега вие седите и тъй, както сте родени, искате да бъдете добри хора. Вашите сегашни добрини знаете ли на какво мязат? Една капка вода, като падне на сухата земя, море може ли да направи? Толкова и вие сте добри. Ако една капка вода падне на сухата земя, рекичка може ли да направи? Толкова добри и вие ще бъдете.

Казва Христос: „Без Мене нищо не можете да бъдете“, т. е. ако се не родите в Любовта, ако тя не влезе вътре във вас, вие ще бъдете в стария живот и само дългове ще тръпате.

Та сега не че не трябва да имате желания, но всяко желание, което се проявява, трябва да бъде от друг род. И колко е трудно да дадеш на един човек туй, което обичаш. Имали ли сте такава опитност? – Имали сте. За пример гладували сте 2 – 3 дена и тъкмо седнете да се храните, дойде някой да ви иска малко хляб. Как ще се почувствувате? – Ще ви мръдне сърцето и ще кажете: „Аз съм гладувал толкова време, а сега дошли хлябът да ми искат!“ Не, трябва да кажете: „На драго сърце! Заповядайте.“ И като дадете, да забравите това, като че ли нищо не се е случило. Вие гледате и си казвате: „Гледай му ума, това човещина ли е? Аз да гладувам, а нему да дам хляба си!“ Така разсъждавате всички. Аз не ви осъждам, но казвам, че по този начин на разсъждение вие всякога ще имате A и B . Тогава $A : B = B : A$. Имате друга една величина $AB : X = X : AB$. Хиксът е един

неизвестен резултат, но този резултат може да е равен на друга някоя величина, с която ще има известни съотношения. И тъй, във великата природа последствията на нещата са неизбежни. Не се плашете от това, но знайте, че всеки един акт, всяка една мисъл, всяко чувство на съзнателния живот си има своите последствия и с хиляди години там тече. И в Писанието се казва: „Доброто Бог го въздава с тисясци векове“. Едно добро може да се предава 25 000 години, затуй трябва да бъдете внимателни, но във вашите разсъждения да няма страх. Влияете ли се, имате някакво желание. Тогава у вас трябва да остане само едно свещено желание – да изпълните волята Божия! Що е волята Божия? – Вън от времето и пространството, в даден момент вашите постъпки да включват благото на всички същества във вселената. Мислите ли тъй, вие ще бъдете всесилни и в даден момент ще можете да направите всичко.

Този е великият закон, който трябва да спазвате и да мислите върху волята Божия. Да вършите волята Божия, то не и нещо, което можете да направите механически. Важното: разкривам ви един велик закон. Ама да не дойдете при мене да ми кажете: „Не може ли по друг начин?“ Никаква философия! Ние говорим извън времето и пространството, без философия. „Ама туй ще ми отнеме време“. Не, да изпълниш волята Божия никакво време не се изисква, никакви разноси в това няма. Волята Божия може да изпълни този, на когото умът не е ангажиран никъде. Този, който иска да изпълни волята Божия трябва да бъде свободен, а свободният ум, свободното сърце, свободната воля всичко могат да направят. Вие можете да бъдете свободни! Всеки един човек

се ограничава от своите мисли, от своите желания и от своите действия. Така седи великият закон в света. Второто нещо: тия наши мисли, чувства и действия имат вторични резултати в света. Има влияния чрез отражение.

И тъй, ще изпълните волята Божия, ще приложите този закон, за да изгладите съществуващата дисхармония, защото между вас има една дисхармония. Мене това не ме безпокои, защото аз съм дошъл до друго едно разположение: дисхармонията, която съществува между вас, за мене е много приятна. Аз, като се върна дома си, свиря си, пея си, радвам се и си казвам: Успяват тези ученици! Но в света съществува друг един закон: докато ядете и пиете е много добре, но като се свърши гуляя, кръчмарят иска пари и, като нямате, ще ви набие. Обратна реакция ще има. Аз искам да минете с по-малко страдания, по възможност с по-малко страдания! Да се заблуди човек, това аз наричам страдание. Една сестра, дошла една вечер при мене, казва: „Учителю, позволи ми да си замина, да се самоубия.“ – Не ти позволявам. „Защо?“ – Ами ти си яла и пила толкова време, а сега трябва да плащаш. Чакай, няма никакво самоубиване, аз имам ниви, ще ги прекопаеш, ще ги разореш. До тогава ни помен няма да има от самоубиване, всичките въжета са скрити. Аз зная какво значи това. Този дух, който е направил толкова пакости, сега иска да се провере незабелязано, че като отиде на друго място, и там да прави пакости. Досега аз плащах, а отсега – ти. Това е закон! Лесно е да кажем: Да си заминем! Няма да си заминем, да се проверем, без да плащаме. Вие трябва да научите този закон. Някой казва: „Да умра!“ Ами знаете ли, че

като излезете от тялото си, ще дойдете до една врата, дето вратарите ще ви хванат, ще ви оберат, ще ви вземат всичко до иглица, нищо няма да ви оставят. Вие още нямате тази опитност. Някои, като умрат, все се крият, дълго време ходят измежду хората. Някой път ще трябва да минете през една баджарница, през втора, през трета, 44 са те. Там ще опиташ много неща и, като излезеш, знаеш ли какво ще стане с теб? Няма да остане никаква форма от теб, ще се изгубиш. Няма да знаеш какъв си и кой си бил – Стоян, Драган. Никаква форма няма да имаш. Няма да остане нещо, на което да се опреш. Няма да мязаш даже и на един лист, който вятърът появява из пространството. Ще дойдеш до положението на един пътник, който е изгубил пътя си, пред очите на когото всичко е мрак и тъмнина.

Сега у вас има една особена философия. Като дойдете до Писанието, мислите, че всичко знаете и казвате: Този стих казва тъй, онзи – тъй, и т. н. Някой казва: „Аз съм чул гласа на Господа.“ Ако вие сте го чули, и аз съм го чул. Някой ще каже: „На мене Господ е говорил.“ Ако на вас е говорил, и на мен е говорил. Сега ще сравним казаното на вас и казаното на мен и ще видим плодовете от казаното. Защото в Божиите думи плодовете имат еднаква цена. Може да са кирливи, но като ги измием, те никога не губят своята цена. Те никога не губят и своята сила. Божиите плодове са еднакви.

Та, като ви проговори Господ, какво ще стане с вас? Много от учениците тук ми казват, че Господ им проговорил. В дадения момент им хващам вяра, че Господ им проговорил, но след един ден някой от тях ми казва: „Там, онази сестра, не искам да я срещам, не съм

разположен към нея.“ – Аз зная вече, доколко Господ му е проговорил. – „То вече не се търпи – веднъж, дважд, трижд, тя го прекали вече“. Ами че и ти не си ли прекалил? Кой от вас не е прекалил, я ми кажете. И ангелите, и всички са прекалили. Единственото същество в света без изменение, което аз зная като съвършенство, това е Бог. Оттам насетне, като започнеш от Него надолу, у всички ще има по нещо несъвършено. Значи в света на проявленията има видоизменения. Като дойдем до обикновения, човешкия свят, тия изменения ние наричаме гняв, омраза, злоба. Всички тези отрицателни проявления трябва да превърнем в положителни. Всички тези неща са препятствия, които Господ турил, за да опита нашата любов. Той казва: „Туй препятствие можеш ли да го преминеш?“ Бог ще те тури в положението на баща, мъж, жена и като минеш през тези изпитания, първото възнаграждение е, че ще те тури пред себе си, ще те направи ангел, ще ти тури крила, отдолу ще ти тури подпис и ще ти даде един свободен билет, колкото искаш да ходиш, където искаш да посещаваш и когато искаш да се върнеш. Като се върнеш от разходката, ще те пита: „Видя ли всичко?“ – „Видях“. „Искаш ли още разходка?“ – „Не, Господи, сега искам да Ти служа.“ Тогава Той ще ти даде да управляваш едно слънце, за което ще отговаряш. Там ще те считат за Бог и, като направиш някоя погрешка, те ще се оплачат на Господа. Като направиш ред погрешки, Господ отново ще те върне като човек, пак ще минеш тази процедура на трансформиране, на странствуване, после пак ще те прати в световете, след туй в друга някоя слънчева система и т. н. Дълго време ще се разхождаш, докато се научиш как да Му

служиш. И тогава, Той, като те види, няма да ти се намръщи, но ще ти се поусмихне малко и ще ти каже: „Ще се научиш да служиш.“ И като заминеш от Него, паметна ще ти остане само усмивката Му. Бог няма намръщено лице. Той всякога е усмихнат. Който Го е виждал, той никога няма да Го забрави. Как виждаме ние тази усмивка на земята? Вие виждали ли сте усмивката на Бога? – Виждали сте я. Първата усмивка на Бога е, когато сърцето ви за пръв път трепне, първото трепване на сърцето ви, преди да сте любили, това е усмивката на Бога. Това е първата любов. Оттам насетне нищо не остава; другите усмивки, това са фотографии на първата. Първата е много ясна, тя е усмивката на Бога. Тази усмивка се извършва моментално. Тя е един момент. Някой казва: „Не мога да я видя.“ Други казват: „Изгубих я.“ Да, защото тя не може да трае дълго време на земята. Тъй седи фактът. Психологически този факт вие го знаете. Тази усмивка може и да се повтори.

И тъй, изпълнете волята Божия! Какво нещо беше волята Божия? – Волята Божия е този акт, който в даден момент включва благото на всички същества.

Тайна молитва.

8 школна лекция от Учителя,
държана на 28 ноември 1923 г., София.

СВОБОДА, ЗНАНИЯ И МИР

Учителя ни поздрави с думата: „Мир“. Отговор: „Мирът носи Божията радост.“

Тайна молитва.

Прочете се резюме върху темата „Отличителните черти на гордостта и тщеславието“.

Прочетоха се няколко теми върху: „Отличителните черти на мъжа и жената“.

Тема за следния път: „Отличителните черти на растенията.“

Във всичките си постъпки трябва да помниш следните четири правила:

1. Да бъдеш честен – да знаеш, че си човек.
2. Да бъдеш добър – да знаеш, че имаш основа, на която да се крепиш.
3. Да бъдеш абсолютно умен – да знаеш, че има капитан, който ръководи кораба ти.
4. Да бъдеш велокидушен – да знаеш, че имаш средства, с които можеш да разполагаш.

Да познае човек себе си, значи да познава своя морален устой. Ученикът трябва да има умствен усет за доброто и за злото. Злото – това са тия неща, които действуват в ущърб на твоето развитие. Доброто, това са тия неща, които действуват в полза на твоето развитие.

Упражнение. Да изпеем пак думата „*Мир*“. (Пеем с постепенно повишаване на тона – do, mi, sol, do. Назад, от горно do до долно do (Изпяхме го много тихо).

При пеенето вие се притеснявате, че не можете да пеете. Ще се научите! Най-голямото изкуство е да се научиш да бъдеш вътрешно свободен, за да не се притесняваш. Една от най-големите спънки, която сега срещате е притеснението. Едно от качествата на духовния свят е абсолютната свобода, а от Божия страна няма абсолютно никакво притеснение за никого. И при всичките си мисли, положителни и отрицателни, както ги наричам, човек е абсолютно свободен. Тия състояния, които сега имате, са създадени от вас. Тия ограничения са плод на човешкия ум, който не разбира условията. Да кажем, за пример един оратор говори. Ако окръжаващата го среда, слушателите му не са разположени спрямо него, могат да го стеснят и той ще усеща едно стеснение, едно ограничение. А даже и най-гъгнивият оратор, щом окръжаващата среда е разположена спрямо него, той се окуражава. Най-първо трябва да турите в ума си мисълта, че окръжаващата среда, небето е на ваша страна. Не си създавайте фиктивни положения! Някой път ви наблюдавам, у вас има ред традиции, които нямат право на никакво съществуване. Аз ги наричам „традиции на внушението“. Един хипнотизатор може да ти внуши една мисъл и да създаде ред пертурбации. И сега тези пертурбации създават ред разрушения. Като ученик ще знаеш, че тази причина е външна, няма да си правиш илюзия, няма да се страхуваш. Ще бъдеш разумен. Защото някой ще каже: „А, как да не се страхувам?“ Ще знаете едно нещо: само разумният човек не се страхува. Защо?

Понеже той знае нещата. Какво има да се страхува. Той казва: „Приятелю, тази работа ще я уредим.“

Та първото нещо: всички ще се стремите да бъдете свободни, да се създаде у вас тази вътрешна свобода, да нямате никакво стеснение. Често вие имате тази мисъл: Какво мислят другите за мене? Най-първо вие не можете да забраните на хората да имат какво и да е мнение за вас. Те са свободни, а добро или лошо мислят за вас, то е въпрос извън вашето съществуване. Не се занимавайте с това. Въпросът е какво мнение вие може да имате за себе си. Аз свързвам вашето мнение за себе си с онова Божествено мнение, което е вложено във вас. Туй, Божественото, което е вложено в нас, то е, което ръководи съдбините ни. У всеки човек има Божествено, само че едни се подчиняват на Божественото в себе си, други не се подчиняват. По това се различава един човек от друг. Някой път човек се усеща раздразнен, отслабнал и търси причината отвън. То е, защото не се подчинява на Божественото в себе си. Противоречието, което усещаш в себе си, показва, че Божественият принцип, Божественият Дух ти казва Истината, а ти не се подчиняваш. Той ти казва: „Този е пътът“ – и се оттегля нависоко. Оттам гледа, наблюдава какво правиш. Щом се извърши един акт по човешка воля, човек се ограничава. Туй е характерът на човешката воля. Човешката воля се отличава по това, че докато човек започне нещо, той е свободен, но щом започне, се ограничава. Всяко едно човешко действие ограничава човешката воля и при всяко едно такова действие Божествената воля ще те спре, ще срещнеш един възел. Понеже Бог не допуска никаква дисхармония, Той веднага ще разгледа твоята постъпка, ведна-

га ще ти въздаде подобаващото и после пак ще те пусне на свобода. Ще започнеш друго нещо по своя воля – втори възел ще те спре. Бог пак ще разгледа твоите постъпки, пак ще ти въздаде за твоето действие и пак ще те пусне на свобода. Тъй щото в това отношение Божествената воля действува абсолютно независимо. Сега, по някой път, аз се учудвам на хората и на учениците за техните противоречиви схващания. За пример, ако аз, като Учител, направя една погрешка и съм снизходителен към себе си, а щом един ученик направи една погрешка, съм строг към него, така ли трябва да постъпвам, правилна ли е тази моя постъпка? Коя е причината за туй различие? Защо ние сме по-снизходителни спрямо себе си, а спрямо другите по-строги? На туй може да се дадат разни тълкувания. Човек, който няма правилно понятие за своите постъпки, трябва да знае, че е несъвършен и по ум, и по сърце, и по воля. Щом правим тъй, че спрямо себе си сме снизходителни, а спрямо другите – строги, значи има нещо, което не ни достига. Това различно преценяване на постъпките произтича от едно обективно разглеждане на въпросите. Когато разглеждам моите постъпки, светлината в мене е по-ярка, аз виждам своите постъпки по-правилно и вследствие на това правилно ги оценявам. Когато пък разглеждам постъпките на друг някой, понеже този индивид е по-далеч от мене, моята светлина не е в състояние да осветли неговите постъпки и аз не мога да ги видя тъй добре, както моите, вследствие на което схващанията за неговите постъпки са различни от тия за моите. Затуй, когато един ученик разглежда постъпките на другите хора, той трябва да има Божествена светлина, която да осветлява

постъпките им. Това е потребно и за по-нататъшните схващания върху онези велики истини в света. Ако нямате тази свобода в себе си, няма да може да разбирате онези истини, които ще ви се разкриват. Окултните истини са точно определени както формулите в математиката. Ако вие не можете да разберете и прилагате простите истини, как ще разберете по-сложните? За пример, ако едно ваше дете може в даден момент да мисли, че майка му има повече любов към сестричето му, отколкото към него, когато и двете са родени от същата майка, туй дете не седи на висока степен на развитие. У него няма скромност, няма смирение, у туй дете егоизмът е силно развит. Ако туй дете имаше морални качества, щеше да се радва, че майката обича сестричето повече от него. Щом обича сестричето, ще обича и него. Един важен закон: когато някой обича едного, а другите не му противодействат, той ще прояви любовта си и към тях. За пример следният факт: синът обича една мома, влюбва се в нея, иска да я вземе. Да оставим сега, дали тази любов е истинска или не. Ако домашните не му противодействуват, той всички ще обича и ще им се радва, но ако те се опълчат и му противодействуват, той всички ще намрази. Той взима ножа и казва: „Или тя ще бъде, или с всинца ви се сражавам!“ Значи, любовта не търпи противоречия – нищо повече! Нито майката, нито бащата могат да се разправят със сърцето на своя син. Те могат като Бога да дадат един съвет, но да го оставят свободен. Ама щял да страда! – Нека страда. Ама тази мома не била за него. – То е друг въпрос, нека си научи урока, не го лишавай от тази опитност. Опитността е много по-ценна, отколкото всички тези обществени по-

рядки и схващания. Оставете го на мира! Окултният ученик тъй трябва да гледа на нещата. Майката казва, че синът ѝ не ще може да живее с тази мома. Отде знае това, тя разбира ли нещо по астрологията? Я ми кажете, кой момък, след като се ожени, е живял добре със своята възлюблена? Покажете ми онези майки и бащи, които след като са избрали сами снахи, та да са живели добре с тях? Аз разглеждам математически този въпрос и се чудя на глупостта на хората.

Сега този въпрос е посторонен. Аз го взимам, за да ви обясня един окултен закон. Да кажем, вие искате да изберете една мома, искате да знаете, дали е за вашия син или не. Трябва да знаете, кога е родена. – Родена е в 1899 г., 30 март, 4 часа сутринта. Сега онзи, който разбира от астрологията, изведнъж ще види по съчетанието на планетите през тази година какво носи тя със себе си, какъв е характерът ѝ и т. н. Той ще разбере, дали всичко това говори за или против тази мома. След туй ще вземе тия данни и за момъка, който иска да се жени. Той е роден в 1889 г., 15 декември, 6 часа сутринта. Тъй че този астролог, като направи хороскоп и на двамата, веднага ще разберете как ще живеят, дали си сходят и т. н. Разбира се, съвременната астрология прави известни погрешки и вследствие на това не предсказва абсолютно вярно нещата. Слънцето като влиза във Водолея, става едно разместване, затова всички астролози трябва да поправят своите астрологии. Засега астролозите не предсказват вярно, но принципите са верни. Те трябва да направят известна реорганизация на съвременните хороскопи. Действително от чисто астрологическо гледище един астролог днес може да предскаже каква ще бъде

съдбата на вашата снаха или на вашия зет с точност 75 – 80%.

Аз бих желал някои от окултните ученици да се занимават с астрология. Някои казват: „Какво ще бъде моето щастие?“ Астролозите могат да ви кажат през коя година какво може да ви се случи, каква промяна може да стане в духовния ви живот, какви боледувания ще имате на физическия свят и т. н. Тези неща се предвиждат. Пък, като дойдете и до другите науки, като физиогномия, френология, хиромантия, ще видите, че нищо не е скрито-покрито. Ще видите, че всичко, което предстои на човека да мине, е писано, съдбата му е определена. Това е една обективна наука, която за в бъдеще ще се развие. Някои казват, че човек трябва да владее звездите. Не, няма какво да владее звездите, но трябва да се води по съвета на звездите. Ние не можем да ги владеем. Човек трябва да се ръководи по съвета на своята съдба. Някой казва: „Човек трябва да се повдигне над съдбата си.“ Не, над съдбата си не можеш да се повдигнеш, нито можеш да ѝ се налагаш. Съвременните хора са много егоисти, искат да се налагат, да заповядват на всичко, но така не върви. Не върви нито на французите, нито на американците, нито на кой и да е друг народ – има нещо, което не им достига. Вземете Рокфелер, комуто умът достигнал толкова, че могъл да добие три милиарда долара, а не му достигнал да намери начин как да живее един редовен живот, та да не го хранят цели три години с овесена чорба. Защо? – Толкова му стига пипката. Липсва му нещо. Вие трябва да знаете, че на всекиго едно от вас липсва нещо. Вие сте смешни, седите по някой път и размишлявате. Не, ще признаете факта, че

ви липсва нещо, т. е. аз ще употребя една по-мека форма: нищо не ви липсва, но има във вас нещо недоразвито. В миналите животи не сте дали условия на Божествените, на благородните чувства да се изявят и вследствие на това куцате и казвате: „Съдбата ни е такава“. Слушайте какво казва съдбата: „Приятелю, преди две съществування аз ти дадох добри условия, но ти не ги използваш, умът ти не стигна и главата ти ще страда, ще те тъпчат.“ „Защо?“ – „Да се научиш на смирение.“ „Тъй ли, аз не искам да бъда смирен.“ – „Ако не искаш да бъдеш смирен, главата ти ще пати.“ „Ама ти заповядваш ли ми?“ – „Ще ти заповядвам – казва съдбата. – Ако ме слушаш, няма да ти заповядвам, но ако не ме слушаш, ще ти заповядвам. Дотогава, докато се противиш на волята Божия ще ти заповядвам, а в деня, в който изпълниш волята Божия, няма да ти заповядвам.“ Туй е съдбата – да се подчиниш на волята Божия! Някой се оплаква от съдбата си. Аз казвам: Има един изходен път – ще се подчиниш на волята Божия, а волята Божия се изпълнява само чрез любов. Вън от любовта действа съдбата, вътре в любовта – волята Божия. Туй трябва да го знаете. Бог е възвишеното и благородното в света. Любовта е един велик закон, т. е. сама по себе си тя не е закон, но се проявява в един велик закон в света. При сегашните условия някои изявяват своята любов чрез червения цвят, т. е. най-първо хората ще се набият хубаво и след туй ще седнат да ядат. След като се наядат, пак ще се набият. И всеки ден боравят все с червения цвят, все състезание и бой. Като дойде портокаленият цвят в света, там вече има деление, индивидуализиране и казват: „Това е мое, това е твое.“ Като дойде зеленият цвят,

говорят за ниви, за къщи, пак дележ има. Във всички тези цветове любовта няма условия да прояви своите благородни черти, затова ние трябва да внесем небесносиния цвят. При сегашните условия, ако работим чрез него, само така ще може да се прояви тази благородна духовна любов – любовта на устоите със синия цвят. Обичаш някого, ограждай го със синия цвят. Искаш да го обсебиш, ти го ограждаш с червения цвят. Като вземеш чука и туриш желязото в огъня, какво става с него? Огънят го зачервява, стопява и изгаря. *Частната собственост изгаря човека.* Някой от вас ще каже: Как частната собственост? Ами вие сте чудни! Какво ще ви придаде частната собственост? Имате един хляб, като изядете този хляб, той може ли да бъде частна собственост? Аз ще си служа с този хляб и силата, която той може да ми даде, тя ще бъде в моя полза. Ти имаш известна къща, казваш: „Аз ще завеща тази къща на своите деца.“ Да, но с това завещание ти създаваш едно препятствие и за себе си и за своите деца. Ти учиш тези деца да се обленяват, да мислят, че тяхното щастие седи в тази къща. Няма да им казваш, че тяхното щастие седи в къщата. Ако си една майка, ти ще им кажеш: „Слушайте деца, вие имате една къща, но не уповавайте на нея, учете се, ще ви дам образование, за да упоавате на Господа и на себе си. Тази къща може да изгори, всичко може да стане, не уповавайте на нея.“ Сега вие казвате: „Аз имам толкова и толкова пари, вложени в банката.“ Е, хубаво, при един такъв строй, дето всичко се мени, както е в Германия, дето един хляб струва 140 милиарда, питам: Какво струват тези пари? Вие сте били милионер, вложили сте два милиона марки, но днес

един хляб струва 140 милиарда – тогава какво са вашите два милиона? Германците ни дават един добър пример, показват ни, че живеем в 1001 нощ. Богаташи сме били, но сега с един милион марки колко хляб може да се купи? С два милиона марки колко хляб може да се купи? Изчислете! Един килограм хляб струва 140 милиарда. Тогава колко ще струва един грам от хляба? – 14 милиона. Е, питам тогава: С два милиона марки един грам хляб ще може ли да се купи? – Не може. Каква част от грама ще се купи? – Седмата част от грама. Това е заблудението, което имаме в сегашния свят. Толкова сме осигурени! Следователно единственото вярно средство е да чувствуваме една вътрешна връзка с Бога. У вас може да се зароди една противоположна мисъл, да кажете: „Може ли това?“ Може, само че, за да се допреш до Бога, не трябва да имаш никакво отрицателно качество. Ти можеш да имаш отрицателни качества, но понеже Бог е огън всепояждающ, то допреш ли се до Него, ще има пожар, ще дойдат най-големите страдания. Ако си чист, няма да изгориш. Затова се препоръчва да отидем при Бога абсолютно чисти, за да може горението да стане правилно – да гориш, без да изгаряш. Грешният човек гори и изгаря, а праведният гори и не изгаря, радва се. Това е религия. Второто нещо: ако искаме да успяваме в света, нашата мисъл трябва да бъде абсолютно правилна. Сега вас ви е страх да кажете: „Господи, въздай ми според Твоята Правда, аз съм грешен човек.“ Казвате: „А, само за Правдата да не се говори, понеже ще дойде наказанието.“ Досега ние сме искали само Божията милост. Не, нека дойде и Божията Правда, да се въздаде всекиму подобяващето, кой от каквото има нужда. Ти си

гладен. Помоли се и хлябът ще дойде. Ще дойде някой приятел и Господ чрез него ще го проводи. А ти казваш в себе си: „Срамота е да искам хляб.“ Е, хубаво, аз питам: Кое не е срамота в света? Аз бих желал някой път да видя истинското достойнство. Казвате: „Да не се унижаваме ние!“ Питам: Ако аз работя на нивата на един мой приятел, ще се унижа ли? Ами ако аз наследя една къща от баща си, не се ли унижавам? Ако придобия в наследство една къща от баща си, носи ли ми тя благословение. Следователно всяко нещо, придобито без труд, не носи благословение. Аз считам, че истинският морал седи в следното: ако дойда при вас да работя, да работя по любов. Това е истинският морал за ученика. Ако аз работя от любов и съм доволен от себе си, не мисля какво ще ми се плаща и вие с любов ще ми се отплатите. На любовта с любов се отплаща. Този е абсолютен морал. Аз работя с любов, и вие ще работите с любов. Щом има любов от моя и от ваша страна, унижение не може да има. Затуй, ако съвременните учители преподаваха с любов и ако съвременните ученици слушаха и учиха с любов, какво щеше да бъде? Ако съвременните мъже се женеха по любов и постъпваха с любов спрямо жените си и ако жените се женеха по любов и постъпваха с любов спрямо мъжете си, мислите ли, че светът не щеше да се промени? Где изчезва любовта? – Любовта изчезва при ограниченията. Щом се оженят двама души, най-първо у двамата се зароди една тайна. Най-първото нещо е това. Това е един психологически факт, който наблюдаваме. Първо, тия двама, които се обичат, обичат се с един синкав цвят на любовта. Казвам: Много добре са започнали, любовта им е със синкав цвят, оби-

чат се те. Но, като се оженят, явяват се някои материални работи, явява се желание кой от двамата да ги владее. Току гледам, в дъното на този синкав оттенък се заражда едно малко червено петънце. И като наблюдавам тия млади, в сърцето им става една промяна, явява се стягане на сърцата им и между тях започва да се заражда един антагонизъм, който ще владее тази вещ. Синият цвят изчезва и на сцената се явява червеният цвят, явяват се мъжът и жената. Казват, че жената била слаба. Аз съм виждал как жената налага мъжа си. Във Варненско една жена праща момчето си на кръчмата, дето бащата често се отбива, и му казва: „Иди, кажи на татко си: „Обядът е готов.“ – „Кажи на майка си да си гледа работата, нямам време сега.“ Втори път: „Кажи му да си дойде в къщи.“ Трети път – не дохожда. Отива тя с една цепеница, набива го добре и го довежда в къщи със счупена ръка. Той отива да си прави ръката. Среща го един турчин. – „Какво стана?“ – „Е, яздох на кон, паднах от него и си счупих ръката.“ За тази жена разправят, че един ден мъжът ѝ отишъл да се бори с един пехливанин. Пехливанинът го съборил на земята и му изкълчил крака. Той разправя това нещо на жена си. Тя става, отива, удря на пехливанина един шамар и го събаря на земята. Какво ще кажете, слаба ли е жената? Жената е само един символ. Не си правете илюзии, че жените са много слаби, че са като децата. Ехе... хе... Това е едно лъжливо схващане. Някои пък разказват, че мъжът бил много силен. И в това не си правете илюзии! И мъжът е толкова силен, колкото онзи пехливанин, който се намерил на земята. Не е жената толкова слаба, не е и мъжът толкова силен. Силен е мъжът, слаба е жената, това са отно-

шения само. Ние сме си въобразили, че жената е слаба. Не е така. За в бъдеще за мъжа и за жената ще имаме съвсем друго понятие. Та казвам сега: Вие, като ученици, трябва да се стремите да образувате правилни отношения. Имате задача да възстановите помежду си една вътрешна хармония.

Сега аз говоря за хармонията и за вътрешната свобода, да няма стеснение у вас. Аз забелязвам, дошъл някой ученик тук и казва: „Мен не ми е мястото тук.“ Е, къде? – „Аз ще ида в Индия.“ Казвам: У този ученик има тщеславие и гордост. Знаете ли каква е школата в Индия при йогите? Знаете ли колко англичани, свършили в Кембриджкия университет, по цели 20 години чакат пред вратата на йогите с всичкото си смирение да ги приемат. Тия хора не приемат току-така. Те са яли попарата на хората. Докато те приемат, ще те прекарат през много изпити, през 99 огъня. И при това Ани Безант, Ледбитер и колко други са чакали с години, но йогите още не са ги приели в техните школи. Знаете ли това? То не е за разколебаване, но казвам, че всяка една школа има своите правила. И тази школа, в която сте тук, и тя има своите правила, не бойте се. Тук законът действа отвътре. Изобщо Божественият закон действа отвътре. И сега вие можете да отидете в Индия, не е въпросът там, но като тръгнеш за Индия, най-първо ще прегледаш годината, астрологически благоприятства ли, определено ли е да отидеш или не. Ако не е определено, ще отидеш и ще се върнеш. Аз зная някои, които отидоха в Америка, казаха „куку“ пред американската статуя на свободата и ги върнаха. Може да не ти е казано да отидеш. Някои казват: „Ще отида в Индия, ще вляза в някоя

школа.“ Не е само да влезеш. Други пък казват: „Ще се ожена.“ Не е само да се ожениш. Знаете ли какво е женитбата? Като запял един ден петелът, една булка го чула и му казала: „Не пей, че майка и тебе ще ожени.“ Не е въпросът в това, да се оженим, или не, но ние трябва да спазваме отношенията вътре в природата. Има неща, които са определени – какво трябва да вършим, това е определено, горко ономува, който не се подчинява на този Божествен закон. И всяка една школа се стреми да тури нещата в правилни отношения, да застави Божественото във вас да се определи. Няма какво да се плашим. Това са задачи, които трябва да решавате.

Та сега ще турите в душата си първото правило: да нямате стеснение! Това е цялата наука! Човек постепенно трябва да има разширение, докато почне да вижда на лицето си своята аура. Днес дойде при мене един художник, донесе свои картини. Идеи има в този човек! Не само идеи има, но схващания, тон на цветовете. Този човек не е рисувал тия картини тук из градовете, рисувал ги е горе в планините. Религиозни убеждения има в него! Художеството у него е сложено вече като едно религиозно убеждение. Той за нищо не продава своите картини. Духът работи в този човек. Като го погледна в очите, искрен е той, няма никакви задни мисли. Той казва: „Макар че живея по планините, аз искам да се поправам, в мене има нещо, което искам да го подчиня на Господа, да го туря в услуга на Божественото.“ Всеки ученик трябва да бъде тъй искрен спрямо себе си. Няма нищо по-хубаво от искреността. Тя ще внесе Божествен мир в нас. И виждам, че Божественото у нас е велико. На всяка една стъпка ние виждаме как се пробужда то. Ако не

схващате въпроса така, вие ще станете стари дряхли. Мнозина влизат в школата и казват: „Чакай да си поживеем.“ Аз не съм против това да си поживеете, но в какво седи истинският живот? Ако аз живея и туй живеене ми донесе хиляди страдания, питам, какво ме ползува то? От такова живеене нямам никакъв плод. Но ако в страданията, които претърпявам, виждам плодовете на страданията си, животът има смисъл. Ето защо ще работите и ще гледате да внесете в аурата си синия цвят. Отправяйте често погледа си към небето! И тъй, трябва да работите с ясносиния и с жълтия цвят, за да облагородите себе си. Тия са цветовете, които ще тонират човешкия ум, човешкото сърце и човешката воля. Така човек ще се намира под благородни импулси. И тъй, както сега живее човек, на всяка стъпка може да предизвика тук неприятности, там неприятности, туй се случило, онуй се случило. На всяка стъпка ще има дразнене. При такъв живот няма нещо, което да внесе мир.

Вие, като ученици на окултната школа, трябва да се отличавате с безкористие. То трябва да дойде по закона на разумната Любов. Тия условия ние ще ги създадем и можем да ги създадем. От нас зависи да изменим съдбата си. Върху това ще се спра друг път и ще ви дам някои чертежи, да видите как действуват живите природни сили, да видите какви пертурбации предизвикват те. Аз съм ви говорил за много неща и ще пристъпя към някои малки опити, за да се убедите, че туй, което се казва, е вярно. Да допуснем, че имате известна болка в крака, в рамото си, в очите или нещо в ушите, ще ви докажа кои са причините и ще направя опити, като отстраня причината, да отстраня и болката. Само че за тия опити трябва

ва малко обстановка, защото, ако вие любопитствувате да знаете по какъв начин аз ще направя опита, за да го направите и вие, няма да сполучите. При лекуването трябва да знаете закона. Щом измените вашите вибрации, и причината за болката веднага ще изчезне. Каквато и да е болка, моментално може да я премахнем и моментално може да се яви. После, безпокойството, изгубването на паметта, слабото разсъждение, гневът – всичко туй се дължи все на известни недъзи, които трябва да премахнем, за да добием едно правилно развитие на своя ум. Защото, ако живеем в окултната школа, а имаме същите резултати, каквито в живота, тогава по какво се различаваме ние? Казват някои: „Е, да се съберем, да се помолим на Господа.“ Добре, аз съм съгласен, да се помолим. Но как ще се помолим? Няма ли да мязаме на онези мишки, които се събрали един ден на съвет и казали: „Слушайте, да пратим една депутация при котката, да ѝ кажем, да не ни лови“. Хубаво, но кой ще отиде при котката? Така и ние: „Да отидем при Господа“. Да, но Той е огън всепояждающ. Ще пратим някой праведен да каже, защото той се запалва, но не изгаря, та чрез него да мине огъня. Ами, ако всички се запалват, тогава ще има ли резултат? За пример ще пратим една комисия, ще изгори и няма да се върне. Знаете ли на какво ще мязаме? Ще мязаме на еврейския пророк Илия, който, след като направил опита, качил се на една колесница. Еврейският цар праща една войска от 50 000 души при него, която му казва: „Човече Божи, царят заповяда да слезеш. Той им казва: „Ако съм човек Божи, Бог ще прати огън да ви изгори“. И изгорели. Царят чак тия свои войници, няма ги. Идват втори. И те му ка-

зали същото нещо. „Човече Божи, царят заповяда да слезеш“. „Ако съм човек Божи, Бог ще прати огън да ви изгори.“ Изгоряли и те. Идват трети. Те вече не му казват: „Човече Божи, царят заповядва“, но го молят. „Моля ти се, слез!“ Тогава Господ му казва: „Сега вече можеш да отидеш“. Дойде някой при тебе и казва: „Знаеш ли какво казва Господ заради тебе?“ – И започне гордо, надут. Не е така. Когато разрешаваме един въпрос за великото в света, за Божественото, ние трябва да предизвикаме в себе си всичкото смирение, да извикаме на помощ ума, сърцето и волята си, за да предизвикаме най-благородните си чувства, най-благородните си проявления. Всичко това да не е привидно. То се отнася до всички. В Бога няма лицеприятие, в Него има само едно правило: Онзи, който върши волята Божия, Бог го слуша, приятел му е. Онзи, който не върши волята Божия, Бог не го слуша.

Сега тия неща вие много пъти сте ги чували, знаете ги. Във вашия катехизис е казано: повторението е майка на знанието. Аз ви давам друго едно правило. Изпълнението волята Божия е майка на знанието. Защото може да се повтарят глупости, но като се извърши Божията воля разумно, с Любов, у вас ще се зароди желание да учите, а тези знания ще ви приведат до тази майка, която може да ви научи на нещо хубаво, а именно – на Любавта.

Тайна молитва.

„Мирът – мирът носи Божията радост“.

9 школна лекция от Учителя,
държана на 5 декември 1923 г., София.

ОКУЛТНАТА МУЗИКА В ЖИВОТА

Тайна молитва.

Прочете се резюмето върху темата: „Отличителните чърти на растенията“.

Темата за следуюция път: „Качества на знанието“.

Всички тия теми вървят по един общ закон и вие, като се занимавате с изучаването на природата, не се мъчете да определяте качествата само на една вещь отделно от другите вещи. Един цвят е разбираем само във връзка с другите цветове. Ако го разглеждате сам за себе си, той е много ярък. Например вие, като седите сами в къщи, разхождате се из стаята, мечтаете си, че сте нещо, мислите за нещо, но като дойде да се сравнявате с другите хора, веднага изменяте своето мнение. Не бързайте, някой път правите бързи заключения. Аз като ви казвам някои отделни мисли, вие прибързано си правите заключения. Тия мисли още не са във връзка с Божествената хармония. Не правете бързи заключения, защото ще попаднете в една обща грешка. Когато дойде ред, аз ще извадя едно общо правило, ще формулирам един закон и ще кажа: „Ето, това е най-правилното положение!“ А сега някои правят едно рязко твърдение, но то е твърдение, направено вътре в стаята. „Аз“, казва, „мога да обърна целия свят“. Да можеш да го обърнеш, но да кажеш, че можеш да го обърнеш и да го обърнеш, това са две различни неща. Да кажеш, че знаеш всичко и да знаеш всичко, това са две различни неща. Това са

обща фрази. Гледайте да не злоупотребявате с живото слово. Няма да кажа да бъдете скромни, но трябва да знаете, че всички неща в света имат такава връзка помежду си. Докато вие не дойдете до положение да разбирате тази тяхна връзка, живата природа няма да ви разкрие своите тайни, тя не може да ви разкрие обаятията си, не може да бъде и мека с вас. Сега, като ви казвам, че природата не може да бъде мека с вас, вие ще извадите едно крайно заключение: „Как не може да бъде мека с нас?“ Че много естествено! Ако заровите един камък в земята и го поливате с вода, каква полза ще му принесете? – Никаква. Камъчето се нуждае от търкаляне. Ритнеш го веднъж, два, три пъти, то се радва. Обаче този морал, туй правило не може да го приложите и върху едно житно зрънце. Житното зрънце, като го посадите в земята, тогава се радва. Ако посадите един човек в земята, той не може да се радва. От тази аналогия може да извадите един общ закон.

Аз правя аналогии и някои от учениците правят аналогии. Но знаете ли на какво мязат тези аналогии? Някои казват: „Ама Господ не може ли да направи всичко?“ Е, що от това, ако Господ може да направи всичко? Господ може да направи всичко по своя ум, но ти не можеш да направиш всичко по своя ум. Ако ти ходиш по волята Му, както Той мисли, ти ще се ползуваш от това, което Той прави, но за тебе специално Той нищо няма да направи. Ако ти мислиш, че Бог ще направи по твоята воля нещо, лъжеш се. Той няма да си помръдне даже и най-малкото пръстче заради тебе. Казваш: „Господ заради мене не мисли ли?“ – Той за вас не мисли никак. „Как, не мисли ли заради нас?“ Бог не мисли като нас.

Неговата мисъл е особена. Вие имате понятие за себе си, че мислите, но не мислите. – „Как, не мислим?“ Да, не мислите като Бога. Преди хиляди години пророкът е казал за Господа: „Неговите мисли не са като нашите.“ Колкото е разстоянието от небето до земята, толкова е разстоянието между Божествените и нашите мисли. Следователно, като има такава разлика, какви ще са нашите мисли? Вследствие на това крайните мисли, от които вадите заключение, органически произвеждат известни резултати във вас, които се отразяват върху вашето развитие.

В живота има две крайности. Животът не седи нито в скръбта, нито в радостта. Днес хората говорят за радостта, но радостта е достояние само на ангелите. Скръбта обаче е непонятна за един ангел. Ако му говорите за скръб, той не я разбира, защото скръбта е признак на малка чистота. Всеки един, който е свързан с материята, който се е вплел в нея, скърби. „Ама скърбен е“. Че как да не скърби? Щом се е вплел в материята, ще скърби. Един ангел не може да скърби. Казвате: „Ама Господ не скърби ли?“ – Господ никак не скърби, нито тъга има. Падналите духове пък са запознати само със скръбта, те не познават радостта. Ангелът не познава скръбта, но като гледа, че някой човек скърби, пита го: „Скърбиш ли?“ – Бутне тук, бутне там, вижда кои са причините за твоята скръб, махне туй-онуй от товара ти, и облекчи душата ти. Казваш: „Поолекна ми малко.“ Туй, което за тебе е нещо субективно, за него е обективно. И като отидеш при него, той вижда скръбта ти, вижда, че един трън се забил някъде в тебе, хване с щипците, и те освободи. Този трън е една малка мисъл, едно мал-

ко желание, загнездило се в тебе – извади го и всичко ще се свърши. Казвате: „Ама как тъй ангелът да не скърби!“ Ангелите не могат да скърбят, понеже у тях съзнанието е толкова будно, техните крака са тъй хубаво обути, техните тела са тъй хубаво облечени, че никакъв трън, т. е. никаква посторонна мисъл не може да влезе. Техните трептения са толкова бързи и толкова силни, че никаква скръб не може да мине през тия трептения, всичко туй се отблъсква. Понеже човек е в едно средно състояние – между падналите духове и ангелите – по туй се отличава от тях, че отчасти разбира скръбта и отчасти разбира радостта. Вие мислите, че разбирате радостта! Отчасти я разбирате. Вие още не разбирате радостта, която ангелите имат, не разбирате и скръбта, и мъчностиите, които падналите духове имат. Това са философски разсъждения. Аз изваждам от тях един извод.

Следователно вие в школата ще се стремите да имате една трезва мисъл, за да имате простор в мисълта, да можете да се развивате. Аз забелязвам често едно отклонение във вашата мисъл и то е следующето: понеже вие не сте на един уровень на развитие, всеки един от вас си има специално разбиране, слушате ме, каквото казвам, и си казвате: „Аз разбирам като онзи брат.“ Не, не, всеки брат си има свое разбиране. „Ама аз разбирам, зная нещата като него.“ Не, не, ти още не знаеш как разбира той. Знанието после ще дойде. Ще ви се дадат практически, не само теоретически задачи. Грънчар си, ще направиш едно хубаво гърне. Художник си, ще нарисуваш една хубава картина. Музикант си, поет си, ще напишеш нещо. Има правила за всичко това. И после това нещо, изработено от вас, трябва да се оцени от дру-

гите. Е, хубаво, да кажем, че си художник. Нарисуваш една картина, дадеш я на оценка. Казваш: Тия хора не разбират от художество, те са пристрастни. Хубаво, ще изберем други. Избери някои от най-простите хора, които не са учили художество, и ще оставим и твоята, и моята картина, да видим коя ще одобрят, какво впечатление ще извадят. Дойдат, разгледат картините и харесат твоята. Какво трябва да кажа аз? – Ще призная факта тъй, както си е – нищо повече! Природата има едно безпристрастно мнение за нас. Трябва да знаете, че не можете с нищо я накара да си измени мнението заради вас. И по някой път вие запитвате: „Какви са тези поменици?“ Аз ще ви кажа друго нещо: Няма престъпление, което всеки един от вас да не го е направил. Ама как? Много просто! Едно време ти си живял във формата на един тигър и като такъв, колко хора си изпоял. Едно време си бил змия и като змия, колко животинси си изпоял, удушил! Като сте минали през всичките форми на животните, знаете ли колко беззакония сте извършили? И сега седите, минавате за... Не, природата всичко е записала и казва: „Еди-кой си едно време беше тигър, мечка, змия, крокодил и извърши много престъпления.“ Всичко е записала тя! Е, питам тогава, где остава вашето благородство? – Вашето благородство ще се прояви в бъдеще.

Сега философски ще ви определя друго едно понятие – понятието за минало, настояще и бъдеще. Вие имате едно криво схващане за минало, настояще и бъдеще. Някои мислят, че миналото е процес на нещо минало вече, сложно и никой не може да борава с него. Не е така. И за бъдещето мислят също тъй. Нашето бъдеще

за напредналите същества е настояще. Туй, което за другите е настояще, за нас е бъдеще. Нашето настояще пък е бъдеще за животните, затуй те се стремят към нас. Следователно настоящето на ангелите е наше бъдеще, а тяхното минало е наше настояще. Нашето минало пък е настояще за други същества. Тъй щото едновременно и в миналото, и в настоящето, и в бъдещето, във всичките тези моменти живеят същества. Вие трябва да пазите тия философски различия, да знаете, че всички същества в дадения момент и от миналото, и от настоящето, и от бъдещето са живи същества и всичко това функционира. И тогава казваме философски, че Бог се проявява на всички живи същества във всички моменти. Това е една велика мисъл и ако речем да я обясним философски, тя веднага ще се замъгли и човек ще загуби това, което разбира. Вие не може да разберете как се проявява Бог в съзнанието на едно цвете, в съзнанието на един човек в съзнанието на един ангел и в съзнанието на по-напредналите същества, но това е факт. За себе си ние можем да знаем. Как се проявява Бог в мене аз зная, но – в другите, това е една тайна, която трябва да изучавате. За един ангел животът на цялото човечество представя сериозен обект за изучаване. Понеже ангелът е извън вас, извън човешкия живот, той изучава човека, интересува се от него, но той не може да влезе в човешкия живот, понеже това е грях. Има врата, която не го пропуска. Един ангел, щом влезе при вас, той ще се опетни, затова трябва да е човек, да престане да бъде ангел. А вие, за да бъдете ангели, трябва да престанете да страдате. Ама какво да правим с децата си? – Щом мислиш за децата си, ти си един човек, ти си на земята. Ама то е жесто-

ко! – Щом е жестоко, ти си долу, ти си един демон. Престанеш ли да мислиш за децата си, ти си ангел, горе си. Това са забъркани понятия, а вие трябва да имате строго определени понятия. Трябва да имате такива понятия, с които ще си помагате, затова ще се стремите животът ви да бъде разнообразен. За вас трябва разнообразие. Еднообразието е убийствено. Човек е същество на разнообразието. Той има разнообразието на съществата на скръбта, има разнообразието и на съществата на радостта, при това има още и свое собствено разнообразие. Какво е неговото собствено разнообразие? – Че някой път си прави букет – свива цветя от своята радост и от своята скръб и така ги предлага другиму. Когато ангелът ви дава един букет, той е букет само от радост. Човек не може да даде букет само от радост. За пример един момък откъсне едно цвете и го даде на приятелката си. Тя се радва, казва: „А, колко ме обича!“ Не, не, в туй откъснатото цвете се крие една голяма скръб, която тя не вижда. Какво означава откъснатото цвете? Ще ви го изтълкувам сега. Ето какъв е езикът. С това цвете момъкът казва: „Колко те обичам!“ Един ден аз ще те откъсна като туй цвете и след време, като увехнеш, ще те захвърля. От тебе няма да остане нищо. Ти си едно цвете, откъснато от небето и хвърлено на земята. Един ден ще увехнеш и ще те хвърля. Туй казва момъкът. Момата пък казва: „Ето моя спасител.“ Това са крайни философски заблуждения. Този момък нямаше право да откъсне това цвете, било теменужка или каквото и да е. Той трябваше да го занесе в една малка саксийка, да го посади там и да ѝ го подари живо, като каже: „Поливай туй цветенце.“ Нека тя го полива, наглежда, туй има

повече смисъл, отколкото да ѝ го даде тъй откъснато. Сега ние откъснем една Божествена мисъл и казваме: „Колко е красива тя!“ Тия откъснати цветя са отделните стихове от Писанието. Това е нашата съвременна култура. Тия Божествени слова трябва да бъдат живи, и всяко едно слово да е посадено в саксийка. Туй е учение!

Сега тази беседа няма да ви направи по-добри, вие пак ще си вървите по вашия път. Това не е беседа, това са малки забележки. Вие ще ме изслушате и ще си кажете като турците. Знаете ли какво казват турците? Те казват: „Ходжата си пее това, което си знае.“ И три викала да има, все същото си пее: „Аллах, Аллах!“ На първото викало се качва, едно си пее. На второто викало се качва – същото си пее, на третото – същото, все същото си пее, макар че нагоре се качва. Една и съща молитва си пее той. Защо има три викала? Не е виновен ходжата, такъв е редът на нещата. Онзи, който дал идеята за направа на джамията с три викала, не му е дошло на ум да съчини три различни молитви. Вследствие на това ходжата, като не може да съчини молитвите, пее, каквото си знае. Не че е забранено да се четат и други молитви, но този, който е направил викалата, му дошла на ума само една молитва. Та казвам: Вие за първото викало имате вече една молитва, но за второто и третото нямате, затова или вие, или ще повикате друг някой да ви направи по една молитва за всяко викало. Ще се стремите.

Някой път мнозина правят погрешки, казват: „Виж, изчезна от нас туй въодушевление!“ Изчезнало въодушевлението! Въодушевлението в света е извън времето и пространството. То идва и заминава моментално. То

не съществува във времето и пространството. Наблюдавайте какво е състоянието ви при всяка ваша скръб. Събудите се сутрин, чувствате се, като че сте изгубили нещо. Прекарате деня в скръб, легнете си, но на другата сутрин станете, чувствате се радостни. Някой път седите, дойде ви някакво въодушевление и след 3 – 4 часа дойде радостта. Някой път идват тъжни мисли; от вас нищо няма да стане! Нещо ти говори, говори, натиска те и, като си въздъхнеш, изчезне като кошмар. След това друго нещо ти казва: „Не, от тебе нещо ще стане.“ И тъй, нагоре-надолу, нагоре-надолу – това са промени в състоянията, които не стават с всички същества, но с по-напредналите. Опасността за окултните ученици седи в това, че те, като развиват своята чувствителност, пропорционално на това се увеличават и страданията им в света. „Едно време – казва – аз бях щастлив, а сега, вместо да съм по-радостен, страдам повече.“ Не, ти сега си по-щастлив, повече радости имаш. Как? Ами че какво по-хубаво от това, вместо през целия си живот да пееш „цвете мило, цвете красно“, да пееш все разнообразни песни? Все едно ли е? Станеш сутрин, „цвете мило, цвете красно“, станеш на другата сутрин – пак същото. Ще кажете: „Е, това е хубаво!“ Ами хубаво ли е през целия живот все боб да ти готвят? Станеш сутрин – боб. На другата сутрин – пак боб. По някой път казвате: „Е, може и тъй да се живее.“ Не е така, все боб не се яде. Разнообразие трябва в мисълта! Първото нещо: разнообразие трябва! То е едно правило. Косвено ние си правим вид на свободни, но един друг се копираме. Ако някой те изкушава на пътя, да кажем, постъпва грубо, той с това ти дава един лош пример и ти да постъпваш

като него. Там се огрубяват хората. Той като ти каже една груба дума, поставя те на изкушение и ти казваш: „Чакай и аз мога да ти кажа нещо подобно!“ Кажеш му още по-лоша дума. Е, питам: Двама души, които си казват лоши думи, какво постигат? – Огрубяват се, нищо повече. Там е всичката мъчнотия. Затуй в езика си, в мисълта си трябва да сте въздържани, ако искате да вървите успешно.

Тази вечер искам да мина към втория стадий на музиката.

Ние направихме едно условие, че ще пеете, но вие не си изпълнихте условието. Доколкото виждам, вие не пеете. По някой път слушам, гласовете ви са такива, не зная, трябва да измисля някоя дума, с която да ги кръстя. Някога слушам, гласовете ви са като кавала на някой кавалджия, който не го мазал дълго време. Разбира се, ние трябва да поставим пеенето на една идеална основа. Музиката и пеенето аз не ги вземам като изкуства за прехрана. Вие не трябва да казвате: „Ако изляза да пея, какво ще кажат хората за мене?“ Ако излезеш като някоя певица, то е друго нещо. Вие излизате да пеете за себе си. Аз искам да пеете за себе си – за никого друго! Ама за кого „себе си“ подразбирам? Не за това лично „себе си“, но за Божественото вътре във вас. У вас има такива кармически състояния, които по никакъв друг начин не можете да смекчите, освен със силата на музиката. Или пък трябва да изучавате мистически стихове и да мислите върху тях, понеже те са музикални. Пението, което сега употребявате, е език на много напреднали същества. Те са образували музиката. И туй, което за нас е безсмислено, тоновете за пример, за тях те са говор.

Когато един ден стигнете до туй развитие, ще видите, че в един тон „do“ има нещо повече, отколкото вие може да разберете. В даден случай той ще ви проговори. В музиката ние схващаме само външната страна, нищо друго не схващаме, никакъв смисъл не схващаме. Когато искаш да изкажеш нещо умилно, меко или силно, тия тонове се турят в известна връзка и изразяват това, което желаш, било то радостно или скръбно. Питам ви: Кой застави човека да направи цигулката? Тя е един инструмент, снет, копиран приблизително само от един по-висш свят, и така пренесен на земята. Според тези материали, които сега съществуват на земята, човек е направил приблизително подобна на тази от по-висшия свят, за да може да свири и да се разговаря с нея. Каквито и да са сегашните свирци, благодарение на тях човечеството се облагородява. Те са като онези буболечици, глисти долу в земята, които си правят дупки там и помагат на орача. Сегашната човешка култура е приготвление за бъдещата култура. Казвате: „Е, не ни трябва светско знание.“ Ако тези светски хора не пееха, знаете ли, че вие не бихте могли да излезете навън в света? Докато те пеят, вие ще се радвате. Но престанат ли да пеят, и радостта ще изчезне. И аз гледам, някои светски хора пеят с въодушевление.

Вие тук, откак се заехте с окултното пение, забравихте вашето обикновено пение.

Да изпеем сега „*Мир*“ – с постепенно отслабване на гласа. То е леко упражнение. Още един път!

Сега да изпеем „*Махар Бену Аба*“.

Изпейте сега следната песен:

„*Каж ми ти, светли Божи лъч,*

*Благото на живота,
Светлият прав път на чистите души (2),
Души, души, чистите души,
Измити във водите на Любовта (2),
Водите на Любовта (2).
Живели в светлината на разумността,
Светлината на разумността.
Хранени със словото на живата Истина,
Живата Истина, Истина, Истина“.*

Ниските тонове са такива, понеже се отдалечават, а за нас се представят, като че спадат. Ниските тонове, обаче, са най-изразителни. Ниските тонове са миналото, от което се отдалечаваме, а високите тонове са бъдещето, към което се приближаваме.

Вторият стадий на музиката е свободното пение. При свободното пение сегашната музика не може да върви, защото тактът трябва съвсем другояче да се мени, ударенията на думите пък имат особено съчетание. И ако човек не е въодушевен, той не може да пее. Щом дойде въодушевляването, всички могат да пеят.

Хайде сега да изпеем: „*Каж ми ти, светли Божи лъч*“. Туй упражнение засега може да го оставим незавършено.

Трябва да се стремите да пеете тихо, защото в тихото пение вие ще можете да владеете гласа си. Тихото пение облагородява. Силното пение е повече волево. Когато искате да предадете нещо възвишено и благородно на вашата мисъл, на вашите чувства, трябва да пеете тихо. Силното пение е като онзи тъпан, който бие в музиката, влияе на ушите, но и то си е на място.

Сега да направим едно малко променение. Изпей-

те думите: *Благост (3) носи (3) светлината (3)*. То е по ритъма на сърцето. Първото упражнение е от втората категория на музиката.

Във всичките времена учениците от окултните школи се спъвали с големите си очаквания. Ученикът не трябва да очаква големи резултати. Всичките резултати са все микроскопически. Епохално рядко се случва туй, което очаквате. При сегашните условия трябва да благодарите даже и само на това, че можете да се съберете и да си попеете малко. Казвате: „А, благост носи светлината!“ Какво съдържат тия думи? Питам: Ако ти имаш възможност да изпееш тези три думи или пък ти предложат 100 милиона лева, кое струва повече, кое би предпочел? Ако българските пари се обезценят тъй, както германските, какво ще струват тия пари? Със 100 милиона лева ти не ще можеш да си купиш мастило, за да напишеш тези три думи. Тези три думи ще оставят у вас отпечатъци за великото бъдеще, а 100-те милиона няма да оставят нищо. Ако имате 100 милиона лева, ще ви е страх този да не ви обере, онзи да не ви обере, неприятелите ще имате и ще се ожесточите. А като пеете „благост носи светлината“, за нищо няма да се безпокоите. Ще кажете: „А, това да пея, е детинска работа, но като имам тия пари, ще се повдигна.“ Никакво повдигане няма! Не съм против парите, но тъй, както се използва богатството днес, това не е нищо, то е едно голямо зло. Ако тези пари ме скарат с моите близки, ако те ме отчуждят и от Бога и от хората, и да не мога да спя, защо ми са? Ако тия пари служат като едно средство за сближаване, добре дошли. Щом са добре дошли, като дойдат парите в мене, ще ги угостя и хайде навън! А сега всички хора угос-

тяват парите, турят ги в касата си и им казват: „Навън няма да вървите!“ Не, ще им кажете: Навън! Та, ще оценявате малките неща. Съберете се и благодарете за тях!

Сега ще каже някой: „Велики неща има вътре в природата!“ Знаете ли какви са великите неща? Вземете как разглеждат в науката слънцето? – Като една голяма горяща маса, като изучават и неговите елементи. В тази горяща маса има желязо, злато и много други елементи, които се забелязват в спектроскопа. И после определят температурата му. С това се задоволяват всички хора. Това не е наука. Учените изучават още и всичките други звезди и планети, но въпреки всичко това, ние сме в невежество. Тъй както върви за сега съвременната наука, това е много добре. Туй е усилието на волята на учените хора, туй е усилието на човешкия дух. Не казвам, че учените не знаят нищо, знаят, но туй е само въведение във великата наука. Трябва да се учи! Тъй като вървите там, дето науката спира, вие ще продължавате вашия път. И няма тъй изведнъж да правите заключения. Аз харесвам съвременните хора, те вървят стъпка по стъпка. Някои от окултните ученици правят следната погрешка. Някои слушат, че в Слънцето има хора. Нека каже: „Чух една сказка, казваше се, че в Слънцето имало хора.“ А той говори направо, като че сам е проверил това. Не, не, ако ти си ходил, можеш да споделиш това, но ако само си слушал една сказка и ти допада тази идея, кажи: „Хареса ми тази сказка, особени идеи има.“ А ние веднага одобряваме. Сегашната култура има лоши, но и добри страни.

После, като дойдем до медицината, вие казвате: „Аз не искам да ме лекува такъв лекар.“ Не, все трябва

да ви лекува някой лекар. От чисто окултно гледище някой лекар ти дължи нещо от миналото, той трябва да ти се изплати. Ти си на умирање. Той дойде, има магнетическа сила в себе си, тури си ръката на главата ти и ти оздравееш. Като си отиде, кажеш: „Слава Богу, олекна ми!“ Остави този лекар да изпълни своята карма! Ти казваш: „Аз не искам лекар“, а като се намериш на зор, търсиш лекар. Докато сте здрави, лекари не искате, а после ги търсите. Не е право това, да не искаме лекари, но глупаво лекуване не искаме. Има много такива примери. Заболи те главата, дойде някой лекар, лед ти тури. Корем те заболи, някакво възпаление се яви, лед ти тури. Този начин на лечение го няма в природата. Тия методи не са меродавни и в медицинската наука. Това са методи само на няколко лекари. Като разглеждаш медицината, ти ще я разглеждаш като наука, която се е проявила още от най-ранните времена. Сегашният метод на лекуване с лед е нов метод. Този нов метод, който лекарите употребяват, не е естествен. Египтяните не са лекували така. И природата не лекува така. Понеже природата е предвидила, че ще грешим, че ще се разболяваме, тя е създала и средства за лекуване. Някой се разболее, тя казва: „Ти ще свариш малко вода и ще пиеш, докато се изпотиш хубаво.“ Заболи те нещо, пръста започва да бере, природата казва: „Сдъвчи една смокиня, увий хубаво с нея пръста си и ще ти мине.“ Или: „Свари няколко смокини във вода, направи лапа от тях и я тури на пръста си.“ Добро лечебно средство е смокинята. Някой казва: „Е, със смокиня ще се лекувам. По друг начин ще опитам.“ По кой начин? За всеки човек има по няколко начина, по 7 – 8 начина за лекуване. Само понякога човек

може да се лекува по духовен начин. Малцина хора могат да се лекуват по духовен начин. Кои хора? – Само тия, у които няма абсолютно никакво съмнение. Те трябва да имат абсолютно доверие към тебе, пък и ти да бъдеш абсолютно искрен към тях. Няма ли това доверие и тази искреност помежду им, никакво духовно лекуване не може да има. Тогава ще приложиш един от методите на природата: водата, билките и др. Този метод е най-добрият – без никакви разноси, без никакъв лек. Освен този метод за лекуване, има и трети метод. Той е музиката. Съберете се неколцина заедно и употребете музиката като средство за лекуване. Охтиката например може да се лекува с музика. Тя произвежда едно разширение в човека, което е особено нужно за охтичавия. Охтичавият човек мисли само за себе си, всичкото му внимание е концентрирано само към неговата личност. Голяма завист има в него. Охтичавият човек, където и да ходи, в никого не може да види доброто. Той става краен песимист. Всички тия отрицателни черти в него са живи същества, от които той трябва да се освободи. Те черпят от неговите сокове. Ето защо, по един естествен начин, чрез музика, пение и молитви той ще може да се освободи от тия същества. Следователно трябва да пеете, да свирите, за да тонирате вашето тяло. Болните хора пеят ли? Щом видиш някой болен, можеш да познаеш, ще оздравее ли или не. Някой път вляза при някой болен, гледам го, останал сам, и той, като седи, ту си попее, ту си поплаче, но и плачът му пак във вид на песен. Аз зная, че това плачене е музика, и си казвам: „Този човек ще оздравее.“ „Отде знаеш?“ – Знам. Пее ли, той няма да умре, той сам си помага, ще оздравее. Престане ли да

пее, няма да оздравее. После и в работата е пак същото. Има ли пение – добре върви работата. За кое пение аз говоря? Разбирам туй тихо, вътрешно пение – да пееш за себе си. Чувам някой път, някоя мома викнала, запяла, та на цял километър гласът ѝ се чува. Това не е пение. Когато някой човек тъй тихо пее, като някоя пчела жу-жи, та едва се чува, туй е пение. Това пение носи не само здраве, но развива и умствените способности в човека. Всеки човек има този музикален център. Бог го е дал на всички, но трябва само малко храница да му дадете. Музикалното чувство е едно от хубавите чувства в човека и, ако пеем, ще се разбираме по-добре. Ако станем професионални певци, тогава няма да се разбираме, защото ще има спор кой пял по-хубаво. Вижте, между всички певци, музиканти все спор се води, че този не взел правилно тона „fa“, че онзи не взел добре тона „mi“, че трети не взел бемола хубаво и т. н. Чудни са тези хора! Някои казват, че някой си еди-къде си сбъркал. Че как констати-рате тази погрешка? Представете си следното положение: съберат се двама музиканти, критици са и двамата. Единият взема бемол, другият настоява, че не трябва. И двамата имат музикално ухо. Кой е на правата страна? Аз слушах музиканта Марто. Той сивири едно класическо парче, но не излезе хубаво. Той свири правилно, но му липсваше нещо. При свиренето, в известни парчета има особени трептения, като че някакъв отлив става в тях. Тия моменти Айнщайн ги нарича „вливане“. Та в свиренето на Марто липсваше именно това вливане и то-зи отлив. Той не може да влее душата си. Второто парче хубаво свири, бързо ставаха тези вливания. Третото пар-че пак изсвири хубаво. Изобщо малко музиканти могат

да свирят хубаво. Един музикант, за да свири хубаво, непременно трябва да изкара двойника си и да го тури на лъка си или в пианото. Може ли да направи това, за такъв музикант казват: „Харесва ми този музикант!“ Изобщо музикантът трябва да има вдъхновение. Идеалните музиканти ще дойдат, но кога? Марто хубаво свири, но като му плащат, той губи 1/2 от силата си. Казват: „Този музикант влага чувство в свиренето си.“ Влага чувство, защото иска да има благоволенieto на публиката, иска да му ръкопляскат. После някой музикант като свири, прави особени жестове. Казва: „Нали хубаво ги направих?“ Не, когато музикантът свири за себе си, когато се вдълбочи и никого не вижда, тогава и цветовете са други. След туй пак го виждаш, слиза от сцената, очите му към слушателите. Истинският музикант трябва да свири без пари, без цветя, без всякакви ръкопляскания. Той трябва да свири безкористно, това е съобразно музиката. Засега и това, което имаме, не е лошо, благодарим за него, но за в бъдеще трябва да бъде тъй, както ви говоря.

Та ние искаме да създадем тази музика във вас не сега, но за в бъдеще. Хубаво е да слушаш тъй, като критикуват този-онзи, но сега от мое гледище аз изказвам мнение да се въздържате в критиката. Свири някой, ти хвърлиш един критичен поглед към него, той погледне, долови и съзнанието му се раздвоява – между ръката и ума му няма връзка. Няма по-хубаво нещо от това, когато умът и сърцето на човека са в хармония, изпълняват заедно всичките свои действия. Знаете ли колко е болезнено, когато някой млад поет например напише някое стихотворение и го осмеят! Нещо го чопли, да го занесе

някому, да му го прочете. Той го носи като новородено дете. Млад поет е, занесе го на някой стар опитен поет, да му го прочете и той да се изкаже. Този, старият поет, слуша, поухили се и каже, че нищо не струва. Каква болка свива сърцето на този млад поет, какъв катаклизъм става у него! След туй, като се поутоложи малко, вземе отново стихотворението си, тури го в другия си джоб и го занесе на друг поет. Ако той му каже, че го е написал хубаво, радва се. Всичките поети все трябва да минат през една дисциплина. Ако разглеждат произведенията на някой виден поет, и нему само тук-там нещо ще одобрят.

Та и вашите знания като ученици все по същия закон ще минат. Няма да бързате да се произнасяте, няма и да се критикувате. Не е хубаво да се вадят слабите страни на хората. По-добре е да вадите добрите страни. Всички хора са силни критици в слабите страни. В доброто малко критици имаме. Онзи критик, на когото са намазали перото с пари, за да даде добри отзиви, казва: „А, хубаво е това!“ Истински критик е този, който пише доброволно, по убеждение, без всякакво възнаграждение, без всякакъв подкуп. Някой път намажат някому перото с пари, за да критикува някого, да даде лоши отзиви. Казвам: И похвалата, и критиката не струват нищо, защото перото е намазано с пари. Критика, в която не присъствува никакво користолюбие, само тя е добра. Така трябва да бъде между вас!

Размишление.

Мир! – Мирът носи Божията радост.

10 школна лекция от Учителя,
държана на 19 декември 1923 г., София.

ШКОЛАТА И РАЗВИТИЕТО НА УЧЕНИКА

Тайна молитва.

Прочетоха се няколко от темите „Отличителните черти на знанието“.

Тема за следващия път: „Единство на обичта“.

Сега ще изпеем новото упражнение.

*Благост, Благост, Благост,
Носи, Носи, Носи,
Светлината, Светлината, Светлината.*

*Радост носи за живота (3 пъти)
За живота тя. (3 пъти)*

*Стари вдига, млади вдига (2 пъти)
От леглото тя. (3 пъти)*

*Болни милва, здрави радва (2 пъти)
Кога иде тя. (3 пъти)*

*И реки текат обилно, и цветя
цъфтят красиво (2 пъти)
Кога иде тя. (3 пъти)*

Музиката е диагноза. Когато човек загуби своето равновесие, тоновете спадат – той не може да взема верен тон. И колкото повече човек огрубява, също така огрубява и неговото гърло, понеже вибрациите му стават груби, пречупени. Някои казват: „Не мога да взема

верен тон.“ Щом не можеш да вземеш верен тон, това показва, че твоята енергия отива в низходяща степен. Има добри цигулари, които понякога не могат да вземат верни тонове. Някой път свирят по-хубаво, а някой път свирят лошо. И тъй, нека пението и музиката бъдат една диагноза за вас. Ако не пеете гласно, поне вътре в душата си трябва да сте музикални – не по буква, но душата ви да пее.

Изпейте сега упражнението „*Мир*“, с тоновете *до, ми, сол, до*. Упражнете го сега само с *до, ми, сол*.

Разгневиш се някой път, ще пееш на себе си упражнението „*Мир*“. Ще си кажеш така: „Висшето пее на нисшето.“ Казваш: „Какво трябва да правя? Не ми върви, не разбирам живота.“ Ще си изпееш „*мир*“. Ама не мога да простя. – „*Мир!*“ – *до, ми, сол*. Ще пееш тази дума: „*Мир!*“ Мирът е дете на любовта, а ние знаем, че децата са, които помиряват къщата. Много хора, много ученици си правят илюзии за едно, за друго и с това затрудняват живота си. Аз наричам илюзиите „незаконородени деца“. Заблужденията са, които карат хората да страдат за Бога, за ангелите. Чул, недочул нещо, тъй казал или писал еди-кой си – това са все илюзии. Не, не, истина е само това, което ти сам видиш и знаеш. Туй, което другите знаят, то е истина за тях. По-нататък, истина за двама души е само това, което двама са внесли и са направили сравнение за виденото помежду си. Истина за трима е това, когато и тримата са направили сравнение във виденото и резултатите са едни и същи. А сега, съберат се неколцина и единият казва: „Аз имам особено понятие за оня свят.“ Какво понятие? За онзи свят ти не можеш да имаш особено понятие, особена фило-

софия. В духовния свят светлината е такава, че който човек влезе там, не може да се лъже, не може да има илюзии. Там светлината е много силна. Във физическия свят може да има лъжи, понеже сенките се въртят. В този свят човек може да си състави две понятия за нещата, а в духовния свят може да има само едно понятие. Сега за пример щом се прави една такава забележка, веднага във вашето съзнание се явява мисълта: това е за еди-кого си. Не, това е обща бележка. За истината трябва всякога да имаме еднакви схващания. Когато на едно дете в даден случай сложиш ядене за обяд, не е важно много ли има, но важно за него е онова, което неговият език вкуси и неговият стомах възприеме. Кое то езикът на детето почувствува, и което стомахът му преработи, това е важното за него в случая. Паницата ти може да е пълна с ядене, но ако твоят вкус е покварен, ако стомахът ти не може да работи, какво се ползуваш от това изобилие? Някой може да има малко, но му е сладичко. Защо? – Стомахът му е здрав. Първият казва: „Изобилно имам, но нямам вкус.“

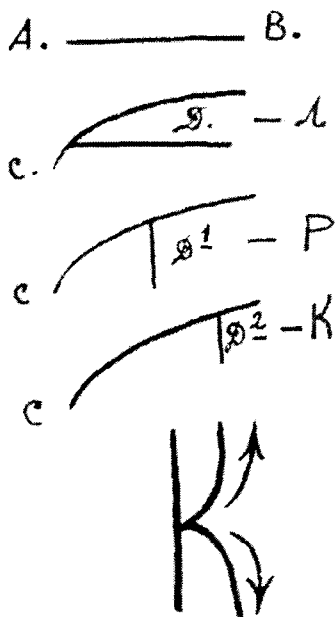
И тъй, при лечението пулсът спада всякога на ония хора, които не вървят по правия път. После всички меланхолици, всички хора, които намислят да извършат някое престъпление, престават да пеят. Разправя един американски проповедник следуюния анекдот. Дете отива на събрание в една църква с баща си, човек на около 40 – 50 години, стар християнин. Детето казва на баща си: „Татко, аз виждам, всички хора пеят на събранието, ти защо не пееш?“ – „Е, синко, те се радват, пеят, а аз съм утвърден вече, мене пение не ми трябва. Те сега се учат.“ Един ден детето и бащата отиват с едно малко кабрио-

летче на разходка. Конят имал нрав да се спира на едно място и да не иска да върви. Детето казва: „Татко, конят се утвърдил, затова не иска да върви“. Благодарим на такова утвърдяване. Наистина животът не седи само в пение, но то е едно от добрите качества на човешката душа. Пението е само един начин, по който човек може да се изрази. Френологически, тъй както е поставен центърът на музиката в човека, той е на границата между двете царства: между чисто материалния и духовния свят. Въобще у всички хора, между всички религии разположения човек ще го познаеш по това, че той всякога пее или най-малкото – тананика. Неразположеният човек не пее, той си мълчи. Разбира се, природата, като е вложила пението у човека, тя си има своите дълбоки причини, защо и за какво го е вложила. Защо хората пеят? Защо съществува пението? По своята същина, пението съществува като един факт, и ние го изнасяме – нищо повече.

Всички пеят „*Мир*“ – *до, ми, сол*. „*Мир*“ е едносложна дума, нали? На *И*-то може да турим една низходяща и една възходяща степен. *И* действително. *И*-то е път на възлизане и на слизане. При *М*-то имаме вече миньорна гама. Тя може и да се промени. При тона *сол* вървим вече нагоре.

В какво седи силата на една реч? Правили ли сте изследвания, да видите в какво седи силата на парите и силата на хубавите думи в живота? Вземете думите „Обич“ и „Любов“. Коя е по-звучна – (Обич). Отваряне устата широко, като за изговаряне на буквата *О*, означава избухване. Буквата *Б* какво означава? Изучавали ли сте какво свойство се крие в тази съгласна? При всяка

съгласна буква се упражнява известно налягане върху небцето, т. е. става известно нагласяване на устата. При *Б* стискате устните си, а при *Л* туряте езика си горе. Пречупване става, геометрия има при изговаряне на буквите. При всяка една буква положението на езика и движението на устните е различно. Линията *АВ* в чертежа означава стиснатата, затворена уста. За да изговорите някоя буква, отвътре става едно напрежение. *С* – това е небцето и зъбите горе. При изговаряне на буквата *Л*, езикът взема положение *Д*. При изговаряне на буквата *Р*, езикът е малко по-назад, взема положение *Д'*. При изговаряне на буквата *К* езикът се оттегля към гърлото, взема положение *Д''*. Вижте какъв е законът. Знаете как се пише буквата *К*. Тъй, както виждате буквата *К* на чертежа, тя казва: „Аз мога и надолу, и нагоре.“ Буквата *К* не е от много добрите букви. При изговарянето ѝ езикът е готов да мушка като някое копие. Но *К*-то има и добрите си страни. То казва: „Аз мога не само да коля, но съм и кротък.“ После с *К* се пишат думите кола и колело. Значи аз съм в началото на всяко движение. „Клепало“ също се пише с *К*. Имаме обаче и думите: „клеав“, „кьопав“. Тъй щото в буквата *К* са събрани противоположни качества. И тя си го признава: „Две проти-

Фиг. 1

воположни качества има у мене: и нагоре мога да отида, и надолу: *К*.“

И тъй, тази енергия, събрана в гърлото, е причина да се произведат два различни резултата при изговарянето на буквата *К*. В гърлото ни се намират известни чакри. Някой път изговарянето на буквата *К* може да произведе в тебе или низходяще, или възходяще състояние на гърлото, т. е. или да повдигне, или да понижи вибрациите на гласните струни. Защо? – Понеже тия течения отдолу минават в гърлото. Или както казват астролозите, *К*-то в твоите лоши аспекти може да обърне туй движение надолу. И затова при неразположение всякога трябва да употребявате меките букви. Коя буква е мека според вас? – Буквата *М*. Кое взема участие при произнасяне на тази буква? – (Устните, носа). Значи *М*-то, казва на *Б*-то: „Аз не само раста и търся слънцето, да го използвам, но зная и законите на мисълта. *М* – мисъл. Аз зная как да мисля. После, в мене има и милосърдие.“ Сега това са само символи, емблеми на известни сили, които оперират в нас. Още имаме и думата милост и т. н. При неразположение на духа ще произнасяте тези меки букви, защото при грубост човек всякога предизвиква такива букви, които са силни. Този закон до известна степен е верен. Всички думи или имена, които съдържат силни букви, мязат на хората. За пример, ако буквата *Р* се тури в началото на една дума, упражнява едно влияние, ако се тури в средата – друго влияние. Но за да се издигне човек над тия влияния, трябва по-високо съзнание, трябва знания. Ако знанието се даде на хора, които не са готови, бабичосват. Аз наричам бабичосване туй състояние на хората, при което имат много знания,

които не могат да асимилират, не могат да ги разберат и да ги използват. Такива знания остават като една утайка в природата, а законът е такъв: всяко нещо в природата трябва разумно да се използва. И тогава туй, което в даден момент вземеш и използваш, то остава. Оставиш ли за после, минава неизползувано. Туй, което можеш да извадиш за себе си в сегашния момент, то ще те ползува. Трябва да знаете, че едно обяснение, което ви се дава за една буква, или едно разискване върху някоя тема, става само веднъж, не може да се повтори вече. Една мисъл, дошла веднъж и неизползувана, то е изгубен момент, втори път не се връща. Някой казва: „Е, после.“ Не, вие трябва да използвате моментите. Този момент втори път не се връща. Каквото си използвал, то ще ти остане. Туй съчетание на условията, при които известни истини ти са казани, в друг случай не може да ги имаш. Туй е вярно не само по отношение на човека, но и по отношение на нашата земя. Туй, което сега земята минава през пространството, втори път никога няма да го мине. Ще кажете: „Идушата година тя ще мине пак същият път. Да, тя ще мине около слънцето, но не и през същото пространство, защото и слънцето се мени. Следователно този момент, който минава сега, използвай го. Ти казваш: „Утре!“ Не, не, това е философия, която няма никакъв смисъл. Туй, което в дадения момент използваш за себе си, него ще носиш през цялата вечност. Туй пък, което сега си изгубил, никога няма да го добиеш. Може отчасти да се домогнеш до него, но все таки ще почувствуваш, че то е един кърпеж, не е цяло парче. И много праведници от невидимия свят, като погледнат с онова, вечното око на тази ти придо-

бивка, ще кажат: „Кръпка е това!“ Тя може да бъде закръпена отлично, но все е кръпка. Сега, вие ще кажете: „Защо този закон е толкова строг?“ Той е много хубав закон. Той е закон само за ученици. И тези кръпки не струват нито пет пари за онзи, у когото има знание, съзнание, който търси Любовета, Мъдростта и Божествената Истина. Това са велики правила, с които човек трябва да борави.

Та всяко благо, което днес ви се дава, не го отлагайте! Някой казва: „Като дойдем в някое друго прераждане, тогава ще го използваме.“ Не, не, сега! Ти, като дойдеш в друго прераждане, ще имаш толкова кръпки на дрехата си, че ще помниш какъв си бил. Ти сега, в туй прераждане не искаш да живееш добре, че втори път като дойдеш, тогава ще живееш добре. То е само игра на зар. Казва: „Сега загубих, но втори път ще спечеля.“ Но на какво отгоре, като нямаш никакво знание? – „Е, аз ще хвърля пак.“ Хвърляш, но пак загубваш. – „Е, трети път ще спечеля.“ После казваш: „Чакай, четвърти, пети, шести път, докато спечеля.“ Не, като хвърлиш един път, и да спечелиш. Това разбирам положително знание. Някой казва: „Аз зная.“ Е, хубаво, като знаеш, ела тогава да играем на табла. Нали си пророк, нали знаеш, казваш ми, че като хвърлиш зара, ще спечелиш. Аз казвам: Няма да спечелиш. Ако спечелиш, ти си прав, аз съм крив. Ако загубиш, аз съм прав, ти си крив. Но ти хвърляш и загубваш. Казваш: „Е, то е случайност.“ Казвам: Ще спечелиш ли втори път? – „Ще спечеля.“ Казвам: Няма да спечелиш. Хвърлиш пак, не спечелваш. – „Ако трети път хвърля, ще спечеля.“ – Няма да спечелиш. Хвърлиш пак, загубваш. Тогава аз обръщам закона. Казвам: Аз ще хвърля

зара и ще спечеля. Хвърлям и спечелвам. Каквото кажа, излиза. То е знание вече. Хвърля и печеля, знание имам.

Туй е само за изяснение на въпроса. Те са игри, упражнения. Сега ще упражнявате това знание и върху други хора, и върху себе си. Всеки един от вас може да си прави опити. Да не си правим илюзии. Нито много ще се насърчаваме, нито пък ще се обезсърчаваме, но трябва да се стремим към онази абсолютна Истина, която е необходима за живота. Тогава ще бъдем свободни. Разбира се, такова едно състояние не се добива лесно. Че не се е научил човек отведнъж, нищо от това. Ще се опита втори, трети път. Вън от това има известни математически правила, чрез които всеки един от вас може да изчисли за пример в една лотария кои билети може да спечелят. Мнозина са правили такива опити, но онзи, който има туй правило, не може да злоупотребява с него. Злоупотреби ли, той загубва тази способност. Значи природата не търпи лъжа. Ще се ползуваш от нея, ще вземаш колкото ти е потребно. Вземеш ли повече, изгубваш нейното доверие. И затуй в истинското знание на хората се изисква абсолютно чистосърдечие и вяност. Знанието и мъдростта не търпят абсолютно никаква лъжа, никакъв фалш.

Сега тия символи, това произхождение на азбуката, не мислете, че е нещо произволно. Тия символи са образувани още преди хиляди години. Някои от тия символи днес са видоизменени от учените хора и с това са направили едно голямо благодаяние, една голяма услуга на човечеството, като са опростотворили тъй буквите.

Всяка една дума съдържа известни елементи в себе си. Например аз написвам думата БЛАГОСТЪ. Тази

дума в дадения случай съдържа известни елементи. За пример буквата *Б* е един материален елемент, съдържа всички материали и условия на физическия свят. Онзи, който иска да говори за благодет, той не борави с умствения свят. Благодетта трябва да има нещо материално в себе си. Ти не можеш да бъдеш благодет към някой човек, ако не го нахраниш, ако не го облечеш. С това започва благодетта, а не с красивите думи. Благодетта започва с реалното в света: с ядене, с обличане. След като си се занимавал с физическото, иде буквата *Л*. Тя е една преходна връзка към умствения свят. Буквата *А* означава чисто умствения живот на човека, когато *Л*-то борави повече с астралния свят или с чувствения свят на човека. То показва накъде е неговият стремеж. С други думи, *Л*-то показва човек, който се движи, който търси нещата. Кой търси нещата? – Само този, който чувства, само чувствата търсят. Който мисли, не търси. Когато обичаш, търсиш нещо, а като мислиш, ти си на едно място. Когато мисълта ти придобие способността едновременно и да чувства, значи и да мислиш, и да чувствуваш, тогава има и движение, и търсене. Значи първите букви показват, че човек в материално отношение трябва да бъде здрав, да има какво да даде. Второто нещо: да може да се движи, да има добро сърце, да умее да чувства, да се стреми към нещо. Към Бога да се стреми. Буквата *А* показва, че човек не трябва да бъде само крайно интелигентен, много умен, за да знае как да даде, да направи туй благо и то по най-интелигентен начин. Буквата *Г* е начин, като направиш туй благо, да знаеш как да го закрепиш, да не се изменя, а да остане за вечни времена написано в архива на природата.

Буквата *О* е мярка, с която трябва да се мерят всички величини.

Сега ще ви приведа едно сравнение. Ако искате да знаете колко почитание и уважение имат хората към вас или какво мислят за вас, раздайте си всичкото имане, останете само с една скъсана шапка, със скъсани обувци и дрехи и излезте из София. Само така ще познаете каква цена имате. Това е буквата *О* – нулата. Следователно един човек, който иска да покаже своята сила, трябва да тури една нула в джоба си. Може ли да турите една нула в джоба си? Един грош може да турите, но една нула може ли да турите? Нулата е едно качество. Значи ще носите в себе си едно качество и туй качество ще седи на върха на вашия език като една точица. Нулата се носи само на върха на езика. Тази нула е почти най-важното нещо. Нали, като направят някоя урна, турят нищото на устата на урната и през туй нищо излиза всичко навън? Ако туй нищо се запуши, тогава знаете ли какво може да стане? Ако спрем една река в нейния път, какво може да стане с околните села? – Те ще изчезнат. Следователно нищото показва безкористие в живота. Ние носим своята доброта само на езика си, а някой път, като искаме да станем премного големи, тогава запушваме езика си. Някои се оплакват, че били нищо. А то, докато си нищо, ти си човек. На земята, щом станеш нещо, навъдят се жаби, риби и те се разполагат в туй нещо, т. е. те се развиват, а ти им носиш само мръсотииите – нищо повече! И затуй всички велики Учители са проповядвали, че човек не трябва да има нищо. Туй е закон у тях. Другите хора нека носят богатство, а ученика ще носи своето богатство на края на

езика си! И като каже думата „нищо“, тя ще бъде толкова мощно изказана, че където и да иде, да има място за него. Ще кажете: „Къде ще се прехрани такъв човек?“ – Такъв човек навсякъде може да се прехрани. И казва се в Писанието: „Бог направил света от нищо“. Той направил света от една енергия, която не е подпушена.

Сега аз спирам до нищото, до *О-то* при думата БЛАГОСТЬ Остават буквите С, Т и Ъ за ваше размишление, т. е. тези три букви вие ще ги разрешите. Какво означава буквата С в природата? Ще направите едно разграничение. Разбира се, това, което ви говоря за буквите, не е абсолютна истина. Това са относителни сили, които работят в природата. Може да кажете какво е значението на тия букви в немски или английски език? – Същото. Само че там хората са в друга еволюция. Вземете буквата *h* във френски и английски език. Тя представлява нашето У обърнато надолу. Значи, тия хора са по-умни, по-установени. Славяните имат У-то, а европейците имат У (игрек).

Сега вземете думата „Gott“ на немски език българската дума „Бог“ и еврейската дума „Иехова“. По какво се различават тия думи? Тези думи нямат еднакво значение у трите народа. Когато англичанинът употребява *my God*, това не означава онова абсолютното, а всички ония помощници в човечеството. Значи в по-мека форма е това. И следователно у тях думата Бог започва с буквата *g*, значи пак с нищото. Англичанинът казва: „Действително, аз зная, че Бог е всемогъщ, че Той може да направи нещата от нищо, но все таки, нека турим един корен към земята, да се закрепим това нищо.“ И затова турят този корен надолу – *g*. Българинът пък пише думата Бог

с началната буква Б. Той казва: „За да мога да израсна нагоре, трябва да пусна корен надолу в земята.“ Той не иска само един корен както англичанинът, но два корена – да се закрепим по-здраво. Казва: „Два стълба мен ми трябва.“ Евреинът пък казва другояче: „Нека Господ ми даде място да закача своето котле, да туря стоката си, тогава и аз ще съм готов всичко да направя за Него.“ Затуй той е станал търговец. Българинът взел земеделието. Англичанинът, който има само един корен, какъв може да бъде? – Моряк със своя кораб. Корабът нали има само един корен – Котвата. Като се спусне котвата в морето, корабът се държи. Значи англичаните вярват в един Господ, който има само един корен. Такова тълкуване може да им дадем според условията, при които те живеят. Вие може да оспорите това, но ние математически може да го докажем. Българинът казва: „На дърво без корен не се качвам.“ Затуй българинът много обича живота. Той е най-весел само тогава, когато хамбарът му е пълен. Англичанинът е весел, когато корабите му са пълни, а евреинът е весел, когато дюкянът му е пълен със стока. Всичко това не е абсолютната истина, но ние тълкуваме смисъла на нещата според знаците на писанието. – Тази бележка е, за да изучавате меките звуци. Тях наричат съгласни, те са по възможност меки.

Сега вие трябва да знаете как да се самонаблюдавате, защото, ако не се наблюдавате правилно, може да си създадете големи неприятности. Когато човек наблюдава, той трябва да бъде правдив. Първото нещо, като ученици трябва да бъдете много правдиви в своите заключения – и спрямо себе си, и спрямо другите. Ако намерите, че не сте правдиви, изправете се. Никога не

правете лъжливи заключения! Във всичките си твърдения трябва да бъдете абсолютно правдиви! И в писане, и в говорене, необходимо ви е туй качество – правдивост. Навсякъде трябва да създадете отношения на правдивост. В света, там, дето можем да направим погрешки, може и да изправим своите погрешки.

На всеки човек природата е дала точно определено място. Аз съм говорил и друг път: никой от вас не трябва да желае да измени своето място. В дадения случай, туй място, което природата ти е дала, туй място, в което Бог те е поставил, е най-доброто за теб. Той няма да те остави там. Туй звание ти трябва да го минеш. Но дадено ли ти е едно положение, не го заменяй с друго. Този момент, в който сега живееш, е най-важният за тебе. Да кажем, ти си един бедняк, имаш само една риза. Друг някой е цар. Дойдат и те повикат. Кажат ти: „Ела, стани цар!“ Трябва да кажеш: „Не, туй положение аз не го искам. Ако исках да бъда цар, то преди да сляза тук, щях да се родя там, в царския дом, но понеже избрах да се родя в туй положение, не го сменям. И ако стана цар сега, всички ще ми се смеят, ще кажат: „Я, този говедар станал цар!“ И сега, понеже съм избрал туй звание, аз ще му бъда верен.“ Простият може да придобие знание, а царят може да изгуби знанието си. Царете не всякога са били най-учените и най-благородните. А бедният човек, като е самостоятелен, може да придобие само добродетел. Следователно ние трябва да използваме условията, при които сме поставени. Не роптайте, но използвайте условията! Не ги изменяйте, но ги облагородявайте! И после нито укорявайте някого, нито вземайте страната му, нито пък се опълчвайте срещу него в учи-

лицето. В училището, щом някой вземе страната на кого и да е, веднага се разделят на партии. Няма какво да се делите на партии. Всеки ученик трябва да учи. Почнат ли учениците да се делят, тази работа не е на добър път. Ако се явяват някои несъгласия, някои неоправдания в школата, те са едно изключение. В една школа, като Всемирното Бяло Братство, всичките погрешки са абсолютно изключени. Казвате: „Е, тия братя!“ Вие сте чудни. Ами какво са виновни тия братя? Срещне те някой, каже ти: „Ти си коравосърдечен човек.“ Казваш: „Обиди ме той.“ Ами той ти казва една истина. Че ти с меко сърце ли си? Ако те вземем при сегашните условия, колко добрини си направил? Доброто не е само за даден момент. Срещна един човек и в дадения случай му направя едно добро, но на сто други пък не съм направил нищо добро – изпъдя ги. Казваш: „Той направи едно добро.“ Ти си ме видял като съм направил едното добро, но не си ме видял, когато изпъдих сто души от къщата си. Не е това положението, което определя отношенията ми.

Пита някой: „Каква е задачата на един ученик?“ Казвате: „Знанието.“ Ами защо ви е знание? – „Да се развиваме.“ Защо трябва да се развивате? Аз вземам думата развиване в буквален смисъл. Да се развивате като едно платно, което е изтъкано и навито. Хубаво, взема туй платно, ида на реката и го беля. Развивам го, но какво показва това развиване? – Пера го, да стане побяло. А вечерта го намотая и го нося в къщи. Казват: „Завил го.“ На другия ден пак го развивам, пак го беля. Хубаво, но ако аз само развивам платното, без да го беля, какво печеля с туй развиване и навиване? Аз, кой-

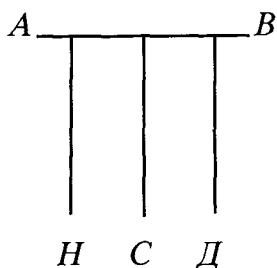
то само развивам платното, нищо не печеля. То може да стане по-ценно, ако стане по-бяло. Но ако не придобие тази белина, аз съм изгубил своята енергия напразно. Сега ето де е сравнението. Ако аз в този си живот не придобия едно ново качество, какво се ползвам, че съм дошъл на земята? Само да се развивам и навивам като платното ли? Следователно в развитието си човек трябва да придобие едно основно качества. Във всяка възраст има качества, които трябва да се придобият. Когато децата станат малко по-възрастни, на около 15 – 16 години, имат известни тъги. Младото дете, синът или дъщерята, вече седят замислени. По-рано майката казва: „Моето дете е весело.“ После казва: „Замислило се е моето дете.“ Дойде ли към 30-та си година, пак ще се замисли, към 45-та година пак ще се замисли. Към 60-та – също. И към 120-та година човек пак е замислен. Но тия замисляния на човешкия дух се различават. Обектите на тия замисляния какви са? Едни и същи ли са? – Не.

Аз турям такова правило: никога да не се гневиш без обект. Ако се гневиш, трябва да имаш обект и да намериш истинските причини, защо се гневиш. Ако си намерил истинските причини, гневи се, но да не постъпваш както скъперникът от Молиеровата комедия. Питат го: „Кой те обра?“ – „Всички ме обраха!“ „Но кажи кой, специално кой?“ – „Целият свят ме обра!“ – „Но кой специално, кажи!“ Ти можеш да се гневиш, но да предполагаш, че всички са виновни, това не бива. Аз ви позволявам при едно условие да се гневите: да знаете обекта на този гняв. Щом имаш обект, дръж го! Тогава може да се гневиш. В Писанието се казва: „Гневете се,

но не съгрешавайте!“ Сега някои казват: „Не трябва човек да се гневи!“ Не, ще се погневиш някой път, но с обект. Щом имаш обект, ти се ползуваш вече, ти прашаш своята енергия. Разгневиш ли се без обект, ще се поправиш, ще се извиниш, ще кажеш: „Братко, ще ме извиниш, аз те обрах, взех ти 10 000 лв., но ще ти ги върна, на ти още 500 лв.“ Кажеш ли така, гневът ти ще мине. Тогава той пък казва: „Ако ти не беше ми върнал парите, аз щях да се убия.“ Ако пък той ти е направил нещо, ти ще му простиш. Значи, като се разгневиш, трябва да извлечеш полза от гнева. Обект трябва да имаш! Вие казвате: „Иван ме обра.“ Не, ти се лъжеш. Ти само го подозиращ, заблуждаваш се. Иван казва: „Аз не те обрах“. Но един ден се окаже, че той не те е обрал. Ето къде е опасността, ако се сърдиш, без да си намерил истинските причини. Не, ти ще намериш истинският човек, който те обидил. Ако не го намериш, няма да се сърдиш.

Та в живота си може да се гневите, но само при това условие. Може и да се критикувате, но същият закон ще пазите. Може да кажете някому някоя остричка дума, но пак обект трябва да имате. Туй е едно правило, спазвайте го. И в туй правило има добри резултати. И защо да ви казвам, да се не гневите? Когато някои казват: „Да се не гневиш“, аз се поусмихвам малко, седя и си казвам: Значи, не трябва да ядат хората. После, някои казват: „Не трябва да бъдем алчни. Човек трябва да бъде без корист на земята.“ Може ли да бъде това нещо на земята? – Не може. Дотогава, докато ти си на земята и имаш една нишка с нея, ти користолюбието ще си го носиш. Но, казвам: Користолюбието ти ще бъде само с

един корен както у англичаните g-то, а не както у някои октопод, който пуснал стотина-двеста корена. Ние казваме: Користолюбие може да имаш, но само с един корен. Ако имате някой недостатък, и този недостатък трябва да има само един корен. Щом е така, лесно ще може да се справите с него. Много от правилата в тази морална наука не са приложени. Казвате: „Ние трябва да се освободим!“ Хубаво. – „Ама ние трябва да живеем братски!“ – Много хубаво. „Не трябва да се подозираме!“ – Много хубаво. „Ние трябва да си помагаме един на друг!“ – Много хубаво. И други нареждания, нареждания. Но как, кое е братството, я ми кажете! За братството ние трябва да изхождаме от следуюния принцип. Ние не можем да говорим за братство, докато нямаме един основен принцип. Той е следуюният. Ето какво казва самата природа. На земята двама души могат ли да бъдат братя, ако не са родени от една майка и един баща. Аз вземам линията *AB* (фиг.2). Това са бащата и майката. И тегля други линии надолу *C*, *D*, *H* и т. н. Може и повече линии да спусна. Тия линии може да бъдат братя, понеже в жилите им прониква една кръв, кръвта на един баща и на една майка. Но като дойдем до духовния смисъл, пак трябва да съществува същият принцип. В нас трябва да прониква същият дух. Ако прониква, може да бъдем братя, но ако нямаме този принцип, ние не може да бъдем братя. В братята на земята трябва да тече една и съща кръв. И ако някой път братя и сестри не се обичат, аз зная при-

Фиг. 2

чините за това. – Същата кръв не тече в тях. Ако бих изяснил причините, бих ги смразил още повече. Има нещо чудно в такива братя и сестри. Брат и сестра не могат да не се обичат, ако в тях тече кръвта на един баща и една майка. Щом законът на физическото поле е действувал правилно, то между тия линии, които се спущат от линията *AB* и които представляват братя и сестри, всякога ще има любов. Но ако законът се е изменил, не е действувал правилно на физическото поле, тия братя не може да се обичат и между тях не може да има правилни отношения.

Милостта при кои условия може да се прояви? За да направиш милост някому, пак се изисква същия закон. Ние трябва да турим една здрава основа в живота си и да изхождаме винаги от тази основа. Това е морал! Всички трябва да действуваме така, че всякога да бъдем добри. Ти не може да станеш ученик в една школа, преди да си станал добър. Ученикът трябва да бъде добър, преди да влезе в школата, а не след като влезе. В школата, вътре той ще проявява своята доброта. В школата от невидимия свят за ученика ще се разкрият две неща: в един случай, че е бил добър, в друг – че не е бил добър. Школата, това е почва, при която ученикът може да се изяви и да се развива. В тази почва, каквото и да посеете – царевица, ябълки или жито, тя ще определи какво е семето. То ще се изяви. Всяко семенце самò ще покаже своите качества. Школата е, която ще покаже какво е вложено в учениците и всеки ще се види какъв е. В школата ще се покаже даден ученик царевица ли е, жито ли е, ябълка ли е. Аз вземам тия растения като символи на човешкия характер, както се проявява. Щом тия ка-

чества не се проявят, тогава този ученик не спада към растителното царство. Той е някой скъпоценен камък. Значи той е на друга почва. Други са законите, в които той може да се развива.

Тия мисли, които нахвърлям, не трябва да ги вземате като упрек на вашия живот. Вашият живот сега се развива много правилно, но то е за дадения момент. Аз не искам да се занимавам с вашия минал живот. За вашия минал живот не се интересувам. И за бъдещия ви живот пак не се интересувам, но за тазвечерната ви мисъл се интересувам. За другото турям две междини, казвам: Вие сте отворени за него.

И тъй, вие ще поставите тия принципи в живота си. Аз ви говоря за истини, за които много пъти ви се е говорило, но вие сте ги отлагали, отлагали. Казвате: „За бъдеще.“ Аз виждам много ваши минали съществувания, през които сте казвали: „Като дойда втори път на Земята, ще работя, ще се уча.“ Е, хубаво, сега дойдохте. Вие сте дошли вече, но пак казвате тъй, както и в миналото. Тогава имало благоприятни условия за ученика, но сте казвали: „Сега да се понаживеем малко, че следващият път ще работим.“ И много от вас са били благородници, имали сте слуги, живели сте богато. Но Господ ви е казал: „Слушай, трябва да се поправиш!“ Вие сте казали: „Я ме остави да се понаживея, че втори път като дойда, тогава.“ И най-после животът ви се приключил. Хайде, сега сте дошли, богатството го няма вече, слугите ги няма. Такива неща има в „Хиляда и една нощ“, в приказките на Халима. Там има много интересни работи. Вие сте вързани някъде, но сега иде онзи, който ще ви освободи. Нали в приказките се говори, че

имало едни, които били омагьосани, седят и чакат да дойде някой да ги размагьоса. Ето, иде Той, иде Истината, която ще ви освободи. Започнете това, за което сте ламтели от памтивека. Как ще го направите? – И това знаете. Не се лъжете, не се мамете! „Ами аз ще му кажа как да го направи“. Не, той знае как да го направи. Всеки знае как да направи нещата. И аз зная, и вие знаете. Някой ти казва: „Знаеш ли, че ти си обидил едикого си.“ – „Тъй ли, пък аз не подозирах, че съм го обидил.“ Но когато него обидят, казва: „Той не трябваше тъй да постъпи.“ Ти като обидиш, казваш, че не знаеш, че си обидил. Е, как тъй? Хубаво, ученици обидят един свой учител. Учителят казва: „Те не трябваше да постъпят тъй с мене. Учениците трябва да ме почитат.“ Казвам: Ами ти с учениците как трябваше да постъпваш? Ти нарече онзи ученик с името на едно четвероного дългоухо. Ти си учител, ще държиш с учениците си един мек език. Искаш да те обичат – ще ги обичаш. Искаш да те почитат, ще ги почиташ. Само така ще имате правилни отношения. Сега не е важно ученичеството и учителството, важни са отношенията между хората. После и към себе си ще спазвате същия закон. Туй, че утре може да станете вие учители, това е едно заблуждение. Да мислите пък, че този е учител, а онзи ученик, и то е заблуждение. Човек в света сам учител не може да стане. И ученик сам не може да стане. Учител за да станеш, трябва да те назначат отнякъде, и ученик да станеш, пак трябва да те пуснат отнякъде. Трябва да се тури в тебе този порив, тази любов, туй непреодолимо желание да се учиш, за да станеш ученик. Друго нещо е, което те движи. Да станеш ученик – то е благодат, да бъдеш учител, и то е бла-

годат. То не е от един живот само. Ако в един живот може да станеш ученик или учител, всеки може да стане. За да станеш учител и ученик, изисква се дълго време. Трябва да правиш опити, опити, опити, докато дойдеш до това положение. И знаете ли какви са тежки условията, за да бъдеш ученик? То не е лесна работа. Знаете ли какви са условията да стане човек учител? Жените по-добре ще разберат какво нещо е учител. Майка ставали ли сте, раждали ли сте? Майчинството е нещо, което приблизително може да изяви идеята. Докато не заченеш известна идея като една жена и докато не носиш всичките тия тягостни състояния, страдания и колебания, че някой път тъй да трепериш за тази идея, че може да я пометнеш, да не я износиш, да пропаднеш и всеки момент да ти е скъп, ти не можеш да разбереш какво нещо е учителството. После не само да искаш да я износиш, но да гледаш как да я износиш. И най-после, като износиш всичко туй, да чакаш. Слава Богу! Тогава само ти ще бъдеш герой на положението.

Та сега вие имате една от важните задачи. Ако тази задача не може да я разрешите, учител не може да станете. Добрият учител е бил добър ученик. Лошият учител е бил лош ученик. Ученици и учители, това са положения, които само определят ония велики отношения, които Бог е вложил в човешката душа.

В тия разисквания сега има една малка натегнатост. Знаете ли от какво произтича тази натегнатост? Тя произтича от факта, че не знаем какво да правим със сегашния живот. Сегашен живот няма. Когато вие говорите за сегашния си живот, то е вашето минало, а животът, за който аз говоря, той изтича от Бога. Той е

настоящият живот. В него няма спънки. Там има всички добри условия за развитие. Щом говорим за спънки, то е нашето минало. Казва някой: „Какво да правя с настоящето?“ Щом има спънки в него, то е вашето минало. С него вие сами ще ликвидирате. Казвате: „Ами как да се освободя от миналото?“ – Два начина има за освобождение. Единият начин, когато дължиш, да кажеш, че нямаш да даваш – свършена работа! Нямам да ти давам! Вторият начин е да платиш. Имаш една къща, ще платиш и ще останеш без нищо. Най-беден да си, ще дадеш къщата си, ще легнеш и ще спиш. Ти ще въздъхнеш, но ще платиш. Тогава ще си свободен. Вторият начин е правилният. Но вие ще започнете: „Ама аз съм без пари, нямам условия за живот.“ Не, не, сега именно имаш най-добрите условия. И тогава знаете ли правилото? Никога не се позволява на една мома от окултна школа да се жени за момък, който има дългове. И в окултната школа никога не се позволява на един момък да се жени за мома, която има известни недъзи. Ученик иска да се жени, той трябва да каже на момата: „Никакъв дълг нямам!“ Чист да бъде! Нищо може да няма, но и дългове да няма. А сега момата казва: „Аз имам известни недъзи, но след време ще се оправя.“ Ха, след време! Не, не, то е все едно да каже: „Аз сега не те обичам, но после, като се ожения, може да те обикна.“ Не, сега ще обичаш! Ще обичаш сега, в дадения момент. Няма да мислиш за своите минали грехове. Сега, даденият момент, този случай е истинският.

Само по този начин във вас може да се развие един характер, да мислите извън времето и пространството. Има известни неща, за които вие не мислите, понеже не

може да минете извън времето и пространството. Всяко нещо искате да го ограничите. В дадения момент ще бъда добър! – това правило турете в ума си. В дадения момент ще бъда богат! Сега, когато аз реша да платя някому, боря се със себе си. Казвам: „Ще платя, няма да платя, ще платя, няма да платя.“ Най-после си кажа: „Ще платя“ и плащам. Питам: Туй решение каква част от времето е взело? – Никаква. Този момент, в който аз реших да платя, той е важен. И щом съм решил това, веднага ми олекне, като че свалям от гърба си един товар. Защо? – Много съм благодарен, че тъй правилно съм решил въпроса. И ако вие за пример почувствувате същото кажете: „Ще бъда добър!“ И като решите да бъдете добри, трябва да почувствувате туй добро разположение на духа. Ако ви е тежко, значи не сте взели правилното решение. Щом решението е правилно, трябва да почувствувате един вътрешен мир. Ще бъдете весели, бодри! Казват: „Какво стана с теб?“ – „Аз спечелих много, много спечелих.“ Казвам: Вие сте взели правилно решение.

И тъй, ще мислите бързо! Ще живеете във времето и пространството, а възвишените решения ще вземате извън времето и пространството. На туй всеки е способен сега. Това е Истината.

Тайна молитва.

„Мир. – Мирът носи Божията радост.“

11 школна лекция от Учителя,
държана на 26 декември 1923 г., София.

ЕДИНСТВО НА ОБИЧТА

Тайна молитва.

Прочете се резюмето върху темата: „Качества на знанието“.

Прочетоха се няколко работи върху темата: „Единство на обичта“.

Тема за следуюция път: „Произход на лечебните растения“.

Сега всички съгласни ли сте с мислите, които сте писали върху темата „Единство на обичта“? Нали казвате някой път „единство на вярата“. Какво подразбирате под понятието „да имаме вяра?“ Като казвате единство на обичта, подразбирате ли да се проявявате по един и същ начин в обичта? Вижте, това е един детински въпрос. Онези от вас, които разсъждават философски, ще кажат: „Не знаем ли ние какво нещо е единство?“ Но детинските работи са философски работи, това е вярно. Аз, доколкото съм наблюдавал, забелязвал съм, че само децата разсъждават философски, а възрастните хора разсъждават детински. Сега вие може да ми направите възражение. Добре, снимам 50%. Аз идвам тогава към математическите възможности. Нали има 100 възможности, от тия 100 възможности изключвам 50, остават още 50 възможности. Изключвам и още 25, остават само 25. Съкращавам ги, остават 7. Туй вече е едно обикновено съкращение, философско съкращение. Защо именно де-

тинските работи са философски? Представете си, че един философ носи един чувал от 5 крини със злато на гърба си. Този чувал има тежест, но има и цена. После срещнеш на пътя едно дете, носи едно зърно. Покаже ти зърното, скрие го. Всички обръщат внимание на философа. Всички вестници пишат за него. Цял чувал със злато е това! Като даде 25 грама от това злато, всеки ще пише. Кой няма да пише? Детето ако даде своето зърнце, никой няма да пише, никой няма да му обърне внимание. Ако вие опитате динамическата сила на това зърно, което детето носи, и на този чувал, къде ще бъде силата? – В зърното на детето. Ако вие разгледате всички съвременни философски системи и ги преведете в тяхната стойност, едва ли ще можете да извадите от тях толкова екстракт, колкото се съдържа в едно житно зърно. Аз съм дошъл до това заключение. Не само това, но ако вземете съвременните религиозни системи и ги прегледате, едва ли ще извадите от тях толкова екстракт, колкото от едно житно зърно. Тъй че всички тия съвременни философски и религиозни системи, това са цял чувал със злато, от които може да се прехрани цял свят, но едва може да се извади от него екстракт, колкото от едно житно зърно.

Сега въпросът е какво трябва да подразбираме под думата „единство“? Единството, това е съдържанието на нещата. Туй съдържание не включва външната форма. Може да ви дам малко вода в една дървена чаша, може да ви дам в една желязна, в една сребърна или в една златна, важното е туй единство да е в съдържанието, а не във формата. Значи под „единство на обичта“ разбираме, че природата, с която проявяваме нещата, трябва

да съдържа необходимото за нас. Аз разбирам под думата „единство“ само тия неща, които имат вътрешно съдържание. Единство има само в неща, които са необходими за живота. Тия неща, които нямат тази необходимост, за тях думата единство не съществува. Единство в обичта, в любовта, в знанието – тия неща, които са реални, в тях единство може да съществува, но тия неща, които не са реални, за тях единството се изключва. Може ли да има единство в лъжата? – Може да има, но то е вече минус, то е вече отрицателна величина, а не единство в положителен смисъл. И наистина всичките лъжци лъжат, в тях може да има единство. Каквото и да направят, за цел имат лъжата и в тази лъжа могат да успеят. Каквото и да направят те, къща да ти направят, пари да ти дадат на заем, друго нещо да ти обещаят, цел имат те, обект имат. В същинския смисъл думата „единство“ може да се приложи само върху добродетелите. Затуй при думата единство казваме: „Един Бог има само.“ Един значи да Го отличим. Като кажеме думата Бог, тази дума сега е станала малко несъдържателна. Един Бог имаме, значи в Него има единство, в Него няма абсолютно никаква лъжа. Единство е Той, т. е. туй, което е основна мярка на всички неща.

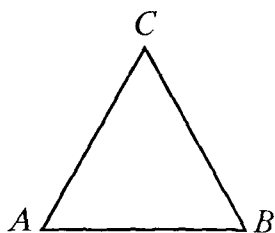
Сега вие говорите за единство на обичта. По какво се различават обичта от любовта? Любовта и обичта имат един и същ произход, но те не са родени в едно и също време от Бога. Значи те се различават само по времето, по което са излезли от Бога. Коя е родена по-рано – обичта или любовта, как мислите? – Любовта. Да, любовта е първата проява на Бога. Обичта после се явила в света. Сега ще ви задам един въпрос: единица с

единица може ли да се събере? Мислете сега, не искам нито един от вас да се произнесе. – Единица с единица не може да се събере никога. Туй, което казват математиците в математиката, че единицата може да се събере с единица, аз оспорвам това тяхно твърдение. Когато в математиката събират единицата, това са части от единицата, не е цялата единица. Математиците казват, че няма число, по-голямо от единица. Следователно туй, голямото, с какво ще го съберете? Някои хора казват: „Един и още един да се съберем, та да сме двама.“ Но ако аз съм единица и ти щом си единица, ние никога не можем да се съберем. Тогава някакъв договор между една единица и друга единица може ли да турите? Не можете. Някой мисли, че е единица. Дотогава, докато мислиш, че си единица, ако искаш да апелираш към Бога да те послуша, Той никога няма да те послуша. Щом почнеш да мислиш, че си част от единицата, Той е готов да чуе твоята молба, готов е да разговаря с тебе, на всичко е готов. Кажеш ли, че си единица, Той казва: „Ти си един първокласен невежа и лъжец в света.“ Но съществува и друго нещо в света. Тогава единица и нула можете ли да съберете? Нищо с нещото може ли да съберете? – Единственото нещо, което може да съберете, е единицата с нищото. Единственото реално нещо в света е нищото. Нищото е неопределената реалност, а единицата е изявената реалност. Когато човек има нулата в себе си, за такъв човек казват, че той няма нищо. Но ако вие турите зад единицата нулата, какво става с тази единица? – Увеличава се десет пъти. Добре, тогава какъв закон може да се изведе? Единицата, това е човекът, а нищото, това са условията, при които този човек може да се раз-

вива. Всичките дадени условия при всичките съществувания, при които човек може да се прояви, ние наричаме „нищо“. Така са го определили учените. За тях нищото седи като граница. Над нулата имаме единица с плюс, две с плюс и т. н., а под нулата имаме единица с минус, две с минус и т. н.: $+ 2, + 1, 0, - 1, - 2...$ И тъй, в природата има два вида величини. Този закон е верен навсякъде. Окултната наука трябва да разбира този закон. Вие не можете да имате едно висше схващане за Божествения свят, докато не усетите онази пълна празнота, че нищо не знаете, но съзнателно да е това. Не да се усещате, че сте невежи, че нищо не знаете и да страдате, но да имате пълно съзнание, че нищо не знаете. Още какво трябва да съзнавате? Да съзнавате, че нищо нямате в себе си. И действително когато във физическия свят ние мислим, че имаме знание, че знаем нещо, че имаме сила, питам: Истинско ли е това знание? Колко пъти ние се самозаблуждаваме! За пример аз махам с ръката си. Виждаш ли тази ръка? – Виждам я. Добре, като мине един куршум през нея, тя веднага пада надолу. Е, как е възможно тази ръка да изгуби силата си от туй малко парче олово. Някой казва: „А, докато имам туй сърце, на него мога да уповавам.“ Но утре онзи лекар му цръкне една инжекция, сърцето му клекне. Питам тогава: Где е силата на човека? Можем ли ние да разчитаме на такова сърце, което при една малка инжекция отстъпва? Можем ли да разчитаме на такава ръка, която от едно малко ядро отпада? Някой философ казва: „Е, тука глава имам аз, мозък има в нея!“ Но утре дойде един малък удар и той изгубва всичко, изгубва речта си. Питам: Где е знанието сега на този човек?

Аз ще пристъпя сега към едно обяснение, не към самата реалност на нещата, но ще направя една аналогия. Представете си, че вие сте един библиотекар в една съвременна, голяма библиотека, в която има около два и половина милиона тома книги. Вие сте учен човек, наредите я, знаете коя книга где се намира, знаете всички надписи. Но, представете си, че в тази библиотека, която се осветява от електрическо осветление, един ден се прекъсне токът. Питам тогава: Може ли да си служите с тази библиотека? Какво ще представлява тя сега с тия си многобройни томове? Самата светлина е едно условие, което показва как да намираме тези книги. Добре, знанието намира ли се в тези книги? Не, не се намира в книгите. Знанието намира ли се в човешките мозъци? Не, не се намира и там. Човешките мозъци са една библиотека, пълна със символи. Где се намира знанието? – В човешкия ум. Где се намира човешкият ум? – Той се проявява в мозъка, но той не живее там, временно само се проявява. Някой път сме по-интелигентни, а някой път не. Някой път разрешаваме много философски въпроси, а някой път не. Някой път разрешаваме много философски въпроси, а някой път едва ли и някой човешки въпрос можем да разрешим. Защо така? Защото реално нещо в света е само това, което всякога се проявява по един и същи начин, то значи, че във всичките свои части то се проявява еднакво. За пример, като влезе животът вътре в материята, в него всякога има една отличителна черта, а именно, че във всичките тези частици, дето влиза животът, има движение. И казвам: Всичко, което се движи, в него има живот. А пък в съзнателния живот има друга отличителна черта, тя е неговата

разумност. Ние наричаме съзнателно, разумно същество само това, което може да напише един триъгълник. Всяко същество, което може да напише един триъгълник в природата (фиг. 1), в него има съзнателен, разумен живот, а всяко същество, което не може да напише един триъгълник, не живее съзнателно. Тогава вие ще кажете: „Ама много вещества кристализират в известни свои форми, във форми на триъгълници. Да, но тия кристали сами по себе си, те ли правят тия форми? Ако аз направя едно триъгълно гърне и го опека в пещта, а някой съзнателен, някой разумен човек го намери и като не знае, че аз съм го направил, почне да го изучава, какви ще бъдат резултатите? Да допуснем, че аз към го направил преди 500 000 години и дойде една култура, като сегашната, и почне да го изучава. Как ще го изучава? Ще кажат, че това е едно проявление на природата, че природата го създала. Как го е създала? Аз им казвам, че това нещо не го е създала природата, но едно малко разумно същество си играло с него и го създало. Съвременните учени минералози обясняват по кой начин се образуват кристалите. Аз като ги погледна, виждам, че има малки разумни деца, които правят тези кристалчета. Щом един предмет се постави близо до точката на замръзването си, те направят от него един триъгълник, един четириъгълник или един петъгълник, а като дойдат учените, дават си важност и казват: „Какво ли се крие зад тия кристали? Какво ли е искала да каже при-

Фиг. 1

родата?“ Тези кристали винаги кристализират по един и същ начин. Тази кристализация показва, че зад тези кристали винаги има едно разумно същество. Да оставим другата страна, но едно нещо, което ние знаем, то е, че зад тази област на кристалите седят разумни същества, които мислят. И тези разумни същества зад кристалите почват да строят. Кристалите са основа, от която нататък тия разумни същества са почнали да строят растителното царство. По какво се отличават растенията от кристалите? (Те се отличават по форма в това, че техните клетки са ъглести.) Добре, значи всичките растителни същества се отличават по това, че те започват с кръговете. Най-първо, тези висши същества, които образуват триъгълниците, четириъгълниците, петоъгълниците, с това изразяват граници на вечността. Те най-първо са изучавали вечността. Значи триъгълникът е един начин за изучаване вечността в нейните възможности. Аз имам следното определение: правата линия е най-малката отсечка от кръга. Следователно, след като учените са изучавали всичките възможности, те очертават един кръг и в него поставят живота, за да се види, дали техните теории за възможностите на живота могат да се проявят в кръга. Възможността на триъгълника може да се прояви в кръга. Това са три малки отсечки от кръга в движението му. Този кръг, след като се е завъртял около себе си три пъти, при всяко едно завъртане е отрязал по една малка отсечка. Всяка една област, всяка една част от кръга има специфични възможности, които придават специални свойства на живота, когато мине през този кръг. Кръгът е направен от живи точки и всяка точка има свои качества. Не мислете, че пространството, в което

живеем, за което философите говорят, дали съществува или не, е мъртво. Не, то е една жива реалност, в която е включен вечният живот. Вечният живот има закони, по които се определя в себе си. След като отстраните този живот, дали той ще се прояви в една или в друга посока, ще зависи също от проявлението му във вселената. От наше гледище, има четири важни точки в кръга, от които вселената може да започне, и според това съществува, които може да се проявят при създаването на вселената от едната или от другата точка, съществено ще се различават и по форма, и по съдържание, и по смисъл, и по воля. Ангелите са минали преди създаването на сегашната вселена. Те са минали преди нас. След тях идва създаването на сегашната вселена, в която човек се проявява. Ето защо ангелите и човекът се различават. Един ден хората ще бъдат като ангелите, но все пак ще се различават, все ще има една разлика в техните естества. Човекът ще бъде ангел, но човешки ангел. Някой казва: „Аз ще бъда ангел.“ Да, ще бъдеш, но човешки ангел.

Сега, като разглеждаме този закон, ще дойдем до въпроса, как се е създала вселената. Този въпрос е толкова сложен, че ако се заеме човек да го разглежда, ще изгуби и най-малкото знание, което има. Аз наричам тия въпроси „научни разходки“. Те са много опасни. Резултатите на тия разходки довеждат човека до положението на онзи човек, който тръгва да обикаля света с малко пари, та като остане без пари, гледа да започне работата, да спечели малко пари, за да се върне назад. Той трябва да работи. По кръга се прави хороскопа на човека. Когато един астролог иска да направи един хороскоп, той направя един кръг и го разделя на 4 части, пос-

тавя зодиите или планените, знаците плюс или минус във възходяща или низходяща степен според съчетанието им и почва да гадае, каква е съдбата на индивида, който е роден в това време. Всичките хора не са родени през едно и също време. Да кажем, някой е роден през месец март, но от 1 до 31 март има 31 дена, значи 31 възможности има. Всеки ден по 24 часа, значи 24 възможности има, във всеки един час по 60 възможности, във всяка една минута пак по 60 възможности. Следователно, като дойдем и до секундите, и в тях има 60 възможности. Значи, като разглеждаме астрологически всички тия хора, те макар да са родени в един и същ ден, все пак има разлика. Например и двамата са родени на 1 март, 10 часа сутринта, но единият е роден 10 минути по-рано, другият 10 минути по-късно. Е, казват, какво има, 10 минути разлика? Голяма е разликата! Ако вие се движите 10 минути, но с бързината на светлината, и той се движи 10 минути след вас, какво разстояние ще има между него и вас? Колко километра изминава светлината в секунда? – 190 000 мили. Е, сметнете тогава: 10 минути по 60 секунди се равняват на 600. Умножете 600 по 190 000 и ще видите, че между онзи, който се е родил 10 минути по-рано, и онзи, който се е родил 10 минути по-късно, ще има няколко милиона километра разстояние. И после казват: „Мязат си тия хора.“ Какво ще си мязат? Между тях има такова голямо разстояние от 190 000 мили. Тъй щото туй колело, кръгът, се движи в живота ви. За човека има не само един хороскоп – когато се е родил – за човека има няколко хороскопа. Един, когато се е родил, един, когато е започнал да се учи, и трети хороскоп, когато с него е станало едно духовно обръща-

не. Кога си се обърнал към Бога, това трябва да го знаете. Питат някого: „Кога се обърна към Бога?“ – Не зная. Не, ще забележиш точно годината, месеца, деня, часа, минутата, когато си се обърнал към Бога. После ще отбележиш, дали денят е бил ясен или не. Всичко туй трябва да го знаеш на пръсти. Казваш: „Е, обърнах се към Бога!“ Ами че ти когато отидеш при Бога, трябва да знаеш кога си се обърнал. Бог е едно същество на подробностите. Той не обича едно същество на невежество. Вие казвате: „Е, това са малки работи, ние с големи работи се занимаваме.“ Кажете ми тогава една голяма работа, която помните! Чудни сте! Големи работи! Е, кои са големите работи? Кажи ми кога си роден. – „То е малка работа.“ Е, хубаво, ами коя година постъпи в първо отделение? – „И то е малка работа, не е важно.“ Виж кога постъпи в гимназията? – „И то не е важно.“ Ами в университета? – „И то не е важно.“ Е, кое е важното? – „Да изядеш една печена кокошка.“ Но аз питам тогава: Ти можеш ли да ми докажеш, че действително си изял една печена кокошка? Аз досега още не съм видял човек, който да е изял една печена кокошка. За пример имате един пробит кюнец. През него минава вода. Колко вода е минала? Кажете ми колко вода е изпил този кюнец. Този кюнец може да ми философствува, да казва, че през него са минали милиони тонове вода, но аз казвам: Кажи ми колко милиона тона вода си изпил? Той казва: „Не е важно пиенето, но минаването.“ Не, не е важно минаването, но колко си задържал. Да изядеш, да изпиеш нещо в пълния смисъл на думата разбирам туй, което си приел, да можеш да го задържиш и употребиш за своето благо и за своето повдигане. Казвам: Ако ти

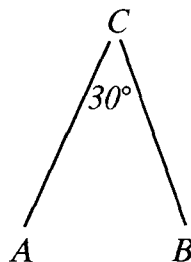
действително си изял кокошката, трябваше да се научиш как да хвъркаш. Онзи, който действително е изял една птичка, или една кокошка, трябва да е научил изкуството да хвърка. Щом не е научил това изкуство, тази кокошка е минала през него като през един кюнец и нищо не е оставила.

И тъй, питам: Кое е същественото в живота? Някои казват: „Да вярваш в Бога.“ Това съществено ли е? Някои казват: „Да любиш Бога.“ Всички тия неща вие ги говорите, говорите, но важното е какво остава във вас. Казвате: „Ние трябва да говорим.“ Да, вие започвате добре, но кой от вас е опитал любовта? Вие сега ще ми кажете: „Как, знаете ли колко любов е минала през нас?“ Вярвам, че е минала милиони тонове, това не отричам, но колко от тази любов задържахте? Че е минала, приемам, 100 милиона, 200 милиона, милиарди е минала, разбирам. В туй отношение мога да ви кажа: Браво. Вие заслужавате, вие сте герои, че е минала толкова любов, но питам: От тази любов какво задържахте за себе си? Вие сте направени като един кюнец. Когато хората правят тези кюнци, те не са живи, а когато Бог прави хората, т. е. когато се родят от Него, Той така ги прави, че всяко живо същество да задържа нещо в себе си. Вие пуснахте да минава тази любов през вас и не я задържахте. Хубаво направихте. Ако не я пуснете, тя ще пукне кюнеца и пак ще си изтече, защото има напрежение. Тази любов е минала през всичката жива вселена и всяко същество е взело от нея толкова, колкото му трябва. Питам тогава: Ти задържа ли от тази любов за себе си? „Да, любовта мина през мен.“ Колко задържа за себе си от тази любов? Вие казвате: „Да любим Бога!“ Вие

искате Господ да мисли като вас, да се радва като вас и да скърби като вас. По-лукаво нещо от това няма! Единствената права философия в света е ние да се научим да мислим, както Бог мисли, да се радваме, както Той се радва, да се веселим, както Той се весели. Това е същественото. Когато ние се приближим към тази мисъл, ще бъдем ученици на тази велика наука, на това Божествено училище.

Сега всички насърчават малките деца. Защо? Някой се гневи на Господа и казва: „Аз се молих, молих на Господа, но Той не ме изслуша, не искам повече да Му се моля.“ Защо не искаш повече да се молиш? Ето где е лъжливата философия на живота. Той казва: „Аз няма да мисля вече за Бога.“ Ти си един краен материалист, понеже си мислил, че Бог има някаква форма. Ти като казваш тъй, то значи: „Аз съм един от важните последователи на Бога и, ако престана да Му се моля, Той ще почувствува какво нещо съм.“ По-смешна идея от тази няма. И най-първо, Господ не те е пратил на земята да Му се молиш. Молитвата е нещо второстепенно, тя отпосле е дошла. Ние сме дошли първо да се учим. Ще учиш за себе си и, като се научиш, като станеш много учен, тогава ще започнеш да говориш на Бога и да Му се молиш. На думата „молитва“ ние сме дали едно криво направление. У вас молитвата означава: аз като направя една беля, тогава ще се моля, ще туря всичките глупости на Бога, а като живея един чист живот, няма защо да се моля. И действително така е. Когато човек е в охолност, не се моли, а щом се намери в някоя беля, в някой зор, усърдно се моли, някой път се моли и по 3 – 4 пъти на ден. Не, станете като малките деца!

И тъй, любовта е единство на обичта. Придобивайте любовта! Обичта е един начин да предадем любовта си на другите хора. Значи тя е метод, чрез който ние може да предадем Божествената Любов. Думата „любов“ и в български, и в английски, и във френски, и в турски език не е сполучлива. Първата буква на думата ЛЮБОВ на български език е Л. В буквата Л имаме един отворен ъгъл. Този ъгъл показва една отсечка от кръга. Този ъгъл определя от колко градуса е любовта на всеки човек, на всеки народ. Някои пишат този ъгъл по-широко, някои – по-тясно. Да кажем, че той е равен на 30° (фиг.2). Каква част представлява той от цялата окръжност? – $1/12$. Линиите, които образуват този ъгъл са живи, определени. Как мислите, според вашите разсъждения по колко сантиметра са дълги линиите АС и СВ, които образуват буквата Л?

Фиг. 2

Аз ще ви помогна, защото ние навлизаме в отвличена философия. Да кажем, че имаме една малка величина от 1 см, положена на едно равнище, на една плоскост. Каква сянка ще даде тази линия от 1 см при изгрева на слънцето? Каква сянка ще даде, когато слънцето е хоризонтално на самата плоскост? И най-после, колко голяма трябва да бъде сянката при самата реалност? Правилни ли сте опити? При всеки един час до обяд правете опити и наблюдавайте. Следователно, ако ви е ми кажете, че тази линия може да бъде дълга 10 см, тази малка буква вътре в закона, в условията е почти неизмерима с нашите величини. Тези две линии са

отражение на самата реалност. Щом ми кажете, че тия линии са били по 10 см дълги, тогава аз правя изчисление къде е било действителното слънце на живота. И забележете, когато някой иска да пише на своята възлюблена, той пише голямо Л. Туй показва, че неговото слънце изгрява на хоризонта. Ако някой пише малко л, туй показва, че неговото слънце е наобяд. Този човек е практичен, неговите хамбари са пълни, а този, с голямото Л, е идеалист, с празни хамбари. Той на думи е богат, с много обещания, но дойде ли до живота, няма го. Този, с малкото л, има мярка, малко дава, събрал е всичко. Този, който няма, много дава, обещава 100, 200 хиляди, милиони, а другият ги икономисва, казва: „С мярка се дава.“ Вие ще кажете, че тези неща са случайности. Не, не са случайности. Питам: Онзи, който пише буквата Л така, че събира двете линии на едно място, какъв характер има? Някои графолози има ли тука? Когато някой пише буквите така, че стеснява линиите им, какъв е по характер? Други пък разширяват буквите. Как тълкуват графолозите туй разширение на ъглиците? Ъглестите, острите букви показват един нервен характер, припрян човек, бърз, който иска всичко бързо да направи. При тази бързина това са акумулатори. На всеки връх има центрове. Такъв човек е динамическо същество, той е пълен с електричество. Казвам: Ако искате човек, който да движи някоя кола, или ако търсите пионер, намерете такъв човек. Но ако искате да уреди някое общество някъде, него не търсете. Не че е лош човек, но като бърза, разваля работите. Един свещеник изпратил слугата си на лозето и му казва: „Стояне, една година си стоял при мене, ще можеш ли да изрежеш ло-

зето?“ – „Мога.“ Отива Стоян и с ножиците си го из-
рязва. Връща се. – „Изряза ли го?“ – „Изрязах го.“ –
„Плаче ли?“ – „И ти да го видиш, ще плачеш.“

И тъй, тези тгли може да се изменят, да ги превър-
нем в магнетически. Ако в главата ви се е събрало мно-
го електричество, вие ще направите стомаха си магне-
тичен. Следователно всичката енергия от мозъка ви, в
стомаха ще се превърне в магнетическа. Някой път сто-
махът е електрически, вследствие на това хората боледу-
ват от стомах. Събере ли се много електричество, енер-
гията от мозъка трябва да се превърне в магнетическа.
Затова казвам: Идеите на хората трябва да се изменят в
магнетически. Някои хора много бързат, имат желание
всичко да опитат. Това значи, че те имат изобилно елек-
тричество.

Това са посторонни идеи, дадени за обяснение на
една основна идея. Е, коя е тази основна идея сега? От
всичко това, което казах досега, какво извадихте като
основна идея. Аз бих желал всеки един от вас да остави
в ума си поне една основна идея.

Тайна молитва.

12 школна лекция от Учителя,
държана на 2 януари 1924 г., София.

МЪРТВИТЕ И ЖИВИТЕ ЛИНИИ

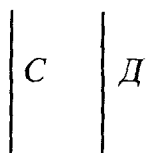
Размишление.

Прочете се резюмето от темите „Единство на обичта“.

Прочетоха се няколко от темите „Произход на лечебните растения“.

Тема за следуюция път: „Най-малката добродетел“. Ще си изкажете мнението. То няма да бъде меродавно, защото такава добродетел в природата съществува.

Каква е разликата между една мъртва и една жива линия? Да кажем, че имате линията *С* (фиг. 1), имате

и линията *Д*. Какво представляват една-та и другата линия? Линията *С* може да представлява една плоскост, но представлява и един квадрат, нали? Тогава, казвам: Тази мъртва линия е граница на една мъртва плоскост. Тогава по какво се отличават мъртвите линии от живите? Сега аз няма да ви остава в затруд-

Фиг. 1

нение, защото, ако река да взема вашето мнение, един ще каже едно, друг ще каже, че то не е вярно, тогава ще се накърни вашето честолюбие. Вие ще мълчите, за да бъдете умни, пък аз ще говоря, та ако направя погрешка, ще кажете: „Учителя не знае.“ Живите линии всякога са по-дълги, тази е разликата. И за да направите тази

линия жива, тя не трябва да е съвсем права. Линията Д е една жива линия. Всичките физически или мъртви сили в природата, в които няма съзнание, вървят по права линия, а всичките живи сили вървят по една вълнообразна линия. Следователно кривите линии, това са изключение между правите линии. Геометриците всякога искат да направят кривите линии на прави, за да ги измерят. Едно мъртво тяло може да го претеглите, но едно живо тяло не може да го претеглите. По какво се отличават мъртвите тела от живите? – Че тежестта на мъртвите тела е постоянна, а тежестта на живите постоянно се изменя. Тогава, по същия закон, когато кажем, че човек се е изменил, ние трябва да означаваме, че той се е изменил чрез живота. Това е едно благо заради него. Ако е станала една промяна или едно видоизменение вътре в него, то е за негово добро. Този закон е много верен. Всички ония хора, които по един престъпен начин забогатяват, те идат по права линия. За пример крадецът по права линия бръква в джоба ти. Той ще се приближи до джоба ти и по права линия бръкне, извади кесията ти и си свърши работата. И неприятелят ти, когато иска да те убие или да ти направи някоя пакост, гледа да се доближи до тебе по права линия. Следователно изваждам един общ закон: туй, което скоро се придобива в живота, скоро се и изгубва. Туй, което скоро се извървява, не се преценява. Онзи, който търси късия път в живота, търси безсмисления път. Смыслеият път е дълъг път. Сега по някой път мене ме учудва, че вие, като влезете в школата, търсите късия път, искате в една-две години да свършите всичко, всичко да научите и да си излезете. Може, туй е пътят на С-то, туй е пътят на правите ли-

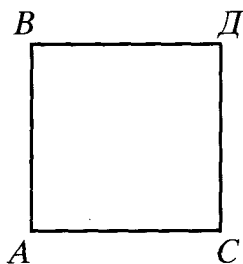
нии. Но така свършват мъртвите линии. Всичките умрели хора така свършват, но живият човек в света, в природата, в космоса има един дълъг път. И туй трябва да го подготвите като задача, да знаете, че пътят ви е безграничен. За този път, в който вървите, никога не туряйте една преграда, че ще стигнете на този край. Вие ще стигнете този край, но той е началото на друг един път, който е идеен. Родил ли се във вас мисълта, че ще дойдете до край, вие имате в себе си една дребнава мисъл, вие искате да стигнете една височина и оттам да се върнете към хората и да покажете колко знаете. Човек, който търси славата на хората или похвалата на хората, не знае абсолютно нищо.

Сега във вас ще се зароди друг въпрос: Не трябва ли да обменяме мисли? Да обменяме разумни мисли, то е Божественото вътре в нас. Да имаш похвалата на Божественото вътре в себе си, да чуеш гласа на вечното, на безконечното, че ти вървиш по правия път, по дългия път, по тесния път, а не по широкия път, тази е моята идея. Често някои от вас казват: „Моите страдания няма ли да се скъсат вече?“ Мнозина от вас се оплакват от страданията си. Не може без тях. Впрочем, има един път, по който хората не страдат, но той е пътят на умрелите. Два пътя има: пътят на страданията и пътят на живота. Пътят на успокоението в този смисъл, както хората го изискват, той е път на умрелите, на забравените в природата.

Аз искам като ученици на тази велика школа да имате една мярка. Не е въпросът да се съкратят вашите страдания, но трябва да станете разумни. Кога изчезват мъчнотиите? За един способен ученик, за един способен

математик мъчнотиите изчезват, когато изучи всичките правила и според тях решава задачите си. Той пак ще срещне мъчни задачи, но нему е приятно да се бори с тези трудности понеже знае как, а когато не знае тези правила, той е като гъска в мъгла, не знае накъде да върви.

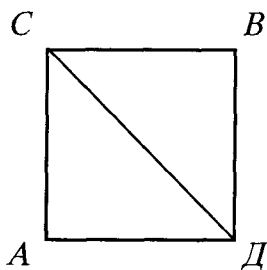
И тъй, живите линии са дългите линии в живота. Следователно според този принцип, животът не е един кръг. Всичкото движение в положението, в което сега живеем, се представя като множество отделни кръгове. Когато ние кажем, че трябва да любим ближния си, какво подразбираме? Кой е този ближен? Да кажем, че ти си един квадрат (фиг. 2). Цял квадрат можеш ли да бъдеш? Не, ти можеш да бъдеш само

Фиг. 2

линията AB , твоят ближен ще бъде AC , а твоят враг ще бъде CD . Всичките линии от чисто геометрическо положение, които се намират на запад, са все вражески линии, защото врагът ти никога няма да върви пред тебе, той всякога е отзад. И човека го убиват по-лесно отзад, отколкото отпред. Пък в доброто законът е обратен. Всички линии в геометрията, това са линии в природата, които играят важна роля. Едни от тия сили в природата при сегашното ваше развитие са в разрез с вас и затова вие трябва да разбирате този закон. Следователно вие може да превърнете един враг във ваш приятел. Как? – Като намерите равнодействащата линия. Коя е равнодействащата линия в квадрата? Тя е линията CD (фиг.3). Сега за обяснение на мисълата си ще ви приведа един пример, който съм привеждал и друг път. Той е из романа на

един граф, който се влюбил в някоя си графиня, красива, интелигентна. Но тя по едни или други съображения се отказва от него и се оженва за друг. Обаче в този граф се заражда такава омраза, че той търси начин как да отмъсти и на нея, и на мъжа ѝ по такъв начин, че и двамата да го почувствуват. Той помислил да ги убие, но този начин на отмъщение му се видял слаб. Минават година, две, три, не може да намери такъв начин,

Фиг.3

че като си отмъсти, и двамата да почувствуват силно това отмъщение. Графинята почувствувала, че в неговия ум се заражда една мисъл да погуби и нея, и мъжа ѝ, затова, като ѝ се родила дъщеря, извикала графа на частна аудиенция и му казала: „Действително ние се обичахме едно време и сега ти ми се сърдиш. Ти си млад, ето дъщеря ми ще порасне, ако искаш почакай я малко, ожени се за нея и считай, че за мене се оженваш.“ Радостта дохожда у него и след няколко години той се оженва за дъщерята. Следователно тази графиня е разбирала великия закон как да превърне едно чувство на омраза в едно чувство на любов.

И тъй, всичките противоречия от чисто окултно гледище, това са сили. Това не са индивиди, форми, това са действащи сили, на които вие трябва да проучвате законите. Ако имате един приятел или един враг, вие трябва да го проучвате като една сила, да проучвате законите и силите, по които той се движи. Защо той те мрази? – Вие трябва да знаете положително причините за тази омраза. Казвате: „Ама той ме мрази!“ Това не е

наука. „Ама той не иска да ме гледа!“ – Това не е наука. Всяко нещо си има причина. Как можете да разберете тия причини? Може да кажете: „Той много ме обича.“ И това не е наука. Защо те обича? Вие трябва да знаете кое е онова, което той обича във вас. Вие имате един приятел и казвате: „Аз много обичам моя приятел.“ Коя е онази черта, която служи за основа на вашата обич? Не знаете ли това, вашата обич почива на пясъчна почва. Знаете ли причините, тя почива на скала или на диамантена основа.

Сега във всяка една школа трябва да се създадат отношения между учениците. Нали вие сте ученици? Кое е онова у вас, което трябва да ви свързва като ученици? Може да ви дам това за тема. Ще кажете, че Бог ви свързва. Но Бог свързва ли отвън хората? Кое е онова, специалното, което свързва учениците, което в другите, във външните хора го няма? Ако това нещо го има и във външните хора, значи то е общо за всички. Има нещо специално, което свързва тези, които се учат. Аз бих ви задал сега друг един въпрос, за да ви помогна. Кое е онова, което свързва човека с хляба? (Гладът.) Тази сила положителна ли е, или отрицателна? – Тя е положителна сила в низходяща степен. Гладът сам по себе си е едно жестоко чувство и, когато човек е гладен, той и човека може да изяде. Следователно гладът съществува в нас като една връзка да съедини човека с хляба. Питам тогава: Защо природата не тури някоя друга връзка, а туря този голям враг, глада, да свързва хляба с човека – едно живо същество с друго живо същество. Това аз наричам капризии¹, игри на природата. Този закон за вас

¹ Капризи (остар.) (б. р.).

още не е доказан и аз не искам да го приемерте само на вяра. Вие ще разсъждавате, ще направите опит и тогава ще го приемерте.

И тъй, ако във вашия живот се вмъкне едно зло, това е една съединителна нишка. Злото всякога е съединителна нишка между две точки на доброто. Всяко зло съединява две противоположни точки на доброто в себе си. Значи всяко зло е ограничено от две граници на доброто. Тогава, казвам, тази сила, която съществува между двете точки на доброто, е зло само между точките, а вън от точките не е зло. Когато вие изучавате ботаниката, като изучавате лечебните елементи на растенията, ще видите, че действително соковете на едно растение, ако ги присадите, може да се превърнат в друго. Съвременните ботаници пресаждат само клонищата. Те не знаят да пресаждат корените, но пресаждане има и в корените. Ако един ученик на окултна школа се заеме да изучава ботаниката, той трябва да изучи и двата вида присаждания. Сега е смешно да се говори за присаждане на корените, защото, за да присадим един корен, трябва да има добри условия. Засега, тъй както живеем, това не може да стане. Днес има условия само за присаждане на клоните. Но психологически в самия човек трябва да се присадят корените на неговите чувства. Е, питам: Тия нови твърдения, които ви дадох, хвърлят ли светлина в ума ви. Освен, че не хвърлят светлина върху вашия ум в дадения момент, но веднага произвеждат едно смущение в него и знаете ли какво смущение произвеждат? Сега аз ще ви дам един малък пример. Представете си, че вие сте турили в джоба си 20 лева и вървите с мисълта, че ще си купите билет за трен и ще направите една разходка.

Тих и спокоен сте, вървите радостен, че тренът ще ви вози. Обаче аз се приближавам до вашия джоб и по правилото на мъртвите линии бръквам в джоба ви и изваждам парите. Вие сте още радостен, но дойдете до гишето за билет, бръкнете в джоба си, парите ви няма. Уплашете се. Защо? Какво е станало? Вие си казвате в дадения момент: „Аз ли съм или не съм аз? В джоба ми имаше пари!“ И първото нещо, което изпъква във вашия ум, е, че разходката с трена няма да я бъде, а пеш ще се ходи. Вие казвате: „Аз не обичам да ходя пеш. Веднъж в неделята реших да ида на разходка с трен, а то парите ми няма! Пък сега времето е топло. Как ще вървя?“ Значи мързелът ви безпокои. Друг случай. Представете си следующето. Вие сте едно дете. Майка ви дава 20 лева в джоба и казва: Иди, качи се на трена и направи една разходка до еди-къде си! Обаче ти не искаш. Няколко твои другарчета са те показали да отидете на разходка, но пеш. Майката казва: „Не, ще вземеш парите, ще идеш с трена!“ Майката заповядва. Ти отиваш, но си неразположен. Другарите ти са в ума ти. Аз дойда до гишето, бръкна в джоба ти и ти взема парите. Ти като отвориш кесията си и видиш, че парите ги няма, развеселиш се. Върнеш се и отидеш с другарчетата си на разходка. Вечерта майка ти те пита: „Ходи ли, където те пратих?“ – „Не.“ – „Защо?“ – „Откраднах ми парите.“ Обаче, кражбата за тебе в случая е една приятност, защото се постигна твоето желание. Обаче възгледите на единия и на другия за откраднатите пари са различни. Питам: Защо възрастният човек и детето не мислят еднакво? Единият се радва, а другият скърби? Нали старите хора минават за умни

хора, а децата за глупави? Кой в дадения случай мисли здраво?

Сега всичките учения са приятни само дотолкова, доколкото имат приложение в живота или пък доколкото ни дават възможност да се явят нови мисли. При всичките тия твърдения, които ви давам, някой ще каже: „Виж какво каза Учителя днес, че ако любовта не може да те снесе в ада, тя не е любов, и ако омразата не може да те заведе при Бога, тя не е омраза.“ Как е възможно това? Как може омразата да те заведе при Бога! Ще ви дам две обяснения, за да направя мисълта си по-конкретна. Те са следующите. Да допуснем, че аз съм един богат овчар или един земеделец. Имам 2000 овце. Вие сте скарани с мене и аз съм ви един голям неприятел, враг. Вие казвате: „В дома му аз никога няма да стъпя, не искам да го срещам даже по пътя.“ Обаче там, в планината аз си направя една колиба, приготвя за себе си и за овцете храна за зимата, обзавеждам се добре. Вие сте един търговец, отивате по търговия, но случва се една виелица, сняг, запуши пътя ви. Вие сте близо до моята колиба. Да вървите по-нататък не можете. Вие се намерите пред една дилема. Гледате насам, нататък, какво ще направите? Ще влезете ли в моята колиба или не? – Ще влезете и оттатък ще минете. Казвам: Омразата си е омраза, а ние, като хора, може да се споразумеем. Значи този студ, това зло е станало причина вие да влезете в колибата. Друго положение има, дето омразата може да ви заведе при Бога. Вие мразите някого кръвно, но същевременно сте много слаб, малодушен човек. Пък онзи, когото мразите, е голям човек, силен, може да ви направи голямо зло. Вие обаче не може да му направите

никаква пакост. Какво да правите? Сам сте, слаб, на Бога не сте уповавали досега, но този човек е опасен за вас. Тогава? Обръщате се най-последно към Господа и казвате: „Господи, не виждаш ли какво прави този, той ме измъчва.“ Омразата ви към него в този случай ви праща към Бога. Вие се молите веднъж, два, и най-последно казвате: „Що ми трябва да се занимавам с него, аз намерих правия път.“ Ето, омразата към този човек ви тика към Бога. Ако тази омраза не е толкова силна, тя няма да ви накара да се молите. Но как се молите? Вие не се молите на Господа да му прости, но искате да ви помогне да му отмъстите. Сегашните хора така разбират. Затова казвам: Ако омразата не е толкова силна, че да ви прати при Бога, тя не е омраза. Питам: Омразата прати ли те при Бога? – „Прати ме. – Колко пъти аз Го виках на помощ, колко пъти се молих!“ – Е, твоята омраза има смисъл.

Другият въпрос: Ако любовта ви не може да ви смъкне в ада, тя не е любов. Този въпрос вие сами ще си изтълкувате. Ако не може да го изтълкувате, следующия път ще ви дам пак две обяснения. Това са неща, които съществуват в живота. Когато ние говорим с някой символ, този символ трябва да се превърне в една права мисъл. Когато някой човек каже, че е свят, трябва да е свят. Когато каже, че е учен, трябва да е учен. Когато каже, че е добър, трябва да е добър. Когато каже, че е търпелив, трябва да е търпелив. И когато каже, че е лош, трябва да е лош. Мнозина от вас говорят с един неопределен език. Казвате: „Аз съм много лош човек.“ Ами с туй вие се хвалите. С туй вие искате да си придадете една важност. Вие казвате: „Аз съм много добър човек.“ Не сте добър,

но искате да си придадете една важност. Нито сте добър, нито сте лош. Казвам: Вашата омраза, вашата лошавина е толкова голяма, че не ви е подвижила нито една педя от дома ви; тя и пет пари не струва. И добрината ви е толкова голяма. Вие имате малки величини, които не са ви помръднали нито на една педя. Те са такива величини, с които даже и децата не си играят. За пример едно дете, като има 5 стотинки, казва: „Знаеш ли колко имам!“ Питам: Ако тия 5 стотинки дадете на един търговец, какво ще направи с тях? Тия пет стотинки обаче в ума на това дете стоят като една велика идея. То е право. Тия пет стотинки в ръцете на детето са една голяма величина. Ако то може да си купи едно ябълчно семе и да посее тази ябълка, след десет години то може да стане един от най-големите търговци; ако то разумно употреби петте стотинки, в продължение на 10 години, те може да му донесат един голям приход. А 10 милиона лева зле употребени, може да ти турят един такъв голям товар на гърба, че след хиляда години може да слезеш на дъното на океана. Това са все сили, отношения, идеи, които може да ни отклонят от правия път на живота, но разсъждението е важно.

За някои ученици от школата има опасност да се отклонят от правия път на своето развитие. Кога? За пример някои дойдат в школата и казват: „Аз ще посещавам школата.“ После поседят, поседят една-две години и казват: „И без школа може.“ И без школа може, нямам нищо против това, но знаете ли какъв е законът? Сега да определя какъв е моралният закон. Имате банката С. Имате и клиента А. Този клиент А внесе 10 000 лева в банката С. Тия пари седят пет години в банката С

с лихва 7 %. Един ден дойде А, казва на С: „Аз искам да си изтегля парите от банката ти.“ Питаме сега, аз правя ли зло, като изтеглям парите си? Трябва да знаете, че С е приятел на А. Сега С казва: „Не правиш зло, но нашият интерес страда. Парите са твои, имаш право да си ги изтеглиш, но с това нашият капитал се намалавя.“ Защо? – Всичките банки се поддържат все от вносове. Ако всички извлекат своите вносове, банката ще трябва да уравни своите сметки – ще ликвидира. Добре, но има друга една банка В, дето му дават 12%. Банката С обаче му казва: „Тази банка В действително дава 12%, но след една-две години ще фалира и вашите пари ще хвъркнат.“ Питам: Какво ще придобие този клиент, ако извади парите си от С и ги тури в банката В? Най-после вие имате едно погрешно схващане за школата. Веднъж решил в себе си да следваш Божествената школа, трябва да имаш определени неизменни отношения спрямо нейните закони и правила. Спрямо когото и да е, отношенията ви трябва да бъдат коректни. Това са математически величини, без които вие не можете да функционирате.

Ще ви обясня друг един закон. Някой път и у светиите се заражда едно чувство, едно желание за уединение. И вие казвате: „Аз искам да се уединя от хората, да ги напусна.“ Какво значи да се уединиш от хората, или да ги напуснеш? Да се уединиш, значи да дадеш свобода на всички хора. Сега да обясня своята мисъл. Представете си, че аз имам 30 големи къщи, които давам под наем и в тях имам квартиранти повече от 30 фамилии. Постоянно имаме разпразии помежду си. Най-после дойде ми до гуша и казвам: Не мога да ги търпя

тия хора! И те казват: „И нас ни дойде до гуша, и нас ни дотегна този човек!“ Ще ида в пустинята най-после! То значи: ще ги оставя свободни една-две години, без да им искам наем. Туй значи да се уединиш – да ги не смушаваш. И следователно светиите са учили в пустинята туй изкуство, да не смушават хората.

Сега мнозина от вас сте рентиери. Всяка вечер седите и казвате: Този ученик там има някакъв си недъг. Значи има да ви дава. Вие сте съдия, съдите го. Хиляда лева глоба да се наложи на Драган Стоянов. Налагате му глобата. Критикувате го. И тъй, нареждате този – онзи, на всички туряте глоба. Питам: Кой ще изпълни вашите присъди? – Няма кой, затова отивате сами да си вземете парите. „Ти ще дадеш 1000 лева.“ – „Защо?“ – „Имаш известен недостатък.“ На другия: „Ти ще дадеш 2000 лева.“ Е, кой ще те търпи? Ако тия хора всяка вечер изпъкват в твоя ум със своите недостатъци, след 10 години какво ще стане? – Разбира се, до гуша ще ти дойде живота. Не, ще седнеш вечер и ще мислиш тъй, както Господ е мислил, когато е създавал света, че всичко е хубаво и красиво. В Бога всичко е хубаво и красиво, но вън от Него не е тъй. Следователно дойде ли вечер – с Бога. Дойде ли ден – с хората. Вие още не сте научили това изкуство. Вечерно време, когато дойде да живеете с Бога, какво правите? – Всички се криете в къщи. Ами знаете ли колко е хубаво при Бога, там, на Витоша, горе! И за пример, ако аз бих ви задал една задача такава, в тези големи студове да идете на Витоша, вие ще кажете: „Учителю, извини, но друг път, защото не ще можем да се върнем.“ Пък и аз, като зная вашето разположение, никога няма да ви пратя по това време. И аз съм прак-

тичен, не ви давам такава задача, защото ще трябва да ви нося на ръце от Витоша надолу.

Положителната страна на ученика е следната: онзи, който иска да се учи, трябва постоянно да е в съприкосновение с Бога на мъдростта. Съвременните религиозни хора казват: Не трябвало много знание на човека. И Соломон казва, че много знание на човека не е потребно. Има едно знание само на любопитството. То не е знание, но има едно знание, което е необходимо, то е знанието за живота. Знанието за добродетелите също е потребно. Сегашното знание върви в низходяща степен. Досега вие сте изучавали всички науки в щета на вашите мисли, в щета на човечеството. Всичките науки хората ги използват все за зло, не тъй прямо, открито, но вътре в тях се крие една користолюбива цел. Даже най-благородните хора или най-възвишените философи използват всичко за известни облаги. Защо някой се учи? – Да стане някой виден проповедник. Все очаква някакво благо от своето учение. Питам: Знание, което очаква своята облага отвън, знание ли е? – Не, това е знание на мъртвите линии. Следователно, знанието, за което аз говоря, то е знание за съприкосновение с Бога – знание за добродетелите. Ние ще дойдем на другата фаза на еволюцията – да се учим да превръщаме всички отрицателни сили на природата в добри сили, т. е. не самите сили да станат добри, но да действуват за добро.

Често някои казват: Еди-кой си тъй разправя за нас. Вие сте чудни! Ние няма какво да се занимаваме със света, няма какво да изправяме човешкия характер. Ами че, който и да е от вас, когато е слязъл на земята, той е подписал известна програма за своя живот. Колко сили;

колко велики умове са правили тази програма за работа, и са му определили начин за живеене, който той трябва да изпълни. Няма какво аз да му определям, да му давам нова програма. Казвам му: Разгърни кодекса на твоята книга, еди-коя си глава, еди-коя си страница, еди-кой си пасаж и чети! Ако е умен, той ще разгърне и ще види. От там трябва да започнете. Сега всички ще се повърнете към вашето минало. Само така като разберете нещата, вие ще можете да използвате вашия живот и ще изучите освен скритите сили, които сега са вложени във вас, но и всички главни точки, закони, с които да работите.

Аз тази вечер имах един разговор с двама учени от лявото течение. Казвам им така: „Мислите ли, че животът може да се оправи само тъй, както вие разбирате, и че този е единственият начин?“ Казват: „Да, този е начинът.“ Казвам им: „Има и друг начин, хиляди пъти по-добър от вашия.“ – „Е, какъв е той?“ – „Аз ще ви го кажа.“ И започвам, давам им следното обяснение. Питам ги: „Где седи силата на богатите хора?“ – „Разбира се, в техните пари!“ – „Хубаво, ами где седи слабостта на бедните хора?“ – „В безпаричието.“ – „Но, представете си – им казвам – вие сега искате да дадете възможност на бедните хора да станат силни, да заграбят парите на богатите и да ги употребят разумно. Представете си, че тези бедните хора знаеха този закон, без оръжие да изтеглят богатството на богатите и го приложат. Гледа богатият, касата му затворена. Отваря я, вътре празно. А сиромашът стане, гледа касата си пълна. Казвам: Где ще бъде силата тогава? – У сиромасите. Казвам: Туй богатство от богатите може да мине по един естествен начин в ръцете на сиромасите. Да допуснем сега, че аз

мога да направя това, да прекарам златото на богатите хора в ръцете на сиромасите. Но вие гарантирате ли, че тия сиромаси, като ги направите богати, ще употребят туй богатство за благо на човечеството. Казват: „Е и това са хора.“ Да, хора са и те, като онези богатите. И тогава казвам: „В окултната наука се знае, че сегашните сиромаси са едновременно богаташи, а едновременно сиромаси са сегашните богаташи.“ – „Че как!“ – „Тъй е.“ Следователно, друго, друго нещо трябва да се внесе в живота. Вън има нещо по-важно. Но какво? – У всички ви трябва да има човещина. Но какви сме, богати или сиромаси, човешки трябва да се отнасяме, да имаме еднакви права всички и да се зачитаме. „Ама кога ще дойде това разбиране?“ – „Ами по вашия начин по-скоро ли ще дойде? Няма да дойде по-скоро.“

Та, и сега за вас учениците, които казвате по някой път, че може и без школата, казвам: вие грешите против себе си. Не може без школата. Вие не считайте буквата на нещата. Ако мислите, както някои сегашни хора мислят, че трябва да отидат в църквата, не са прави. Ти не трябва само веднъж да идеш в църквата, всякога трябва да бъдеш там. Школата, това е постоянно общение с Бога, постоянно общение с всички ония живи и благородни божествени души, с всички будни и съзнателни умове, с всички благородни сърца, които имат един и същ съзнателен стремеж. Следователно според мен, или според правилото, желанието ви за знание, желанието ви за наука трябва да бъде толкова силно, че да няма мъчнотия, да няма сила в света, която да ви спъне. Тогава вие може да постигнете всичко, което искате. Някой казва: „Аз не искам сега да уча.“ Защо? Ако

Драган или Петко те е обидил, какво от това? Нали ти търсиш знание? – Знанието иде от Бога. Всичко добро, висичко красиво излиза от Бога. Така трябва да схващате вие. И във всинца ви трябва да има туй непреодолимо желание да учите, а не любопитство, като това на Ева. В Ева нямаше непреодолимо желание за знание, а имаше любопитство. По някой път трябва да се спра да обясня, какво разбирам под „непреодолимо желание за знание“. Вие ще проверите много от тия качества, верни ли са, или не. Всяка една жива идея трябва да се определи. Опитността, която имате сега е богата, но ако туй знание, което сте постигнали, не го прилагате и не му давате един нов подтик, във вас ще се образува една ферментация, ще се вкиселявате и ще се огорчавате. А там, дето се образува вкиселяване и огорчаване, спира се и прогресът на човешката душа. Има много от вас, които казват: „Е, за в бъдеще, в този живот не мога да уча, но в другия живот ще уча.“ Може, но ученикът трябва сега да разреши въпроса. Това интензивно желание за учене във вас никога не трябва да се прекъсва. Прекъсне ли се туй желание, отгдето знаете, че в бъдеще ще бъде пак тъй? Кой ще ви свърже тогава? Аз се чудя на вашата голяма вяра в бъдещето. Ако ти сега седиш, разговаряш се и не искаш да повдигнеш една малка сламчица, как ще повдигнеш голямата гредата в бъдещето?

И тъй, сега желая ви да се движите. Ако искате да бъдете живи, не избирайте късите, мъртвите линии, но избирайте дългите, живите линии. Следователно страданията в живота, в този смисъл, са само едно от качества на дългия път. Много се изморява този, който е ходил на дълъг път, нали? А онзи, който е изминал

само 10 метра път, изморява ли се. Онзи, който е извървял 10 – 15 километра, казва: „Много се изморих. Краката много ме болят.“ Не е грях, че се е изморил. Той ще си измие краката, ще си почине и на другия ден пак ще тръгне на дълъг път и в този дълъг път той ще добие знание. Ще се срещне с много хора, ще се запознае с географските места, с живота, с природата, с дърветата, с реките и т. н. Следователно, ще разбере целия космос, който сега съществува. Аз говоря сега за космоса на човешкото съзнание, защото има един космос, който е извън човешкото съзнание, той е съзнанието на ангелите, или космоса на ангелите, който е различен от космоса на човека. Нашият космос е много по-малък, отколкото космоса на ангелите. Когато един ангел разсъждава за космоса, в неговия ум има такива неща, които един човек даже и на сън не е виждал, и на ум не са му идвали.

И тъй, коя е основната мисъл? – Дългият път. Защо? Защото е път на живота. А другият път, късият път, той е път на смъртта, той е гладък път. В него няма никакви препятствия.

Сега, вие ще извадите известно заключение. Аз оставам без заключение. Знаете ли защо аз не правя заключение? – В окултната наука никога не затварят. Ако, след като излезете от школата, аз затворя вратата, какво означава? Или, след като влезете, вратата се заключи, какво е това положение? Сегашните хора искат заключение. Какви заключения? Разсъждение и обсъждане върху идеите – да, това може, но ако вие искате да извадите едно общо заключение за целия живот, това не може. Заключение не може да се даде не само за вас, за никого, т. е. заключение може да ви дам, но това зак-

лючение няма да определи същността или смисъла на нещата.

Често вие питате какъв е смисълът на живота? Може ли да дадем отговор какъв е смисълът на живота? Може да питаме каква е крайната цел на любовта, защо Господ създаде света, защо хората се мразят, защо се обичат и т. н. и на всички тия въпроси може да дадете едно, второ или трето обяснение, но да дадете едно общо заключение, да обясните нещата, това е една от най-трудните философии. Затова ние се пазим от заключения. Ние разсъждаваме, обогатяваме се със знания, а другото оставаме настрана. Заключение в света може да даде само един и то онзи, който разбира тази дълга линия, да събере двата края в едно. Тогава аз ви питам: мислите или, че един ден Господ, за да ви убеди в това, ще съедини двата края в едно? Това е пак предположение. Ние не можем да знаем, какво мисли Той. Догатваме, правим си предположения, но нищо повече.

Някои учени хора говорят за случайностите. Но аз мога математически да изчисля, какви сили седят зад всяка една случайност. Сили работят в изключенията! Има закони, които определят на какво се дължат случайностите. Зад всяко едно изключение седи една разумна, интелигентна сила, на която съзнанието в даден момент не е било будно, и така се е явила една случайност. Колкото тази случайност става по-често в природата, толкова тия същества са по-малко интелигентни. Колкото случайностите и изключенията са по-редки, толкова и тия същества са по-умни и по-висши. Тия заключения аз правя за себе си. Мои заключения са те. Имам свои основания, и по този закон, зная, след първото изключе-

ние кога ще се яви второто изключение, защото те стават периодически. Някои питат как стават случайностите в света? Ето как: При един млад български чорбаджия отива един български абаджия да му крои бир-бучуклия¹ гащи. Изнася абаджията един топ хубаво сукно, измерва го и взема ножиците да крои. Но в това време дъщерята на чорбаджията влиза. Абаджията я поглежда, забравя се, помръдва ножиците и реже, обаче платът вече за бир-бучуклия гащи не става. Криво изрязва плата. Кой е причината? – Момата. Не, той се захласнал и отрязал на криво плата. Значи, всяка една случайност се дължи на разумна причина, която е отвлякла съзнанието на едно разумно същество в друга посока. Това не е умишлено. Погледнал той момата, а те го отдават на закона на случайностите. Тъй щото, тъй погледнато, случайностите са едно изключение, въздействиране на една сила, на едно същество върху друго интелигентно същество.

Да изпеем новото упражнение: „Благост носи Светлината“.

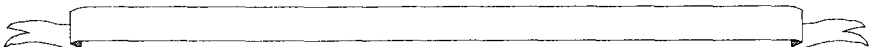
Тайна молитва.

13 школна лекция от Учителя,
държана на 8 януари 1924 г., София.

¹ От бузук половин към цяло – гащи и половина (тур.) (б. р.).

СЪДЪРЖАНИЕ

Високият идеал.....	3
Разумност в природата.....	16
Стремежите на ума и сърцето.....	30
Най-добрият начин за разсъждение.....	44
Божественото съвършенство.....	66
Излишък и недоимък в живота.....	86
Силовите линии в природата.....	110
Волята Божия.....	123
Свобода, знания и мир.....	144
Окултната музика в живота.....	161
Школата и развитието на ученика.....	180
Единство на обичта.....	204
Мъртвите и живите линии.....	220

И. К. „Алфа-Дар“

НАЛИЧНИ КНИГИ

Беинса Дуно. – **Козативни сили**, Общ окултен клас (1925-1926), 230 с., С., 1995.

Весела Несторова. – **Живият пламък**, Стихосбирка, 137 с., С., 1996.

Беинса Дуно. – **Условия за разумния човек**, Общ окултен клас (1925-1926), 204 с., С., 1997.

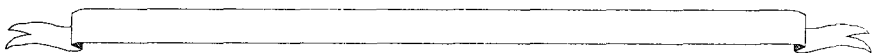
Беинса Дуно. – **Учителят говори**, Избрани мисли от беседите върху основни понятия на Божественото учение, съставител Георги Радев, 205 с., С., 1998.

Беинса Дуно. – **Движение нагоре**, Клас на добродетелите (1920-1926), 199 с., С., 1998.

Беинса Дуно. – **Красивата страна на живота**. Утринни слова (1933-1934), 174 с., С., 1998.

Алфаел • Беинса Дено. – **Седемне разговора. Защо съм ви събрал**. Духовно наследство, писма и слова, съставител Виторио Алфиери Бертоли, 63 с., С., 1998.

Беинса Дуно. – **Божественият център**, Общ окултен клас (1939-1940), 140 с., С., 1998.

Беинса Дуно. – **Простите истини**, Общ окултен клас (1926-1927), 258 с., С., 1998.

Беинса Дуно. – **От извора на природата: Подмладяване**, Мисли на Учителя за подмладяването, дишането, водолечението и разумните движения, Съставител Павел Желязков, 108 с., С., 1999.

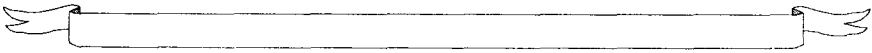
Беинса Дуно. – **Към обетованата земя**, Общ окултен клас (1939-1940), 246 с., С., 1999.

Беинса Дуно. – **Поучителни случки**, Къси разкази и легенди, 67 с., С., 1999.

Беинса Дуно. – **Възможности на красотата**, Младежки окултен клас (1937-1938), 330 с., С., 1999.

Беинса Дуно. – **Видяхме славата**, Съборни беседи (1932), 165 с., С., 1999.

Бенса Дуно. – **Учителят за словото**, Съставител Асен Чилингиров, 159 с., С., 1999.

Беинса Дуно. – **Пробуждане на космичното съзнание**,
Общ окултен клас (1939-1940), 189 с., С., 2000.

Беинса Дуно. – **Свещеният огън**, Писма на Боян Боев за
разговорите с Учителя, том I, 331 с., С., 2000.

Беинса Дуно. – **Приказно поточе**, Къси разкази и леген-
ди, 163 с., С., 2000.

Беинса Дуно. – **Свещеният огън**, Писма на Боян Боев за
разговорите с Учителя, том II, 278 с., С., 2000.

Христо Д. Петков. – **Начални уроци по цигулка**, Мето-
дика на обучението по цигулка, 193 с., С., 2001.

Беинса Дуно. – **Разговори на Ел Шадай**, Съставител Бо-
ян Боев, 200 с., С., 2001.

*Желаните от вас книги търсете в АсТлея -
книжарница за духовна литература в София,
ул. Пиротска – 3, безистен, втори етаж.*

